

КОНРАД МЕЙСЪН ДЕМОНСКАТА СТРАЖА ЕДНА ИСТОРИЯ ЗА МАГИЯ И ИЗМАМА

Част 1 от „Приказки за Фейт“

Превод от английски: Александър Драганов, 2013

chitanka.info

На Катрина с любов

Карта на Стария свят

Карта на Порт Фейт

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ГРАЖДАНИ НА ПОРТ ФЕЙТ

Демонската стража

Нютън — Капитан на стражата.

Слик — неговият вестоносец, който е фея.

Франк и Пади Бутъл — тролове близнаци с опасно чувство за хумор.

Хол — магьосник невротик.

Стария Джон — елф, стар колкото морето.

Табита — най-млада от всички, но не по-малко опасна от тях.

Джоузеф Груб — момче от смесен произход, наполовина гоблин, наполовина човек.

Господин Лайтли — чичо на въпросното момче.

Хлъзгавия Джеб — потаен гоблин, който знае много.

Хари — луд елф.

Полковник Кайръс Деринджър — извънредно опасен елф.

Губернатор Юджийн Уърмуд — директор на търговска компания „Кокатрис“, губернатор на Порт Фейт.

ЖИТЕЛИ НА СТАРИЯ СВЯТ

Капитан Гор — пират.

Капитан Финиъс Клаг — познавач на евтиния грог, капитан на най-бързия кораб в Абаносовия океан.

Една котка.

И една старица.

ПРОЛОГ

Старицата се усмихва в мрака.

Плащът, с който е наметната, е вече прогизнал, но дъждът не спира да барабани по гърба ѝ, да капе от главата ѝ, да тече по ръцете ѝ, стиснали студения керемиди на покрива.

Порт Фейт. Най-сетне.

Затваря очи и вдишва дълбоко от познатите миризми на сол, пот и развалена риба, аромати, просмукали се във всяка от криволичещите калдъръмени улици на града.

Десет години. Наистина ли бе минало толкова много време?

Порт Фейт.

Блясва мълния и градът се разкрива пред очите ѝ. Мачтите, издигащи се в залива, където галеони се клатушкат близо до пъргави шхуни, плоскодънните лодки на хобгоблини, сградите с червени покриви, тръгващи от пристанището във всички посоки и, в центъра на всичко това, сивия купол и кулата на кметството, издигаща се от площада, посветен на Талин. Още по-нависоко, на върха на една могила, беше фарът, боядисан в бяло и червено, като детска близалка.

Вятърът виеше ли, виеше, а дъждът барабанеше по керемидите. Но старицата не спираше да се усмихва.

Порт Фейт.

Перлата на Средните Острови, тъй го наричаха. Един оазис, скрит в безкрая на Абаносовия океан. Всеки ден още и още създания дръзваха да тръгнат от домовете си в Стария свят към мястото, където всеки щеше да бъде посрещнат с „добре дошъл“. Човек или трол. Имп или елф. Тук те щяха да бъдат просто граждани на Порт Фейт. Равни един с друг. Или поне дотолкова равни, доколкото равни бяха уменията и способностите им.

Порт Фейт.

Свита на покрива, старицата се опиянява от гледката, спомня си всеки детайл. Глъчката от пазара на феите в квартал „Марлинспайк“, хвалбите на търговците в кметството и

суматохата по Пътя на Русалките, главната улица на Порт Фейт, която тръгваше от доковете и стигаше до площада на Талин, простирайки се на почти два километра.

Старицата облизва навлажнените си от дъжда устни.

И не спира да се усмихва.

Как мразеше това място...

Порт Фейт.

Най-сетне бе дошла за него.

ПЪРВА ЧАСТ

КОНТРАБАНДА

ПЪРВА ГЛАВА

ИМЕНИЕТО УЪРМУД

С купчина мръсни чинии в една ръка и табла празни халби в другата, Джоузеф Груб се опитваше да мине през групата от моряци, успели да се напият още по пладне. Той избегна едно клатушкащо се джудже, приведе се, за да избегне прелитаща над главата му чиния, и взе една изпусната халба, като в същото време кимна на еднокрак мъж. Гледайки черепа, изобразен на превръзката на окото му, Джоузеф Груб стигна до извода, че въпросният човек едва ли е честен, отруден рибар.

В крайна сметка ситуацията не бе необичайна за „Сакатата русалка“, кръчма, която приютяваше най-пропадналите типове в Порт Фейт. Не, че Груб се оплакваше. Той не бе нищо повече от клиентите, в крайна сметка. Поне така твърдеше неговият чичо, господин Лайтли, собственикът на заведението. Той обичаше да му напомня това.

Джоузеф Груб бе мелез. Наполовина човек, наполовина гоблин и нито едно от двете. Това означаваше, че е малък и пъргав, което му помагаше много в обслужването на многобройните клиенти в „Сакатата русалка“. Означаваше обаче и още, че има сиво-розова кожа и заострени уши. Всички в Порт Фейт го наричаха „мелез“.

Според господин Лайтли Груб бе късметлия, задето изобщо има някаква работа. И то в заведение, престижно и изискано като „Сакатата русалка“.

Нечия ръка го хвана изневиделица за престилката и почти го вдигна във въздуха.

— Хей, приятелче, налей още малко грог — изломоти клиентът.

Той бе леко закръглен мъж, който седеше сам на една маса в ъгъла, с дълга, мазна коса, златна обица и замъглен поглед — последното вероятно се дължеше на количеството грог, което бе изпил. На масата му нямаше място от пресушени чаши.

Груб сбърчи нос, мъчейки се да не вдишва от миризмата.

— Да, сър, разбира се. Ей сега ще ви донеса още грог.

— И една голяма чиния пушени змиорки.

— Разбрано, сър.

Груб въздъхна и потъна обратно в тълпата. В такива моменти се чудеше дали да не избяга някоя нощ и да изостави това проклето място. Но тези мисли, както му напомняше чичо му, бяха глупави. Къде щеше да иде? Той бе мелез, сирак и нямаше никакви приятели. Господин Лайтли беше прав, колкото и неприятно да бе това. Имаше късмет, че има работа. Дори и в място като „Сакатата русалка“.

— Една чаша грог, чичо — каза той, докато оставяше товара си на бара — и чиния пушени змиорки за джентълмена в ъгъла.

Господин Лайтли бе едър, червендалест човек, който никога не наричаше племенника си по име. Той отпи от напитката, подаде я на Груб и го плесна силно по ухото.

— Колко пъти трябва да ти го повтарям, мелез. Никога не ме наричай „чичо“. Особено когато наоколо има и други хора.

— Да, господин Лайтли. Извинете, сър.

— Майка ти може и да си е падала по гоблини, но аз не съм като нея. Ясно ли е?

Груб не посмя да отговори. Той кимна, потърка главата си за четвърти или пети път този ден и отново се шмугна в тълпата, за да достави поръчката на своя клиент.

Човекът с помътнял поглед взе грога и разля по-голямата част от него по мръсното си палто. След няколко мига чашата бе пресушена, а мъжът шумно се оригна.

— Ее, това е друго нещо. Много ти благодаря, приятелче.

— Пак заповядайте — каза Груб, леко отвратен. Той се обърна и понечи да си тръгне, но мъжът отново го хвана за престилката.

— Я чакай малко, хлапе. Закъде бързаш. Седни малко.

— Тъ... аз не...

— Стига, стига, приятелче. Виждаш ми се свястно хлапе. Няма ли да помогнеш на някой, попаднал за пръв път в града?

— Ами аз...

— Чух, че тази вечер има някакъв купон край доковете. Вярно ли е това? За какво е празненството?

Груб се огледа. Май никой нямаше нужда от него, а краката го боляха доста и имаше нужда да си почине. Освен това господин Лайтли твърдеше, че момчето трябва да удовлетворява различните изисквания на клиентите. А те обичаха да говорят, особено след няколко от „Прекрасните пукници на Лайтли“. Напитките развързваха

езиците така, както стимулираха ходенето по малка нужда. Всъщност, те стимулираха, в общи линии, всичко.

— Имате предвид Голямото тържество, предполагам — каза накрая Груб.

— Същото, приятелче.

Груб седна и се опита да обясни.

— Голямото тържество е... ами голямо тържество. Всички в Порт Фейт са поканени, а сметката е за господин губернатора. Провежда се веднъж годишно и с него се отбелязва първият ден от фестивала и...

— Чакай малко, хлапе. За к'ъв фестивал става дума?

Груб се опита да скрие изненадата си. Човекът очевидно не знаеше нищичко за Порт Фейт.

— Фестивалът на Морето. Той продължава четири дни, а днес е първият. Накрая има грандиозен карнавал, в който всеки се облича шантаво и обикаля града. Всичко това се прави в чест на Талин Навигатора. Честваме го в знак на благодарност.

Груб осъзна, че му е приятно да помага на странника.

— Той бил пътешественик от Стария свят. Първи открил Средните острови и основал Порт Фейт. Градът трябвало да бъде безопасен за всеки. Как да ви обясня... хора, тролове, елфи... всички да живеят заедно. В мир.

Мъжът се намръщи и огледа останалите клиенти в заведението, сякаш ги забелязваше за пръв път. Имаше група пристанищни хамали на бара — главно хора, но и няколко джуджета и огромен зелен трол, който играеше на канадска борба с останалите. Тролът винаги печелеше, разбира се, но останалите се забавляваха и нямаха нищо против. На масата до тях стоеше висока, мършава елфа с мъртвешки бледа кожа. Тя се бе навела ниско над масата и въпреки това събеседникът ѝ имп трябваше да стъпва на пръсти, за да говори с нея. Ноздрите му потръпваха от вълнение, докато разказваше някаква история.

— И знаеш ли какво, приятелче? — попита мъжът — Явно се е получило. Тоя Талин явно е знаел какво прави. Никъде в Стария свят не съм виждал подобно нещо. Там всеки си живее със себеподобните.

Груб сви рамене. Беше се получило, наистина. Донякъде. Ако си мелез, нещата не бяха така идеални. Той погледна към сиво-розовите

си ръце и въздъхна.

— А с този пич Талин — попита мъжът — Навигатора. С него какво станало?

— Как да ви кажа, сър... хората казват, че бил изяден. От морски демон, наричан Пастта.

Човекът го погледна внимателно, след което изсумтя.

— Звучи ми страшно нелепо, приятелче.

Груб се засмя. Започваше да харесва този странник. Той изглеждаше откровен и пряк, което бе неவிжданo в „Сакатата русалка“. Освен това да бъдеш наричан „приятелче“ бе далеч по-приятно, отколкото да ти подвикват „хей, мелез!“

— Ще ходите ли на тържеството — осмели се да попита момчето.

Мъжът се усмихна леко, погледна към празната си чаша и се оригна.

— Че как. Имам да върша работа. А и да намеря такава за теб.

— Предполагам — отвърна Груб, без да има идея какво има предвид събеседникът му.

— Как се казваш? — попита мъжът и му подаде ръката си.

— Груб — отвърна Груб и стисна подадената му ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен, приятелче. Аз съм капитан Финиъс Клаг.

— Капитан? — ушите на Груб потръпнаха.

— Точно така. Капитан на „Проклятието на Акулата“, най-бързият кораб в Абаносовия океан. Не си виждал подобно нещо. Няма по-хубаво чувство от това да си на носа и да усещаш солената пяна по бузите си. На това му викам живот, приятелче. И знаеш ли какво? Няма да сбъркаш, ако се присъединиш към нас. Едно умно хлапе никога не е излишно.

Точно в този момент господин Лайтли се появи с паница апетитно ухаещи змиорки, които остави на масата, след което плесна Груб по главата.

— Стига приказки, мелез — изхриптя той, докато се връщаше към бара, — време е за работа.

Клаг извади малък нож от джоба си и започна да се храни, като режеше змиорките на големи парчета, които после нанизваше на

острието и поднасяше към устата си. Разговорът очевидно бе приключил.

— Хей, мелез! — извика някой от другия край на заведението. Груб се забърза натам, докато търкаше главата си за пети или шести път днес. Сърцето му биеше трескаво. Не всеки ден срещаше капитан в „Сакатата русалка“. Трябваше отново да говори с него. Дали в екипажа му наистина имаше място за един мелез? Груб мразеше кръчмата, в която работи, и бе сигурен, че господин Лайтли няма да съжалява, ако му види гърба. Опита се да си се представи като морски пътешественик, герой като Талин Навигатора. Не звучеше много правдоподобно, но пък и Финиъс Клаг не приличаше на капитан. Какво обаче имаше предвид, когато спомена за работата си за Голямото тържество?

ПРАС!

Груб се завъртя по посока на звука. Масата на Финиъс Клаг лежеше на една страна и то на повече от метър от мястото, на което трябваше да бъде. Капитанът лежеше замаян до нея, а столът бе счупен под него. Змиорките се бяха изсипали на ризата му.

Дъхът на Груб спря. Над падналият човек се издигаше огромна, зловеща фигура, която се извисяваше над всички останали посетители. Бръснатата ѝ глава опираше в тавана. Мускулестото тяло на новия посетител бе голо от кръста нагоре, а тъмнокафявата му плът бе покрита със сложни черни татуировки. В огромния си юмрук стискаше дръжката на закривена сабя.

— Изненада — изръмжа великанът, а сабята му се приближи на сантиметри до врата на Клаг.

„Сакатата русалка“ бе притихнала. Великаните не бяха често срещана гледка, дори в Порт Фейт, а Груб никога не бе виждал толкова огромен техен представител.

— Капитан Финиъс Клаг, ако се не бъркам — процеди великанът с тежък акцент, който Груб не познаваше — идваш с мен.

— Хмм — промърмори Финиъс Клаг от пода. Очите му шареха из стаята, в търсене на някакъв изход от положението — и това ако не е моят добър стар приятел Тък. Виж сега, приятелче, както може би си забелязал, в момента обядвам, така че наистина не е удобно време за разговори.

— Нямах грижа — изръмжа великанът. — Там, където отиваш, змиорки има предостатъчно.

— И къде е това? — светна лицето на Клаг.

— На дъното на океана — великанът се изсмя така грозно и гърлено, че някои от посетителите потръпнаха.

— Джентълмени, моля ви — намеси се нервно господин Лайтли, предвидливо застанал зад бара — няма нужда от насилие. Или поне не и в нашето уважавано заведение!

БУМ!

Груб подскочи. Великанът стискаше глезена си и виеше като ранен морж, а Финиъс Клаг бе скочил на крака. Той хвърли настрана малкия пистолет, от чието дуло се вдигаше пушек и прескочи съборената маса, като не изпускаше вратата от поглед. Палтото му се развя от скока, но въпреки това не беше достатъчно бърз. Великанът замахна със сабята си. Клаг се опита да избегне острието, олюля се, залитна, след което падна и се завъртя на една страна. Когато скочи на крака, застана леко приведен. Великанът все още стоеше между него и вратата. Клаг облиза устни и измъкна от колана си малка, крива сабя.

Маси и столове се размърдаха, докато клиентите се отместваха от пътя на двамата противници, освобождавайки празно пространство между тях. Груб бе избутан назад, но не изпускаше от очи случващото се. Пиянските свадни бяха ежедневие в място като „Сакатата русалка“, но истинска битка, с истински оръжия... Не, че искаше да гледа, но не можеше да откъсне очи от ставащото.

Великанът отдели ръка от глезена си и я изтръска. Капки кръв, толкова тъмна, че бе почти черна, паднаха по камъните на пода.

— Ах, ти — изръмжа той — рани ме.

Лицето му се изкриви в зловеща гримаса и той нападна размахвайки оръжието си като побеснял. Клаг трескаво отстъпи назад, докато се мъчеше да отклони жестоките удари. Едва не настъпи една празна бутилка, след което застана зад една маса, взе стол и се опита да отблъсне великана с него. Сабята на чудовището обаче отсече краката на стола, изтръгна го от ръката на Клаг и го запрати настрана.

Груб усещаше как го бутат от всички страни. Част от клиентите се хилеха и подвикваха към бойците. Други вадеха оръжие и се готвеха да се включат в битката. А няколко добре въоръжени негодници се

насочиха към него. Той се сви под най-близката маса. „Никой нямаше да закача мелеза на кръчмата в такава ситуация“, надяваше се той.

Масата обаче се счупи и капитан Финиъс Клаг се приземи отгоре му.

— *Аах!* — извика Груб.

— Съжалявам, приятелче — изграчи Клаг.

— Махнете се от пътя ми, канални плъхове такива — изрева великанът. — **МАХНЕТЕ СЕ ОТ ПЪТЯ МИ!**

Но кръчмата потъна в хаос и път просто нямаше. Финиъс Клаг скочи на крака и започна да си проправя път през тълпата. Груб стана, за да го види как чупи стъклото на един прозорец и минава през него. Великанът грозно изруга, след което си проправи път към вратата и излезе.

Мина много, много време преди господин Лайтли да успее отново да въдвори ред.

— Я се успокойте, бе! — пуфтеше той — Вече всичко е наред! ТИ! Веднага остави този стол на земята!

С гузно изражение на лицето, младият трол остави стола, който се канеше да счупи в главата на приятеля си.

Погледът на господин Лайтли се спря върху Груб, който стоеше замаян сред останките от масата, под която се бе скрил, търкайки главата си за шести или седми път този ден.

— В името на мръсните зъби на Пастта! — кресна той — Не стой като морски охлюв там, а почисти, глупав мелез!

Груб кимна, взе една метла и започна да замита останките от счупената маса. Както повечето от мебелите в „Сакатата русалка“, тя бе направена от събрани на плажа клони и затова се бе счупила толкова лесно.

Кракът му докосна нещо на пода и той се наведе, за да го вдигне. Това бе тънък предмет, увит в скъпа черна коприна, малко по-къс от ръката му и горе-долу толкова широк. Бе съвсем лек. Той се опита да го разклати, но предметът не издаде нито звук. Капитан Клаг вероятно го бе изпуснал при падането си.

Груб се огледа наоколо. Чичо му не го гледаше, тъй като бе зает да се умилква около едни клиенти и да пъди други. Имаше само миг

или два. Той бързо вдигна ризата си и натъпка предмета в колана си така, че да не се вижда.

Ушите му потръпваха, а сърцето му отново затупка бясно. Каквото и да бе това, трябваше да е ценно, за да го увият с такава скъпа коприна. Може би Клаг щеше да се измъкне от великана и да се върне за него. Може би щеше да се зарадва, че Груб го е намерил и запазил. Може би щеше да попита момчето как може да му се отблагодари. Тогава Груб щеше да поиска да се присъедини към екипажа на „Проклятието на Акулата“ и да отплава по огряното от лъчите на залеза море в търсене на приключения...

Вероятно нямаше да стане така.

Но, както се казва, надеждата умира последна, нали?

ВТОРА ГЛАВА

Стъпките на капитан Нютън отекваха глухо по все още мокрия от вчерашния дъжд калдъръмен път. Беше време за обед и жителите на Порт Фейт изпълваха пространството около вълнолома. Хамали търкаляха бъчви надолу по подвижни мостчета, местеха дървени щайги или спореха с митничари. Търговци се пазаряха, а после си стисваха ръцете, в опит взаимно да си одерат кожата. Продавачи на храна обикаляха тълпата и предлагаха мазни хартийки с увити в тях миди или парчета печен октопод, като имаше и бутилки с грог за прокарване на хапките. Из въздуха бръмчаха феи, изпълняващи заръките на своите господари и отнасящи псувните на тълпата. В самия залив моряци се катереха по мачтите, платна се разгъваха, котви се вдигаха.

Ако гражданите на Порт Фейт бяха кръвта на града, то пристанището бе неговото сърце.

Нютън кимна на себе си. Денят бе прекрасен, наистина. Въздухът беше влажен, небето — ясно синьо, а имаше и приятен вятрец. Такова време обичаше. Слик, неговият вестоносец фея, хвърчеше точно пред него, а слънцето се отразяваше в крилата му.

— Добро утро, Нют — поздрави го един рибар.

— Добро да е, Джонас. Рибата кълве ли?

— И още как!

Да. Денят наистина бе хубав.

Колкото и заети да бяха, гражданите на Порт Фейт предвидливо правеха път на капитан Нютън. Той бе човек, но едър като трол. Главата му бе обръсната и покрита с белези, а на дясната си буза носеше татуировка на синя акула. Това бе знакът на Демонската стража — защитниците на Порт Фейт, приятели и закрилници на почтените хора в града и врагове на всеки крадец, контрабандист или пират, кръстосал пътя им.

Накратко, бе лоша идея да се спречкаш с капитан Нютън. Не ти трябваше да си магьосник, за да го проумееш.

Нютън спря пред едно дървено дюкянче зад вълнолома и си купи сладкиш. Сладкишът бе горещ и сладък и той го изяде с удоволствие. Слик прибра криле и седна на ръба на щанда, облегнат на една солница и с крака, висящи във въздуха.

— Вкусно ли ви е, господин Нютън — попита сладкарят, млад, висок и слаб елф, блед почти колкото престилката си.

Нютън кимна бавно, след което бръкна с пръст в уста и почисти зъбите си.

— Не е лошо сладкишчето.

— Направих го специално за вас, знаете ли?

— Хммм — това не звучеше много вероятно.

— Подбрах специални съставки, господин Нютън. За специален клиент.

Нютън отчупи малко парче от сладкиша и го подаде на своя вестоносец фея. Той натъпка сладкиша в устата си, след което го изплю и направи гримаса.

— Отвратително! Какви са тия специални съставки — плесенясала кожа ли?

— Извинете моя вестоносец — каза Нютън и погледна предупредително към Слик, — сладкишът е великолепен.

Елфът подсмръкна и започна да търка щанда многозначително. Слик схвана намека и полетя във въздуха, след което се настани на рамото на Нютън.

— Надявам се — каза сладкарят накрая. — Приготвил съм го за Голямото тържество довечера. Компанията „Кокатрис“ направи специална поръчка. Трябва да направя триста сладкиша до довечера. Това бе шансът, който ми трябваше, за да се издигна в кариерата, господин Нютън.

— Поздравления — отговори Нютън, който обърса с ръка трохите от устата си, извади монета от половин дукат от джоба си и я остави на тезгяха.

— Убеден съм, че от компанията „Кокатрис“ ще останат доволни.

— Ами вие как сте, господин Нютън? — отвърна елфът, който прибра монетата в престилката си и започна да рови за ресто. — Има ли работа за Стражата напоследък?

Нютън тъкмо бе отворил уста да отговори, когато от другия край на тезгяха се чу гневен крясък.

— *Имахме уговорка, мошенико!*

Нютън разпозна гласа, след което се ухили на елфа.

— Както виждаш, да. Желая ти приятно прекарване на тържеството. Задръж рестото.

В края на тезгяха, един малък гоблин трепереше от ярост и се караше на трол, който бе поне два пъти по-голям от него. Нютън не беше виждал трола преди, но познаваше добре гоблина.

Хлъзгавия Джеб.

В пристанището имаше поговорка за него. „Ако Хлъзгавия не знае нещо, значи от това нещо полза няма.“ Джеб никога не разкриваше откъде точно намира информацията си, но Демонската Стража бе арестувала много бандити с негова помощ и затова Нютън не питаше много-много.

Освен с познанията си за престъпния свят на Порт Фейт, Хлъзгавия Джеб бе добре известен и с костюмите си. Тази сутрин бе облечен с оранжева жилетка и пурпурен жакет с копчета от диаманти. И двете дрехи му бяха големи, сякаш бяха правени за хора. Златни обици висяха от заострените му уши. Нютън не бе в крак с модата, но смяташе, че Джеб прилича на полудял морков.

Тролът започна да се оправдава, докато Нютън вървеше към двамата.

— Виж, Джеб, аз не съм виновен, че имаше проклета *магическа буря*. Сам знаеш, че няма как да се плава през такова нещо.

— Нима? В случай, че не си забелязал, тикво проста, бурята бе снощи, а днес си е днес, а ако не бъркам, ти ми обеща, че ще ми донесеш жлъчката от грифон *преди* фестивала. Прав ли съм или крив?

Тролът сви рамене.

— От години не е имало магьосническа буря, Джеб. И то в навечерието на фестивала. Това е много лоша поличба, това е толкова сигурно, колкото и съществуването на морето.

— Ах, сега поличбите му пречели. Прекалено слушаш бабините деветини, тролчо. Предполагам, че сега ще ми кажеш колко ядосан е Пастта, който се размърдва в глъбините на морето. Не мога да повярвам, че слушам това от възрастен трол!

Нютън застана зад Джеб и постави ръка върху рамото му. Гоблинът потръпна и завъртя сивото си лице към капитана. Очите му нервно зашариха. Да си леко параноичен, бе част от работата на Джеб.

— А, ти ли си? Добрутро, Нют.

— Джеб.

Тролът се възползва от шанса си и се измъкна.

— Наслушах се на глупости — промърмори Джеб — нямаш представа какъв суеверен народ има. Поличба! Как пък не?!

— Имаш ли нещичко за мен днес, Джеб?

Гоблинът се облиза и преднамерено погледна през двете си рамена, преди да се приведе към него.

— Странно е, че питаш, тъй като наистина имам нещо интересно. Дори много интересно, бих казал.

— Продължавай.

— Не толкова бързо, приятелю. Нека обсъдим първо цената — и гоблинът се ухили.

— Цената си я знаеш. Плюс бонус, ако хванем някой. Но ти и това си го знаеш.

— Хайде де, Нют. Виждаш, че се мъча да живея почтено...

Нютън повдигна веждата си.

— Добре де, хубаво. Не може обаче да говорим тук, пред всички... Трябва да си намерим по-скришно местенце.

Две минути по-късно те си бяха намерили празна маса в „Каdifене^[1] Спотингтън“. Сладникавият аромат на каdifени зърна се носеше във въздуха, примесен с дима от лулите на клиентите. „Каdifене Спотингтън“ бе едно от най-уважаваните каdifенета в Порт Фейт. Покривките в него бяха чисти, сервитьорите любезни. Посетителите бяха малко и най-често възрастни и полузаспали. Бе добро място за разговори.

Двамата седнаха, а Джеб си свали палтото и започна да си оправя маншетите. Отблизо Нютън видя, че диамантените копчета на гоблина са фалшиви, а златните му обици съвсем не са златни, а са от добре полирана мед. Остатъкът от облеклото му обаче продължаваше да изглежда скандално.

— Знаеш ли, че приличаш на обезумял морков? — обади се Слик от рамото на Нютън. За дребно същество той имаше удивително шумен глас.

— Кажи на феята си да млъкне.

— Чу го, Слик — каза строго Нютън, — затваряй си устата.

Слик промърмори нещо изпод носа си, прозя се и полетя към покривката, за да поспи.

Един сервитър донесе чаши кадифена напитка, от които се носеше приятно ухание.

— Какво ще кажете за бурята снощи, джентълмени? — попита той дружелюбно. — Казват, че е лоша поличба.

Хлъзгавия Джеб погледна безпомощно към тавана.

— Та, Джеб — намеси се Нютън, за да предотврати поредната порция оплаквания — как е бизнесът с жлъчка от грифон?

— Зле — отговори Джеб, след като се увери, че келнерът си е тръгнал и не ги подслушва, — много зле. Нищо не пристига от Средните острови в днешно време. Не става дума само за жлъчката. Търговците на индиго банкрутират. Зефирумът е станал рядък като зъби от кокатрис. Видях един склад, натъпкан с кадифени зърна. Това, което не бе откраднато от феите, гниеше. Тъжна гледка, Нют, казвам ти. Търговията със Стария свят пресъхва. И всичко е заради Лигата.

— Хм.

— Казват, че те са докопали по-голямата част от земите там в ръчичките си и не искат да търгуват с Порт Фейт. Всеки, който не е човек, за тях е отрепка.

— Така.

— По-лошо от отрепка. Същество на мрака. Демон или чедо на демон. Всякакви такива простотии. Старият свят е полудял, кълна се в зъбите на Пастта. Човек може да помисли, че...

— Разбрах — Нютън прозвуча по-грубо, отколкото бе искал. Джеб млъкна веднага.

Нютън се намръщи и започна да масажира червените, грозни подутини около китките си. *Лигата на Светлината*. Двайсет години бяха минали откакто хората от Лигата му бяха оставили тези белези. Но споменът бе все още жив.

Той отпи от напитката си, изчисти лицето си от мустака, който му бе оставила пяната и смени темата.

— Кажи ми сега за каква следа става дума.

— Значи искаш да говорим по работа? Добре.

Хлъзгавия се огледа, за да е сигурен, че никой не ги подслушва.

— Казват, че в града е влязъл нов контрабандист. Дошъл снощи с някакъв товар, нещо голямо... *и то посред бурята.*

Нютън повдигна вежда. Това бе добра следа. С или без поличбите, да плуваш през магическа буря бе точно толкова опасно, колкото и да се целуваш с бяла акула. Контрабандистът беше или много глупав, или много хитър.

— Имаш ли идея къде мога да го намеря?

Джеб се ухили и разкри грозните си, заострени зъби.

— Ще посети Голямото тържество довечера. Какъвто и да е товарът, ще бъде предаден по залез, под палубата на „Призрачното отъмщение“. Ще можеш да хванеш и контрабандиста, и клиента. С едно заклинание два дракона, както се казва.

Нютън кимна. Контрабандисти. Винаги избираха най-неподходящия момент, за да вършат безобразията си. Но разбира се, това не бе неочаквано. Дори и по време на Голямото тържество Демонската стража трябваше да бди.

— Хубаво — каза той. — Хайде, Слик.

И той лекичко побутна миниатюрния похъркващ вестоносец.

— Ъхх... *остави ме на мира.*

— Събуди се.

— Мм, не... *искам сините дантели...*

— Казах, събуди се!

Слик стана и потърка очи.

— Уф! Бях заспал, говедо такова.

— Жалко за това. Върви при Стражата и им кажи да ме чакат тук по здрач. Искам да са въоръжени и готови за Голямото тържество. Имаме си работа с контрабандист.

— Добре, но искам малко захар. Не съм хапвал от три дни.

Нютън извади една бучка от джоба си и отчупи парченце за феята.

— Не го изяждай наведнъж. Помниш какво стана миналия път.

Още не бяха измили петната от повръщане.

Със сумтене Слик напъха малкото парченце захар в мъничка раница, махна с крилца и полетя сред изпаренията от тютюн и

ароматни цветя в „Каdifене Спотингтън“.

Нютън го изпрати с поглед.

— Да си няма човек работа с феи — промърмори той. — Това човече ми струва осем дуката и досега ми носи само неприятности.

— Не е толкова лош, Нют. А колко дуката ще получа аз?

Нютън прибра бучката захар и извади кесията с пари.

— Последно преди да платя. Този контрабандист има ли си име?

— Реших, че няма да попиташ. Става дума за един стар мърльо, с неприязън към сапуна и топлата вода. Лявото му око винаги шари. Викат му Клаг. Капитан Финиъс Клаг.

[1] Буквално „Velvethouse“. В света на Конрад Мейсън съществува напитка, приготвена от т.нар. „каdifени зърна“. Тя е еквивалент на кафето от нашия свят, но не е същата на вкус. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Груб си тананикаше, докато миеше чиниите. Господин Лайтли се дразнеше, когато той пее, затова момчето редеше думите на ум...

*Чисти чинията, чисти,
от чистота докато заблести.*

Преди много, много години майка му бе пяла тази песен в тяхната малка къщичка със зелена врата. Груб си я припомняше поне веднъж на ден. Никой друг нямаше да я запомни за него, в края на краищата, а той искаше да има нещо за спомен от майка си. Дори и то да не беше материално.

В онези дни двамата чистеха чиниите заедно. Груб ги носеше от масата, майка му ги миеше, а баща му ги подсушаваше с една стара, прокъсана кърпа. Майка му винаги връзваше косата си назад към гърба и пееше, а баща му се привеждаше, за да я целуне по бузата.

Груб въздъхна, остави чинията настрана и погледна тъжно към планината прибори, които все още му оставаха за търкане. Бе минал половин час, откакто бе започнал, а купчината оставаше все тъй голяма, както и в началото.

„Мисли само за тази, която чистиш в момента“, това бе правилният подход.

— Мелез? Хей, МЕЛЕЗ!

Груб изплакна ръцете си, обърса ги в престилката си и излезе от малката кухня в бара с възможно най-голяма бързина. Отдавна бе научил, че не бива да кара господин Лайтли да чака.

Чичо му слизаше с клатушкане по стълбите. Беше се напарфюмирал, но бе облечен с мръсни бели панталони, още помръсна червена жилетка и златист жакет, който бе виждал и по-добри дни. Дрехите изглеждаха сякаш са били направени за някой по-дребен и грациозен човек.

— Къде, в името на световния океан, е проклетата ми перука?!
— кресна господин Лайтли — Знаеш, че не мога да ида на Голямото тържество без нея!

— Не зная, чи... господин Лайтли, сър.

Чичо му прекоси разстоянието между тях с три огромни разкрача, повдигна го за презрамките на престилката и го притисна към стената.

— Не ме лъжи, момче.

Краката на Груб започнаха да дращят по мазилката на стената зад него.

— Може би... не е ли в гардероба ви, сър?

Господин Лайтли го пусна.

— Мислиш, че не съм проверил първо там ли? Мелез, ти за глупак ли ме смяташ?

Груб се снижи зад бара. Не харесваше цвета по лицето на чичо си. Той бе най-сигурният начин да разбереш настроението му. Розово, всичко е наред. Червено, не му се пречкай.

Сега бе почти лилаво.

Груб се опита да измисли начин, по който да го успокои, но знаеше, че е безнадеждно.

— Ще ви помогна в търсенето, сър.

Господин Лайтли присви очи така, че те заприличаха на две цепки върху месестото му лице.

— Всички гоблини сте един дол дренки — излая той. — Казах на Елеанор това, преди да се омъжи за проклетия ти татко. Но тя не ме послуша. Вие сте крадци, всичките до един. Сигурно аз съм най-добрият настойник в целия Порт Фейт, задето приютих такова смачкано, сиво и грозно създание като теб. Какво си направил с перуката ми, мелез! Отговори ми!

— Аз...

Господин Лайтли се стрелна към него.

— Ти си един боклук! От шест години живеем заедно и всеки ден с теб е едно огромно разочарование! Сега те питам за последно. КЪДЕ МИ Е ПРОКЛЕТАТА...

Внезапно той се спря, разсеян от някакъв шум зад бара. Груб също се обърна да види какво става и мислено благодари на Талин за прекъсването на разпита.

Вратата на кръчмата зееше отворена, а на прага се виждаше силуетът на млад, слаб мъж. Той имаше покрито с лунички лице, червена коса и бе облечен в изискан, тъмнозелен елек. Нещо в обноските му създаваше впечатлението, че е джентълмен — макар че един истински джентълмен не би приближил дупка като „Сакатата русалка“ и на километър разстояние.

Облекчението на Груб бе кратко. Можеше да се закълне, че е заключил вратата. Сега господин Лайтли щеше да побеснее, задето е забравил. Но той я бе заключил. Беше *сигурен* в това!

Или...

— Затворено е — изръмжа господин Лайтли.

— Знам — отговори мъжът. Имаше лек акцент, като на пришълец от Стария свят. Той бръкна в джоба на палтото си и извади черна кожена кесия с пари, която многозначително разтърси.

За броени мигове лицето на господин Лайтли възвърна обичайния си цвят. Той хвана Груб за дясното ухо и го избута към буре с „пукница“.

— Какво ще искате, драги ми господине? Чаша грог?

— О не, не съм дошъл за грог — отговори странникът. Той приближи към тях, а стъпките му не издаваха нито звук. Ето защо не бяха усетили приближаването му.

— Търся нещо, което ми принадлежи. Нещо, което изгубих. То е ценно и аз си го искам обратно.

Очите му заблестяха в сумрака и Груб потръпна, когато видя, че те не са сини или кафяви, като на нормален човек.

Бяха жълти.

— Ами... добре — каза господин Лайтли — разбира се, естествено. Мел... ъъ, момче, налей от най-хубавото питие на господина.

— Изтървах го тук по-рано днес — продължи странникът, докато Груб се отправи към килера с напитки — увито е с черно кадифе, вързано със сребърна корда.

Груб замръзна. *Черно кадифе, сребърна корда*. След миг се съвзе и тръгна към килера, все едно нищо не е станало. Но след като се скри от погледа на чичо си и загадъчния гост, се спря и си пое дълбоко въздух. Той чувстваше предмета, скрит под ризата си. Все още бе там.

Този човек лъжеше. Финиъс Клаг бе изтървал предмета. Което означаваше, че новодошлият...

Се опитва да го открадне.

— Черно кадифе, а? — попита господин Лайтли. Той се мъчеше да говори с акцент, за да се направи на изискан. — Нямам спомен да сме намирали нещо подобно, но все пак нека проверя кутията за изгубени вещи.

Чу се шум от ровене.

— Мм, не — каза накрая чичо му, — не е тук. Изчакайте един момент.

Груб се скри в коридора, а кръвта забуча в ушите му. Нямаше представа какво може да стане, ако чичо му разбере, че е скрил нещо от него.

Тръгна към склада. Не бе направил и три крачки, когато една ръка го хвана за рамото. Той се обърна и видя господин Лайтли надвесен над него. Лицето му бе в сянка, така че не можеше да се види какъв цвят е. И по-добре.

— Мелез. Малък предмет, увит в черно кадифе. Той принадлежи на господина. Виждал ли си го?

Груб поклати глава.

— Не, сър.

Лайтли се наведе към него. Груб видя, че очите му отново са станали на цепки, а лицето му е наполовина лилаво и наполовина розово. Вонята на парфюм стана нетърпима.

— Сигурен ли си?

Нямаше избор. Вече бе излъгал. Веднъж започнал играта, трябваше да я продължи.

— Да, сър.

— Но ти почисти бара след боя, момчето ми. Ако този джентълмен е изпуснал нещо, все щеше да си го намерил. Затова питам отново. Виждал ли си предмет, увит в черно кадифе?

Груб преглътна.

— Може пък някой да го е взел.

Господин Лайтли не отговори, а остана втренчен в него, стиснал го за рамото. Груб почувства допира на кадифето върху кожата си.

— Ще трябва да си поговорим за това, мелез — каза чичо му накрая. — Да проведем един хубав разговор. Никога не съм вярвал на

гоблините. Кълна се в морето, не вярвам в тях и сега!

Груб остана треперещ, а господин Лайтли се върна в бара.

Беше покойник. Не можеше да скрие предмета. Господин Лайтли щеше да претърси всеки сантиметър от кръчмата. Щеше да го намери. А веднъж щом го намереше...

„Не се бой, не се паникьосвай.“ Затвори очи, пое си дълбоко въздух и започна да брои до десет.

Все още не беше покойник. Трябваше да има начин, по който да се измъкне.

Той се обърна и се забърза към склада, промъкна се през вратата и я затвори зад себе си. Огледа се из мрачното помещение, след което намери една голяма бъчва, която бе почти празна. Затъркаля я към вратата, а напитката в нея започна да плиска. Гоблинските му мускули не бяха кой знае колко яки и той чувстваше, че ръцете му може да се откъснат всеки миг, но най-накрая успя да я вдигне и да я постави под ключалката. Това нямаше да залости вратата за дълго, но момчето се надяваше, че няма да му трябват повече от няколко мига. А и господин Лайтли бе увлечен в разговор с човека с жълтите очи.

Груб се почувства като в странен сън. Всяко действие, което предприемаше, му се струваше неестествено, като на актьор в долнопробна улична постановка. Но въпреки това не се отказа. Покатери се върху едно буре с огнена вода^[1], скокна върху каца змиорки и накрая стъпи върху грамадна бъчва с грог. Над него имаше малък прозорец. Човек не би могъл да се провре през него, но за едно гоблинско момче като Груб това нямаше да е проблем.

Спря се за миг. Можеше ли наистина да стори това? Ако го направеше, нямаше връщане назад. В това бе сигурен. Единствената му надежда бе това да не се наложи. Капитан Клаг бе казал, че за него ще има място на борда на кораба. „Винаги има място за едно умно момче“, бе казал той. А ако Груб му върнеше изгубеното, капитанът щеше да го вземе със сигурност.

Нали?

— Мелез! — гръмна гласът на господин Лайтли — Донеси пиенето по-бързо!

„Смрадлив малък гоблин такъв.“

С треперещи ръце Груб вдигна резето и отвори прозореца. Пое си дълбоко въздух, поколеба се за миг дали да продължи напред или да

се върне назад и най-накрая се измъкна с главата напред.

Това се оказа глупаво.

Момчето полетя към паважа и успя да предпази главата си в последния момент, вдигайки ръце, след което се претърколи. Изправи се, свали престилката си и се затича по уличката пред кръчмата.

Внезапно усети да го залива силна емоция. „Сакатата русалка“ бе неговият дом. Поне през последните шест години, откакто черните палта го бяха довели тук, а господин Лайтли се бе съгласил да го вземе със себе си.

Откакто бе напуснал къщичката със зелена врата.

Спря на ъгъла, за да си поеме въздух. Погледна за последно зад гърба си, през прозореца към бара и...

Се озова очи в очи с червенокосия джентълмен. Странникът го наблюдаваше, а на лицето му бе цъфнала зловеща, гладна усмивка. Не бе изненадан от това, че момчето е излязло от кръчмата. Дори изглеждаше сякаш го очаква. През главата на Груб премина странна мисъл — че е мишка, попаднала под жълтия взор на котка.

— МЕЛЕЗ! — кресна някой зад гърба му.

Господин Лайтли бе успял да влезе в склада и сега бе подал глава през прозореца. Бе се облещил страшно, а лицето му бе посиняло от гняв.

— Върни се ВЕДНАГА! — изръмжа той. — Да не си ПОСМЯЛ да направиш и крачка. Да не си ПОСМЯЛ!

Груб отново погледна към човека с жълтите очи. Усмивката му някак бе станала още по-гладна и зловеща.

Той му намигна.

Груб целият се разтрепери, след което се обърна и си плю на петите, хуквайки надолу по улицата. Никога през живота си не бе бягал толкова бързо.

Скоро „Сакатата русалка“ остана далеч зад него. Въпреки това, той продължи да тича. Сърцето му биеше бясно, а пръстите му не изпускаха предмета, увит в черно кадифе.

[1] Буквално „firewater“ — стар английски израз за твърд, силен алкохол. Използван и от индианците в САЩ. — Б.пр. ↑

ИНТЕРЛЮДИЯ

В една стара, прашна работилница на спокойната уличка в квартал „Крострий“, Джон Богс затаява дъх, докато боядисва и последната дъска в зелено, след което сяда назад, за да се наслади на работата си и въздъхва щастливо.

Четири години поред Богс е печелил наградата за най-красива карнавална платформа. Нещата вървят към пета победа. Така мисли и той, дори си позволява да се засмее. Трудно щяха да го надвият.

Тази година е построил модел на морския демон, на Пастта, представяйки го като огромен зелен октопод. Направен е от дърво, жици, въжета и плат и е построен така, че ако го дръпнеш, размахва пипалата си нагоре и надолу.

Неслучайно Джон Богс е известен като един от най-добрите дърводелци в Порт Фейт.

— Много е красива — казва неговият чирак, имп на име Уил. Той се е дръпнал настрана и стои с ръце, подпрени на бедрата, докато се наслаждава на морския демон.

— Мисля, че това е най-красивата ви творба, майсторе. Хората ще се изплашат много. Сякаш Пастта се е надигнал от дълбините и е тръгнал по улиците на града.

Богс изсумтява. Той не знае как да отговаря на комплименти.

— Градът сигурно кипи от живот днес — казва той, докато взима хляб и сирене от кошницата си за обед, след което сяда на едно столче.

— Така е, сър. Много хора идват за фестивала, поне така мисля аз. Пътят на Русалките изглежда грандиозно. И има много флагчета на въжета, как ги наричахте вие...

— Парадни знамена — отговаря Богс.

— Да, парадни знамена — Уил сяда по турски на пода в работилницата. — Никой не е особено притеснен заради бурята снощи.

— И правилно, момче — отвръща Богс, докато подава на асистента си малко хляб и сирене, след което захвапва собствената си

порция. — Така трябва. Магическите бури са се случвали и ще се случват. Човек не бива да се ядосва заради такива неща. Това е суеверие.

— Така ли мислите, господин Богс? — пита някой, който не е Уил.

Богс е толкова изненадан, че изпуска сиренето си и ритва една бутилка вода.

— По дяволите — казва той предрезгавяло, — искам да кажа, добър ден, госпожо.

Не е чул влизането на жената. Замисля се и разбира, че не е имал и времето за това.

— Добър ден, госпожо — казва и Уил и става на крака.

Старата жена не му обръща внимание. Тя стои неподвижна на прага и е облечена в същото сиво наметало с качулка, което бе носила и при първото си посещение в работилницата.

— Готово ли е?

„Говори ясно, прецизно. С лек акцент, който издава, че е от Стария свят“, дава си сметка Богс. Той кимва, минава разстоянието до нея и сваля покривалото от предмета, който жената е поръчала.

— Спазих указанията ви, госпожо — казва той. Гласът му е предрезгавял. — И добавих лост от зефирум, както наредихте.

Той не знае каква нужда има жената от нещото, което той е създал. Но е наясно, че зефирумът е вълшебен метал. А в Порт Фейт употребата на магия без разрешение е углавно престъпление.

Жената приближава приспособлението и го разглежда. Тя прокарва пръсти по блестящия, полиран зефирум и Богс ахва от изненада, когато вижда колко съсухрена е ръката ѝ. Не за пръв път той е щастлив от това, че тя е спуснала качулката си, че не му се налага да вижда нито лицето, нито очите ѝ. Вижда как Уил гледа с любопитство ставащото и му дава знак да мълчи.

Старицата проговаря след миг:

— Добре.

Богс осъзнава, че е притаил дъх и въздъхва облекчено.

— Чудесно — казва той, вече по-спокойно. — Ние винаги се стремим да доставяме удоволствие на клиентите. Младият Уил помогна много за дървообработката. Той е първокласен чирак. Върви и ми донеси книгата със сметки, Уил!

Импът бързо минава през една странична врата.

— Сега, като стана дума за заплащане... опасявам се, че сметката е малко по-висока от това, което сметнах първоначално. Зефирумът струва майка си и баща си днес, сигурен съм, че ме разбирате. Всичко е заради ембаргото на Лигата в Стария свят. Пуста политика!

Богс говори много, когато е нервен.

— Ще си получите заплащането — процежда старицата.

Тя вади стара кесия с монети, на вид толкова древна, колкото и нея самата. Вади дукат и го вдига пред него. Той протяга ръка да го вземе, но преди да успее да го стори, юмрукът ѝ се затваря около него. Ръката му се спира във въздуха, той не знае какво да прави.

— Шантава работа — казва старицата отнесено. — Колко много цените тези безполезни късове метал. Можете ли да изядете дукат?

Досега никога не му е говорила толкова много. Отново се чувства неудобно. Исква му се Уил да побърза с онази книга.

— Ами не, госпожо — отговаря той.

— А да спите върху дукати? Дали те ще ви стоплят?

Той не отговаря.

— Дукатите са изсмукали силите ви, господин Богс. Волята ви. Заслепили са ви.

Робата ѝ прошумолява, а монетата хвърква във въздуха, въртейки се. Стига почти до тавана, след което пада и замръзва пред лицето на старицата.

По челото на Богс избива пот. Той се чувства замаян.

— О, Талин. Вие не може... имате ли разрешение да правите магии?

— Но да, ще си получите заплащането — повтаря старицата, сякаш не го е чула. Тя гледа как монетата мързеливо се върти във въздуха, без да пада.

— Цялото заплащане, господин Богс.

Последното нещо, което Богс вижда, е как монетите излизат от кесията като ято риби. Някои са стари и потъмнели, а други са нови и бляскави. Те се завъртат и хвъркват към него, бързо, по-бързо, още по-бързо...

Като куршуми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тун!

Ножът се удари в мишената и потъна наполовина, вдясно от центъра ѝ.

Тун! Тун!

Още два ножа уцелиха целта и оформиха малък триъгълник.

Табита Мандевил отметна назад дългата си синя коса, затвори едно око и се намръщи към целта. Метна ножа си във въздуха, загледа се във въртенето му, видя как проблясва като люспите на риба и го хвана за острието. Сетне се завъртя като танцор, първи, втори път и накрая го хвърли...

ТУП!

Улучи идеалния център на мишената. Кимна сама на себе си и, все още намръщена, отиде да прибере ножовете си.

— Браво, Табс — обади се Франк.

— Аха — отвърна Пади — напомни ми повече да не ти пипам закуската.

Демонските стражи се бяха излегнали под сянката на гостилница „Бутъл“. Улицата бе уютна, калдъръмена и тиха, с изключение на прърхането от крилете на феи, които профучаваха насам-натам, скърцането на табелата на сладкарницата, която се люшкаше от вятъра, и далечния шум от вълните на морето.

Денят бе прекрасен. Табита щеше да умре от скука.

Тя въздъхна и се отдръпна, за да метне ножовете отново. Другите стражи, изглежда, не споделяха досадата ѝ. Франк и Пади, троловете близнаци, бяха седнали върху едно старо буре с Хол и играеха на триомино^[1]. Двата близнаци основно се кикотеха на собствените си шеги и се бутаха един друг, така че не обръщаха голямо внимание на играта. Хол, от друга страна, бе тих и наблюдаваше триоминото с такова внимание, че почти не мигваше.

Когато Табита го бе срещнала за пръв път не бе повярвала, че той е страж. Висок, с очила и провиснала коса, той изглеждаше твърде

мършав и нервен за тази работа. Но тогава още не бе виждала магията му.

Елфът, наричан от останалите Стария Джон, седеше настрана от младите и се бе облегнал на стената. Дългата му бяла коса се спускаше по костеливите му рамене като воал. Той пушеше лула и се бе загледал в далечината.

— Направи ли си костюм за Карнавала, Табс? — попита Пади, когато тя мина покрай него. Той понечи да разроши косата ѝ с голямата си зелена ръка.

Табита отскочи настрана. Близнаците отлично знаеха, че мрази да я разрошват. Затова и не спираха да го правят.

— Ръцете долу и не, не съм си направила — тросна се тя.

— Ами ти, Джон? — попита братът на Пади, Франк.

Стария Джон се усмихна, поклати глава и след това отново се загледа в безкрая, като отвреме-навреме подръпваше от лулата си. Трудно бе да накараш Стария Джон да продума нещо.

Табита се опита да не обръща внимание на близнаците и да се съсредоточи върху целта. Тя вдигна единия от ножовете и го запрати към целта.

Тун!

— Ами ти, Хол? — попита Пади — Обзалагам се, че имаш нещо специално, скрито в някой от магьосническите си ръкави, а?

Магьосникът се намръщи, свали кръглите си очила и започна да ги търка с носната си кърпичка.

— Точно обратното. Съмнявам се, че въобще ще се преобличам. Доста е детинско, не смятате ли? Пък и някак недостойно.

Франк изсумтя и се хвана за главата.

— Ох, че сте ми слънчовци. В името на Пастта! Карнавалът е след три дни, така че няма да е зле да си измислите нещо интересно като костюм. Може да се маскирате като чепки кисело грозде.

Табита го погледна възмутено и метна втория си нож.

Тун!

Госпожа Бутъл, майката на троловете, излезе от входа на сладкарницата и остави огромен поднос сандвичи с рачешко върху едно буре.

— Да не огладнеете — каза тя.

Госпожа Бутъл бе много едра, дори за трол, но изглеждаше като имп пред колосалните си синове.

— Благодаря ви, госпожо Бутъл!

— Чакай само да ги опиташ — обади се Пади — ще си оближеш пръстите.

— Мама прави най-хубавите сандвичи с рачешко в Порт Фейт.

— И в целите Средни острови!

— И въобще в Абаносовия океан!

— Ах, вие двамата, стига — скара им се госпожа Бутъл, макар изобщо да не искаше да спират.

— Ами *ваши*те костюми? — попита Табита близнаците, когато госпожа Бутъл отново се скри вътре. — Какво толкова велико сте измислили вие?

Троловете се спогледаха и като огледални образи се потупаха по костеливите зелени носове.

— Тайна!

— Но ще е супер...

— Познай!

Табита се намръщи, сякаш се е замислила дълбоко, след което метна и последния си нож.

ТУП!

— Гигантски клоуни? — предположи тя.

След това скокна и се скри зад таблата със сандвичи, когато Франк скочи към нея. Това, разбира се, бе на игра и той не се опитваше да я нарани, но все пак трябваше да внимава. В крайна сметка той бе трол и бе поне два пъти по-голям от нея.

— Хаха, много смешно — каза Пади, хващайки най-големия от сандвичите, докато Табита седна на последния останал свободен стол.

— Но няма да ти е смешно, когато спечелим наградите за най-добър костюм.

Хол спря да търка очилата си и постави последната триомино.

— Хайде стига де, Хол! — възмути се Франк — Да не лъжеш нещо? Магията не е разрешена в триомино!

— Магьосниците не лъжат.

— Грънци не лъжат!

— Много мило. Може би след като прекараш пет години в Академията на Лазурната уста и се научиш как се манипулират

законите на природата със силата на ума, бихме могли да поспорим за това как правилно...

— Защо не се случва нищо? — попита Табита.

Всички я загледаха.

— В смисъл, че човек би решил, че все нещо ще се случи. Все пак идва Фестивалът на Морето. Какво им става на тези бандити? Писна ми да ви гледам как играете на триомино. Искам да хвана някой контрабандист или поне крадец!

Тя потърка тъмната татуировка на ръката си. Бе сложена наскоро, все още ярко синя и леко болезнена. Знакът на Демонската стража. Бе живяла с Нютън почти през целия си живот и бе присъствала на всяка среща на Стражата от петия си рожден ден насам. Сега най-последно бе пълноправен член с татуировка и собствено синьо палто. И изглеждаше, че си е спечелила най-скучната работа в света.

Освен това, най-възбуждащото нещо, което бяха направили този месец, бе да арестуват една беззъба, стогодишна елфа, която наскоро бе дошла от Стария свят и имаше петдесет пера от грифон, скрити в багажа си. Старата чанта дори не се бе съпротивлявала.

Стария Джон свали лулата от устата си.

— Ще имаш своя шанс за приключения, Табита — каза той с дълбокия си, спокоен глас, — и то скоро.

— Би трябвало да си доволна, Табс — каза Пади, като при това си действие пръсна във въздуха парченца рачешко. — Щом няма контрабандисти, значи си вършим работата добре.

— Знам, но...

— Както и да е — каза Франк. — Нют скоро ще надуши нещо. Винаги става така. Не искате ли да се разходим надолу към пристанището, можем да открием нещо. Някой джебчия или...

Внезапно една миниатюрна фигурка кацна върху триомино и го пръсна по калдъръма. Това бе Слик. Той седна на бурето сред останките от играта и се изкикоти.

— Хей — скара се Пади, — не бяхме свършили.

Слик изплю една малина.

— И без това не може по цял ден само на играчки да играете.

— Къде е Нютън? — попита Табита.

— Кой го знае? Беше в „Кадифене Спотингтън“, когато го видях за последно.

— Има ли някакви новини?

— Не, естествено. Върнах се, за да чуя какви мъдрости си споделяте.

Пади замахна към феята с едно триомино и така го принуди да отстъпи настрани.

— Добре де, хубаво! Капитан Нютън каза, че трябва да се приготвим за Голямото тържество и да го срещнем по здрач пред кадифенето. Въоръжени.

Франк оципа Табита по ръката, малко по-силно, отколкото ѝ бе приятно.

— Нали ти казах? Нещо се готви, усещам го.

— По здрач, а?! — замисли се Пади — Значи все още имаме време да покажем на Хол как се играе тази игра в действителност.

— Глупави, грозни тролове — промърмори Слик и излетя преди близнаците Бутъл да могат да отговорят.

За пръв път през този ден Табита се ухили. Най-последно нещо се случваше. Първото ѝ истинско приключение като страж. Тя взе един сандвич и гладно отхапа от него. Франк и Пади бяха прави. Това бе най-вкусното нещо, което бе опитвала.

[1] Игра, подобна на домино. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Груб обикаляше улиците като в сън. Минаваше покрай граждани на града, които се готвеха за парада и размахваха златисти и пурпурни знамена по Морския път. Постоя малко на площада на Талин, загледан в търговците, които идваха и си отиваха от кметството, натруфени със скъпи палта и бели перуки. Чудеше се дали някой от тях не би му помогнал, но дълбоко в себе си знаеше, че няма. Веднъж бе попитал един зарзаватчия дали може да му даде една ябълка и зарзаватчията му каза да се маха преди да е извикал черните наметала.

По едно време му се стори, че някой го наблюдава. Слезе надолу по Пътя на Русалките и се озова в квартал „Марлинспайк“ в търсене на улицата, на която бе живял с родителите си. Не знаеше защо. Сега там, в къщичката със зелена врата, щеше да има друго семейство.

Преди да стигне дотам обаче, той се озова сред банда гоблинови момчета, които бяха по-едри и стари от него. Те се изсмяха на шарената му кожа и го гонеха три или четири преки, преди да се откажат.

Не спираха да викат, че мелезите не са добре дошли в тази част на града.

Какво ли щеше да направи баща му? Груб нямаше представа. Той едвам-едвам си спомняше лицето му.

Зави по една странична уличка, сви се до една стена и извади предмета увит в черно кадифе. Чудно му беше какво има вътре. Драконов зъб, може би, или пък парче зефирум. Трябваше да е нещо ценно — защо иначе щяха да го увият така? И защо червенокосият толкова искаше да го открадне? Замисли се дали да не махне обвивката, но, макар да искаше да разбере какво има вътре, не се реши. По някаква причина чувстваше, че капитан Клаг не би одобрил това.

Но в крайна сметка това нямаше значение. Бе важно да върне предмета на неговия собственик. Тази вечер, по време на Голямото тържество. Капитан Клаг бе казал, че ще бъде там. Груб щеше да го намери и да му върне предмета, а в знак на благодарност капитанът

щеше да го вземе на борда на „Проклятието на Акулата“. И тогава, може би, всичко щеше да бъде наред.

Разбира се, намирането на един конкретен човек сред тълпите гости на тържеството бе точно толкова лесно, колкото и намирането на конкретна гъгрица в килера на господин Лайтли. Но пък винаги съществуваше възможността да извади късмет. Чувстваше, че е крайно време да има късмет за нещо.

Сега поне имаше план.

Той се изправи на крака, прибра предмета в колана си и тръгна обратно към Пътя на Русалките. За пръв път, откакто бе напуснал „Сакатата русалка“, изпита надежда за бъдещето.

Следобедът премина плавно в привечер, а улиците започнаха да се пълнят с граждани, облечени в най-хубавите си дрехи, готови за Голямото тържество. Груб вървеше сред тях, като стигаше до кръста на повечето от тях. Едната му ръка винаги стискаше предмета, увит в черно кадифе. Нямахше търпение за часа, в който празникът щеше да започне.

Но докато сенките се удължаваха, а улиците притъмняваха, той започна да се тревожи. Господин Лайтли също щеше да отиде на тържеството със златистия си жакет и червената жилетка. И без перука. Вероятно вече се бе оплакал, че мелезът му е избягал. Какво щеше да стане, ако намереха Груб и го върнеха в „Сакатата русалка“?

За може би стотен път се обърна към Пътя на Русалките, когато някой го блъсна в гърба и го събори на калдъръма.

— Гледай къде ходиш — изломоти странникът, спирайки колкото да му хвърли един поглед. Това бе богато облечен млад имп. Носеше напудрена перука и триъгълна шапка, червено сатенено палто, чисто бели риза и панталони и високи сребристи обувки, които увеличаваха ръста му с няколко сантиметра. Щеше да прилича на изискан джентълмен, ако очите му не бяха кръстосани и не ходеше на зиг-заг. Бутилката в ръката му обясняваше причината за това.

В ума на Груб се зароди идея. Без обувките си, импът бе по-дребен от възрастен гоблин. Вероятно не бе по-висок от един мелез. Пое си дълбоко въздух и стисна предмета.

Това бе шансът му.

Груб изчака, докато странникът не се отдалечи на около десетина крачки от него, след което го последва, колкото се може повнимателно. Годиците, в които се бе стремял да избегне вниманието на господин Лайтли, го бяха научили да се слива в сенките. Но дори да беше огнедишащ дракон, импът надали щеше да му обърне внимание. В това състояние едва ли щеше да дочака и тържеството.

Докато се клатушкаше, импът дори започна да си пее:

*Познавам аз красива импска мома.
И знаете ли, поиска тя моята ръка.*

Груб го следваше сред криволичещите улички, докато накрая импът не спря в една пуста алея. Той вдигна бутилката до устните си, загуби равновесие и рухна по гръб. Триъгълната му шапка падна от главата му. За няколко мига той остана на земята, хилейки се. След това каза нещо крайно вулгарно по адрес на някоя си Бетси и се завъртя на една страна, облизвайки устни. След около десетина секунди гушна бутилката си като бебе и след това захърка.

Груб приближи, като трепереше да не би импът внезапно да отвори очи. Но не стана нищо такова. Импът бе пьян като талпа. Опитвайки да не вдишва от умирисания на алкохол въздух, Груб отдели розовите пръсти на спящия красавец от бутилката, разпери ръцете му и свали червеното му сатенено палто.

Сложи си го и въздъхна облекчено. Пасваше му идеално.

Първо свали собственото си палто и риза, нави ги и постави предмета на капитан Клаг върху тях. След това, без да го изпуска от поглед, свали ризата на импа и си я сложи. Най-накрая взе перуката и червения жакет.

Новите му дрехи бяха стегнати и неудобни, а когато видя отражението си в една локва, едва се позна. Приличаше на богаташки син. Дори господин Лайтли да го видеше, надали щеше да го познае.

Груб хвана импа за ръце и го издърпа встрани от улицата, където нямаше да бъде обран от първите пияници, които го забележеха. Остави му собствената си риза и палто. Така импът щеше да има какво да облече, когато се събуди.

Внезапно в сенките нещо се размърда.

Груб остави импа и се върна да пази пакета и дрехите си. Нима му се привиждаше нещо? След всичко, което се бе случило днес, нямаше да е голяма изненада, ако беше и полудял. Но най-вероятно край него просто бе пробягал плъх.

Най-вероятно се държеше като глупак.

Той оправи перуката си и изглади червения жакет.

Внезапно нещото от сенките изскочи напред и тръгна към него.

Той скочи към него, но не бе достатъчно бърз. Малко, тъмно петно профуча между краката му и се спря в центъра на уличката.

Беше една червена котка.

А в устата ѝ бе странният предмет.

Може би наистина бе полудял.

Котката го гледаше втренчено и странна мисъл премина през ума му — че е мишка, пред която е застанала... ами, котка.

Котката остави предмета между предните си лапи.

И след това проговори.

— Разкарай се, мелез — каза тя.

ШЕСТА ГЛАВА

В уличката беше тъмно, а шумът от Голямото тържество и фойерверките бе слаб и приглушен, докато стражите се промъкваха през сенките.

За стотен път Табита провери дали ножовете ѝ за мятане са на мястото си по колана ѝ и погледна през рамо. Успя да различи едрите сенки на тролите близнаци. Зад тях долови отблясъка от очилата на Хол и високата, мършава фигура на Стария Джон, който вървеше най-отзад. Тази вечер стражите бяха сменили обичайните си сини наметала с ярки дрехи за празненството, но всички носеха татуировката на акулата, символ на Демонската стража. Всички бяха и въоръжени. Всички, освен Хол, разбира се. Той нямаше нужда от оръжия.

Най-отпред вървеше Нютън, висок и безшумен. Бойният му жезъл бе сгънат на три и прибран под пурпурното му сатенено палто.

Цялото тяло на Табита потръпваше от вълнение, но тя си наложи да изглежда колкото се може по-сериозна. Трябваше да се представи добре, да докаже на Нютън, че е достойна за стражата.

Нямаше търпение.

Щяха да арестуват контрабандист. Жив, истински и вероятно много опасен *контрабандист*.

Площадът на Талин бе опустял, ако не се брояха отделните малки групички, които бяха тръгнали към кейовете, където се провеждаше Голямото тържество. Огромната мраморна сграда на кметството бе празна и студена. Вятърът търкаляше малко боклук по калдъръма. Дори обичайните странстващи музиканти и актьорите ги нямаше.

Нютън спря и даде знак, подир който всички се спотаиха в основата на плинта, който стоеше в центъра на площада. Бронзовата статуя над тях изобразяваше Талин Навигатора — красив мъж с остри черти, облечен в проста туника, с развята от вятъра дълга коса. Мечът му се бе издигнал, за да прониже жестокия му враг, Пастта. Морският демон бе изобразен почти комично — гънещ се змей, който се бе увил

около крака на Талин и се канеше да захапе ръката му. Табита сметна, че действителната битка надали е изглеждала толкова нелепо.

Ако изобщо се бе състояла.

— Всичко е ясно, нали? — попита Нютън — Вършим си работата тихо, не се правим на герои и не правим глупости.

Той погледна строго братята Бутъл. И двамата се опитаха да го погледнат невинно, което не им се удаде. Тихата работа не бе по вкуса им.

— Да, капитане.

— Разбира се, капитане.

— Добре. Хол, ти идваш с мен. Стигнем ли борда на „Проклятието на Акулата“, ще се отправим към трюма, ще прекъснем контрабандната сделка и ще арестуваме както Финиъс Клаг, така и клиента му, който и да е той. Останалите оставате на горната палуба и следите дали някой от екипажа на Клаг или самият той няма да цъфне. Табс, ти ще пазиш тила ни. Разбрано?

Табита се почувства така сякаш той е изсипал кофа, пълна с вода от трюма върху главата ѝ.

„Ще пазиш?“

Тя изсумтя. Толкова се бе вълнувала, а пак я прашаха надалеч от интересното.

Нютън забеляза това.

— Табс, обещавай ми, че няма да се забъркваш в неприятности. И скрий тези ножове.

Тя изръмжа в отговор и започна да сваля якето си, за да оправи колана с метателните ножове под него. Бе пламнала от яд. Това просто не бе честно. Да ѝ говори така пред всички останали. Нали носеше същата татуировка като тях? Пък ѝ не бе негова дъщеря или нещо подобно. Какво трябваше да направи, за да го накара да се отнася към нея сериозно?

— Хубав план, Нют — обади се Пади. — И се радвам, че най-после те виждам облечен представително.

— Това зелено обаче не ми харесва — намръщи се на жакета му Франк. — Червеното по би ти отивало. По-дългичко и с малко златно по него. Хол, можеш ли да измагьосаш нещо подобно?

Хол въздъхна и намести очилата на носа си.

— Не че очаквам да схванеш тънкостите на моя занаят, но бива ли да ме питаш подобно нещо? Можел ли съм да „измагьосам“ нещо?

Пади се засмя и потупа Франк по врата.

— Не го мисли, Франк, няма смисъл. И в Стария свят няма да намериш дреха, която да направи мутрите ни по-красиви.

Пет минути по-късно те си проправяха път през тълпите на пристанището. Фойерверки оцветяваха нощното небе в червено, синьо и зелено, които се отразяваха и в тъмната морска вода. Голямото тържество бе започнало.

Смях, глъчка и музика проглушиха ушите на Табита, а устата ѝ се напълни със слюнка при миризмите на печено месо и риба. Кейовете и пространството около тях бяха украсени със знамена, шарени фенери и хартиени верижки, а навсякъде имаше жители на града, които се бутаха един друг, пееха или просто се забавляваха. Огнегълтаци, жонгльори и акробати се бореха за вниманието на хората и просека някоя паричка от тях, но повечето от гражданите на Порт Фейт не им обръщаха внимание, заети с по-важни дела, като например това да се напият или наядат. Едно малко елфическо момиче използва краката на Табита като прикритие от още по-малко гоблинско момче, което я преследваше.

Пряко волята си, Табита се усмихна.

Когато погледна нагоре, видя как двама души гледат към нея и си говорят нещо. Мъжете бяха облечени в черни дрехи, с триъгълни шапки и носеха мускети на рамото си. Тя им се намръщи и те се размърдаха притеснено, като се направиха, че не са говорили за нея до преди малко.

Черните наметала, полезни колкото би бил един гумен меч.

Тя огледа тълпата и забеляза още няколко подобни пазачи, които си проправяха път през тълпата, важно нарамили арбалети или мускети. Мъчеха се да изглеждат строги и силни, да пазят реда.

Нютън също ги видя и даде знак на хората си да се разпръснат. Демонските стражи потънаха в тълпата и се отправиха към пристанището, за да се качат на пътнически лодки, както бяха запланували. Ако пътуваха заедно, черните наметала щяха да се изнервят, а според Нютън винаги бе за предпочитане да се работи тихо

и кротко. „Инкогнито“, както казваше Хол. Ето защо Слик не беше с тях. Той не можеше да си задържи устата затворена за достатъчно дълго време.

Лодката, която избра Табита, принадлежеше на весело джудже с къса руса брада и червена кърпа на главата си. Той ѝ намигна, когато тя се качи на борда.

— Към „Проклятието на Акулата“ — каза тя.

— Добре.

Табита седна до два мършави гоблина. Джуджето запя бодро моряшка песен, докато лодката се отдалечаваше от залива, докато гоблините започнаха да си разменят една бутилка и да си разказват възможно най-просташки шеги, които ги караха да се заливат от смях.

Навсякъде около тях блестяха гроздове светлинки, идващи от флотилии кораби и баржи, събрали се заедно по повод на тържеството и претъпкани с пътници, които гуляеха. Лодката на Табита се отправяше към най-голямата група, съставена от три огромни бойни кораба. Това бяха „Бегемот“, „Бойната Ярост“ и „Отмъщението на Призрака“. Над водата се носеше музика, която с приближаването им ставаше все по-силна и по-силна.

На борда празненството бе дори по-шумно, отколкото по кейовете. Музиканти свиреха на бака, стържейки по струните на цигулки и разтегнаха акордеони. Под тях палубата гъмжеше от гуляйджии, които се клатушкаха и въртяха в танци.

Табита прескочи върха на лодката и погледна към морето. Лодката на Нютън още не беше пристигнала. Това означаваше, че има още малко време преди да я сложат да „им пази тила“. Ако имаше късмет, може би щеше да намери Финиъс Клаг преди останалите да дойдат на борда.

Тя мина покрай танците и се отправи към отрупаните с храна маси. Имаше крем-пити, захаросани плодове и подсладени ядки, бисквити от градските сладкари и сочни шоколадови кифли, внесени от Новия свят и увити в златисти пликчета, носещи пурпурната емблема на компанията „Кокатрис“. Малко напомняне за това кой плаща цялото тържество. Табита взе едно парче кекс и го ухапа.

Парченца от червената глазура се посипаха по палубата. Беше фантастичен.

Дъвчейки кекса, тя се покатери по стълбите към кърмата и се присъедини към малка група хора, обкръжили едноръкия Уолис, местен рибар, отговарящ за фойерверките.

— Това тук, дами и господа, са най-великите фойерверки на всички времена — изграчи той, като посочи към огромна шарена ракета. — Ще ви скрие топката, обещавам!

— А как изглежда — попита някой.

Уолис театрално потърка носа си.

— Е, сега, няма да ви кажа — каза той, — но като гръмне ще го познаете, гарантирам ви. Огнената Нанси, така съм кръстил ракетата. Пазя я за по-късно, за големия финал. Само почакайте.

Табита почувства как една тежка ръка пада на рамото ѝ и погледна нагоре, за да види голямото, зелено и ухилено лице на Франк.

— Хей, госпожичке, ти нямаш ли си работа?

Тя завъртя очи и се отдръпна от него, натъпквайки остатъка от кекса в устата си. Щом не ѝ разрешаваха да тръгне лично подир Клаг, нямаше да пусне и пиле да прехвъркне над кораба, без тя да разбере. Насочи се към перилата на кърмата, откъдето можеше да наблюдава целия кораб.

Имаше какво да се види, дори да не броеше танцьорите. Клоуни, амбулантни търговци, игри... някой дори бе организиран състезание по хвърляне на ножове. Мускулести моряци излизаха да се пробват, а татуираните им ръце запращаха нож след нож в целта. Табита съжали, че не можеше да се присъедини. Нямаше начин да загуби.

Тя прогони тази мисъл от главата си и погледна над главите на празнуващите, като забеляза няколко стражи с черни наметала. Те, изглежда, се забавляваха, което бе добра новина. Означаваше, че няма да се пречат на колегите си от Демонската стража.

След това потърси с поглед другите Демонски стражи. Стария Джон бе на бака и, както можеше да се очаква, пушеше и кимаше към друг стар елф, който настойчиво му шепнеше нещо на ухо. Пади бе наблизо и говореше с един свирач на гъдулка. Той забеляза, че тя го гледа и ѝ намигна. Най-накрая забеляза рошавата кафява коса на Хол и обръснатото теме на Нютън, които се показваха и скриваха докато

двамата си проправяха път сред тълпата към вратата, водеща към долната палуба.

Всичко вървеше по план. Табита въздъхна и се облегна на перилата. Изглежда, щеше да прекара още една скучна...

Я чакай малко.

Долу имаше още една фигура, на няколко крачки зад Хол. Бе човешка, но загърната в сив плащ, с дълбоко спусната качулка. Движеше се бавно и целеустремено.

Следваше ги.

Табита се приведе напред и стисна здраво перилата. Който и да бе това, поведението му бе подозрително. Не се бе облякъл за празника, но бе скрил лицето си. Дали това не бе Финиъс Клаг? Или човекът, който трябваше да се срещне с него?

Сърцето ѝ затуптя, когато забуленият в сиво отвори вратата, през която бяха минали Нютън и Хол, и ги последва в мрака отвъд нея.

Това бе шансът ѝ! Тя трябваше да пази някой да не провали акцията, нали така? Нют не ѝ бе казал какво да прави, ако забележи нещо. Това означаваше, че решението е нейно. Вероятно. А и да не беше така, вината си беше негова. Да се бе изразил по-ясно.

Тя се промъкна през тълпата, насочи се към прага и провери ножовете си. След това отвори вратата и влезе вътре.

Шумът от тържеството заглъхна, докато тя слизаше по дървените стъпала във вътрешността на „Отмъщението на Призрака“. Веселата глъчка и музиката бяха заменени от зловещите проскърцвания на кораба, който се люлееше леко по вълните. Табита си наложи да диша бавно и дълбоко. Движеше се тихо, наострила слух. Ала не чуваше нищо.

Бе слязла две палуби надолу и далечният шум от танците се смесваше със скърцащите дъски и звука на морските вълни. Бе студено, въздухът бе мокър и натежал от миризмата на изгнило дърво. Тя слезе по последното стълбище до трюма, бръкна под якето си и извади тънък нож, като не спираше да се взира в тъмното.

Табита изпита неприятното, натрапливо чувство, че слизането ѝ долу е било грешен ход. Коя бе сивата фигура? Къде бяха Нютън и

Хол? И защо, в името на Талин, не си бе взела фенер? Едвам виждаше краката си. Бе сама и уязвима.

Това не ѝ харесваше.

Внезапно пред нея блесна светлина. Нещо твърдо и студено я удари по врата. Тя залитна назад, задавена, а ножът ѝ падна и потъна в мрака.

Щеше да умре, да...

— Табс! Това ли си, бре?

Табита премигна, за да могат очите ѝ да свикнат с тъмното.

Пред нея имаше две фигури — Нютън и Хол, които се бяха надигнали иззад няколко цепеници. Ръката на Хол бе осветена от призрачна светлина и осветяваше трюма. Нютън бе на няколко крачки встрани. Бойният му жезъл бе насочен към гърлото ѝ.

— Съжалявам — сопна се Табита, — всичко наред ли е? Това болеше. Не исках да...

И тогава две ръце я стиснаха за шията и я завлякоха назад.

СЕДМА ГЛАВА

Груб зяпна котката и изгуби дар слово.

— Какво... — успя накрая да каже той — какво си ти?

— Не ти влиза в работата — отговори котката. — Защо не се разкараш?

Имаше само две обяснения за съществуването на говорещата котка. Или Груб имаше нужда от сън, или...

„О, Талин. Жълти очи. Червена коса. И този глас, горделив като на джентълмен, с лек акцент, издаващ, че гостът е от Стария свят...“

Нещата най-сетне станаха ясни, макар и по ужасен начин.

— Това си бил ти — каза Груб глуповато — в „Сакатата русалка“. Ти си човекът, който дойде да пита за предмета, и...

— Поздравления, гений.

— Значи... ти си...

— Превръщенец. Отлично.

— И си ме...

— Преследвал. Отново даваш правилен отговор.

Груб не можеше да повярва. Превръщенец. Истински превръщенец. Те се срещаха толкова често, колкото и, да кажем, летящите китове. Груб никога преди не бе виждал такъв. Или поне така предполагаше. Разбира се, смисълът на умението да се превъплъщаваш бе именно това, че когато ти потрябва, можеш да се превърнеш в животно, а през останалото време изглеждаш като обикновен...

— Стига си ме зяпал — скастри го котаракът. — Нашата малка игра ми бе забавна, но се опасявам, че ще трябва да тръгвам.

След което отново захапа предмета и тръгна надолу по уличката, бавно и спокойно.

— Хей — каза Груб — не можеш да вземеш това. То не е твое. Знам, че не е. То принадлежи на... на някой друг. Не можеш да го откраднеш просто така!

— Само гледай — отвърна котаракът през рамо. Гласът му бе приглушен заради кадифето, което бе захапал.

Груб усети как се паникьосва. Трябваше да направи нещо. Странният предмет в черно кадифе бе единственото му притежание. Без него нямаше нищо. Финиъс Клаг нямаше да го вземе в екипажа си, ако бе изгубил безценния му товар. Щеше да му се наложи да се върне в „Сакатата русалка“, а той не можеше да си позволи да го направи. Не и сега.

— Върни го веднага! — каза той с най-строгия тон, на който бе способен. Гласът му потръпна и прозвуча глупаво. Той преглътна.

Котаракът се спря за миг като сянка в края на уличката и остави пакета на земята.

— Храбро — измърка той, — но глупаво.

Груб усети как лицето му пламва.

— Вече ти казах, че това не е твое. Няма да ти позволя да го откраднеш.

Котаракът се изкикоти. Груб за пръв път чу котка да се смее.

Звукът не бе приятен.

Без никакво предупреждение, котаракът се стрелна нагоре по уличката и профуча покрай Груб, стиснал предмета в устата си. Той се спусна подире му, препъна се в пияния имп и се просна на земята. Веднага след това, почти без да се замисля, стана на крака и хукна подир котката.

Котаракът сви в една малка странична уличка и за броени секунди се озова близо до кейовете. Прескачаше купчини въжета и профучаваше покрай празни бурета. Груб тичаше подире му с цялата сила, на която тънките му крачета бяха способни. Група моряци, тръгнали към Голямото тържество, се засмяха и му викнаха да забави малко. Не обърнаха никакво внимание на превръщенеца. За тях, разбира се, той бе просто някаква котка, захапала нещо в устата си, вероятно умрял плъх. Нищо необичайно.

Груб вече се бе задъхал. Котаракът бе увеличил преднината си пред него, а той знаеше, че трябва да го хване преди животното да се скрие обратно в страничните улички. То обаче продължаваше да тича покрай кейовете, минаваше през осветените от луната или фенерите пространства. Не можеше да не знае, че ще е много по-лесно да се отърве от него, ако се скрие в сенките.

Явно го дразнеше.

Най-накрая сви вляво по една уличка. Груб го последва. Краката го боляха и все по-трудно успяваше да си поема въздух.

Докато завие, котаракът вече бе изчезнал. Той спря и се преви на две, отворил уста да си поеме дъх и ругаейки в същото време. Всичко бе свършило. Бе глупаво, че изобщо си бе мислел, че може да хване превръщенеца.

— Ами сега? — долетя гласът на котарака. Той се бе наместил на един нисък покрив, поставил лапа върху предмета — Още сме тук, а? Какво странно малко създание си ти. Искаш ли да опиташ нещо по-трудно?

С тези думи котаракът захвапа предмета и тръгна по покрива. Предизвикваше Груб да го последва.

Момчето знаеше, че трябва да се откаже. Но котаракът го бе влудил със самодоволното си поведение и подигравателния си тон. Не можеше да го остави да избяга.

Покривът не бе твърде висок, а до сградата, която покриваше, имаше купчина дървени щайги. Груб ги избута до стената и се покатери нагоре, като хвана непохватно водосточната тръба, за да се изтегли до покрива. Новият му жакет се опъна почти до скъсване.

Той се изправи и усети свежия полъх на вятъра по лицето си.

За секунда погледна към блещукащите очи на котката. След това животното побягна. Груб се изкатери по едната половина на покрива и се спусна по другата. Подскочи до съседната къща и се опита да не мисли върху това, което прави.

„Просто сервираш напитки в «Русалката».“

Подхлъзна се на керемидите и събори няколко на улицата долу.

Когато стигна върха на следващия покрив, той забеляза, че градът се е ширнал пред погледа му. Тук-таме над покривите се издигаха знамена, кули или високи дървени подпори. В небето блестяха фойерверки, а в далечината надясно от него се виждаше гората от мачти в пристанището. За този един миг той видя повече от Порт Фейт, отколкото за шестте си години като прислуга в „Сакатата русалка“.

А след това подскочи към следващия покрив и запрати още няколко керемиди надолу към улицата. Нещо го глождеше — може би страх — но каквото и да бе, вече не изглеждаше важно.

Котаракът винаги оставаше пред него, тичащ и скачащ с такава лекота, че изглеждаше сякаш прелита над покривите. Някак обаче Груб остана по петите му. Минаха по покрива на четвърта къща, после на пета. Груб дишаше на пресекулки, мускулите му горяха, а коленете му бяха натъртени от приземяванията. Но това нямаше значение. Щеше да хване котката. *Знаеше*, че може.

Внезапно осъзна, че се е ухилил.

Разстоянието между петата и шестата къща бе по-голямо, отколкото между предишните, но щом една котка можеше да го прескочи и един мелез щеше да успее. Груб скокна и хвърли бърз поглед към улицата под него.

Сърцето му прескочи един удар.

Какво го бе прихванало? На какво, в името на Талин, се усмихваше? Нямаше начин да прескочи цялото това разстояние. Нямаше...

Приземи се на покрива с ужасно хрущене.

— *Аааа!*

Нещо не бе наред. Глезенът му пламна от болка.

Той се наведе и изгуби равновесие. С ужас установи, че се хлъзга назад. Размаха бясно ръце. Успя да извика, а след това падна.

За миг Груб се замисли как ли би изглеждал на някой странник. Странен, мърляв мелез с прекалено скъпи за него дрехи, който пада ли, пада...

Той затвори очи, когато калдъръмът го посрещна.

ОСМА ГЛАВА

Табита се завъртя и удари с рамо назад с цялата си сила. Но ръцете я стиснаха по-силно и цялото ѝ тяло изпита странна умора, от която крайниците ѝ натежаха така, че тя остана вцепенена и парализирана.

Магия.

С крайчеца на окото си видя кой я бе хванал — закачулената фигура. С голяма изненада тя установи, че фигурата принадлежи на старица. Лицето ѝ обаче бе сиво като гoblin и обезобразено от дълбоки, неестествени белези. Старицата се бе озъбила с изцъклени, черни като смъртта очи.

Стомахът на Табита се сви от ужас.

— Демонската стража — рече жената с шепот, който прозвуча като ниско, гърлено ръмжене. Тя подуши въздуха и устата ѝ се изкриви в крива усмивка.

— Но, разбира се. Такива храбреци сте ми само. Готови за бой срещу кой... срещу мен?

Хол внезапно побеля, а очите му изглеждаха така, сякаш ще изскочат иззад очилата. Бе отворил уста и се давеше като риба на сухо. Светлината, излъчвана от ръката му, избледня и той се олюля, а на лицето му се изписа маска на ужас.

А старицата само се усмихваше.

Нют скочи напред и замахна силно с жезъла. Табита бе убедена, че ударът ще счупи черепа на жената. Тя обаче хвана оръжието във въздуха и издърпа стража към себе си.

Кое то бе невъзможно.

Старицата нададе странен, пълен с вълнение крясък и ръцете ѝ се удължиха, притискайки Табита и Нютън в капан.

Светлината угасна от ръката на Хол и те потънаха в мрак.

Старицата се изстреля във въздуха като ракета. Чу се трясък, когато те удариха палубата над тях и минаха право през нея. След това още един и още един. Една маса с напитки полетя, докато те се издигаха към нощното небе. Чуха се крясъци и гневни викове. Табита

видя как Пади и Стария Джон се опитват да успокоят хората наоколо, а стражите в черни наметала хукнаха към подвижното мостче, водещо до „Отмъщението на Призрака“, приготвили арбалетите си.

Вещицата, която ги бе пленила, отметна глава назад и отново зави. Тя се спусна от небето и кацна на най-горната рейка на главната мачта, без да ги изпуска, като ястреб, сграбчил дребни и безпомощни животинки. Силата ѝ бе невероятна. Табита се опита да се освободи, отвори уста за глътка въздух. Старицата обаче се изсмя грозно и разпери двете си ръце, с по един пленник във всяка от тях. С крайчеца на око си Табита можеше да види палубата, далеч, далеч под нея.

Да. Слизането в трюма се бе оказало сериозна грешка.

Чуха се изстрели от мускети, а около тях профучаха стрели от арбалет. Една от тях разкъса платното под тях, друга се удари в мачтата.

— Къде е то? — кресна жената — Какво сте сторили с него?

Думите излетяха от устата ѝ със съскане, като силен вятър.

— Къде е капитан Финиъс Клаг? Кажете ми.

Табита се хлъзна надолу и бе хваната за китката. Тя простена от страх и се опита да не мисли какво ѝ се случва.

— Кажете ми, иначе ще хвърля момичето долу!

— Направиш ли го — изръмжа Нютън, — ще съжаляваш горчиво.

Ако не бе толкова уплашена, Табита вероятно щеше да поиска да му шибне един шамар.

Очите на старицата станаха огромни, бездънни черни кладенци, по-дълбоки от океана. Тя се приведе, а сивото ѝ наметало заплющя около тялото ѝ като криле на демон.

— Ти си този, който ще съжалява горчиво, капитан Нютън — изсъска тя.

Долу по кърмата ставаше нещо. Франк, подобно на едно зелено петно, профуча покрай едноръкия Уолис. Самият Уолис викаше нещо и махаше с ръце, но Франк го задържа с една ръка, докато накланяше най-голямата ракета под ъгъл, а после посегна към бурето с барут...

— Не! — извика Табита — Франк, недей!

Огнената Нанси хвъркна с облак искри и съскащ рев. Празнуващите се метнаха по палубата в паника.

Очите на старицата, кацнала върху рейката, се присвиха. Тя се хвърли настрана с невъзможна скорост и отнесе Нютън и Табита със себе си, малко преди Огнената Нанси да удари мачтата.

Едно оглушително „БУУМ“ избухна и Табита се заслепи от светлина в цветовете на дъгата. След това се понесе като парцалена кукла и почти полетя във въздуха, а после започна да пада. Надолу и надолу, по-бързо и по-бързо, тя падаше, а Нютън се завъртя към нея като на забавен кадър. Тя отвори очите си миг преди да падне във водата и почти веднага съжали, че го е направила. Не чуваше нищо освен далечен рев, след което размаха ръце и крака нагоре, в търсене на глътка въздух...

Табита излезе на повърхността и се закашля. Нютън се появи до нея. Плюеше морска вода и търкаше сол от очите си. Двамата се носеха по леденостудените морски вълни, неспособни да продумат. Горната рейка на „Отмъщението на Призрака“ гореше, а главната мачта бе обсипана със стрели и опърлена от Огнената Нанси.

От старицата обаче нямаше и следа.

След кратко плуване, двамата излязоха от водата и се покатериха по една въжена стълба обратно на кораба. Там, мокри и треперещи, застанаха пред множество граждани на Порт Фейт, които ги обиколиха и започнаха да говорят едновременно.

— Провалихте тържеството! — кресна едноръкият Уолис.

— Как, в името на Абаносовия океан, се покатерихте върху онази мачта?

— Големи сте стражи, няма що — промърмори една тролска жена. — Само заемате място.

Табита понечи да пристъпи напред и да им каже какво точно мисли за тях и забележките им, но Нютън постави ръка на рамото ѝ. Тя погледна към него и сърцето ѝ прескочи един удар. Познаваше това изражение. Беше разочарован. Очевидно смяташе, че *тя*, по някакъв начин, е виновна за случилото се. Бе сигурна, че после ще имат да водят тежък разговор.

Сред тълпата настъпи вълнение, когато стражите с черни наметала заблъскаха хората и един висок, блед елф си проправи път

напред. Униформата му бе изумително чиста и спретната, а раменете и реверите му блестяха в сребристо. Табита го познаваше.

За съжаление, го познаваше.

Военният извади тежък джобен часовник и театрално го погледна.

— Добър вечер, господин Нютън. Не смятате ли, че е малко късничко за плуване?

В този миг от тълпата долетя бодър глас.

— Страшен купон, Кайръс, какво ще кажеш? Незабравима нощ.

Табита забеляза главата на Пади, която се подаваше над тълпата и широката усмивка на лицето му. Тролът никога не пропускаше да подразни военния.

Полковник Кайръс Деринджър само се усмихна.

— Наистина незабравима. Но, ако обичаш, за теб съм полковник Деринджър.

Той обърна студените си сини очи към Нютън.

— Бихте ли желал да обясните действията си, преди хората ми да открият огън по вас?

Нютън срещна погледа му, но не отговори. Усмивката на Кайръс стана още по-широка.

— Много добре, тогава аз ще ги обясня. Нарушихте обществения ред, унищожихте по най-варварски начин три маси с храна и развалихте фойерверките. Освен това някак сте успели да продупчите един от най-ценните бойни кораби на града. И, ако случайно не сте го забелязали, подпалихте мачтата.

— Стига, бе — отвърна Нютън, — сериозно ли?

Очите на Деринджър се присвиха.

— В голяма беда сте. Вие и вашата безмозъчна пасмина.

С едно елегантно движение елфът извади сабята си и я опря до бузата на Нютън.

Добър номер, но Нютън не трепна. Въпреки страховете си от него, Табита се почувства горда от смелостта му.

— Черните наметала пазят мира в Порт Фейт — изсъска Деринджър — пристанищната милиция. Постарайте се да запомните това.

След това направи крачка назад и се усмихна.

— Утре сутринта господин губернаторът ще ви очаква в имението Уърмуд. Опасявам се, че той едва ли ще бъде доволен от последните ви подвизи. Компанията „Кокатрис“ похарчи цяло състояние за това празненство. Ако зависеше от мен, щях просто да ви хвърля на акулите. Но понеже това не е така, ще ви помоля да напуснете кораба възможно най-бързо. Преди да съм се ядосал.

Бе малко след полунощ, когато стражите напуснаха „Проклятието на Акулата“.

Табита погледна назад от лодката, в която се возеха, към кораба и към обгорената му мачта. Не се чувстваше добре. Всъщност се чувстваше зле. Бе изплашена и се радваше, че се прибира вкъщи.

Нютън седна до нея.

— Табс — каза той.

— Знам, знам. Чуй ме обаче. Видях я как слиза към вас. Искях да ви предупредя. Почти стана. Ако бяха минали само няколко секунди...

— Достатъчно! — в гласа му се долови истински гняв и това я накара да замълчи — Табс, ще правиш каквото ти се казва, ясно ли е? Знам, че е трудно. Живяла си с мен вече доста време. Може би позволявах да ти се размине в миналото. Но сега си страж. Вече е различно.

Поне признаваше това.

— Някой можеше да умре, Табс. *Наистина*, не наужким. Видя онази старица. Разбираш ли ме какво ти говоря?

Табита отвори уста, но от нея не излезе нищо. Прехапа долната си устна и кимна, без да продума. Лицето на старицата изплува в ума ѝ като паяк, полазил на шкафа, към който не смее да погледне. Никога не бе виждала толкова опустошителна магия. Хол бе овладял някои полезни трикове в Академията на магията. Ако имаше ден, можеше дори да повдигне стол само с ума си. Но тази старица бе на съвсем различно ниво. Беше ужасяваща. Тези черни очи...

Тя потръпна.

— Коя е тази жена, Нют?

Нютън поклати глава.

— Не зная. Но ще разберем.

Той се бе загледал в кораба и Табита забеляза, че кокалчетата на ръцете му са побелели и бяха стиснали здраво бойния жезъл, взет обратно от „Проклятието на Акулата“. Пади ѝ бе казал, че този жезъл му е подарък от стар хобгоблин, странник от земите отвъд Новия свят. Бе обикновен — три лъскави парчета дърво, съединени в едно. Нютън никога не ползваше друго оръжие в близък бой.

„Банши“ — така наричаше жезъла си.

— Съжалявам, Нют — каза тихо тя, — задето слязох.

— Добре — отвърна той, но не я слушаше. В очите му се четеше чувство, което Табита не бе виждала преди.

Внезапно тя осъзна какво е и се стресна.

Страх.

ВТОРА ЧАСТ

ГРАЖДАНИТЕ НА ПОРТ ФЕЙТ

ДЕВЕТА ГЛАВА

Имението Уърмуд се извисяваше пред тях с високите си кули и укрепления, сиво и застанало на ръба на скалата подобно на дракон, готов да се спусне над Порт Фейт.

На Нютън не му се ходеше там. Ама никак.

Един слуга го водеше по пътека от чакъл, минаваща покрай палмови дървета, подрязана морава и подравнен плет. Бе странно тихо, ако не се брояха стъпките им и крякането на чайките. Тук-таме Нютън забелязваше фонтани и езерца с рибки. Имаше и статуи на героите от Стария свят, които позираха със своите мечове, лъкове и брадви.

Фамилията Уърмуд имаше много недостатъци, но градините им бяха красиви. Дори Слик, седнал на рамото на господаря си и хванал яката му, бе занемял. В същото време обаче Нютън бе неспокоен. Той беше свикнал с шума на пристанището, с тълпите. Погледна към своето оръфано палто и износените си ботуши и го хвана срам. По златистия жакет и белите чорапи на слугата пред него нямаше и петънце.

В края на пътя, пред главния вход, стигнаха до голяма, древна статуя от бронз. Тя бе на човешки войн от Тъмните времена. Той носеше благочестиво изражение на лицето си, докато копието му промушваше великан. Нютън направи гримаса. Един ценител на изкуството сигурно би се насладил на статуята, но великан надали. Представителите на фамилията Уърмуд обаче не се славеха с такта си.

Нютън осъзна, че отново търка червените белези по китките си и прибра ръцете в джобове.

Двама стражи в черни наметала се появиха пред тях, докато слугата изкачваше късото стълбище до входа. Нютън погледна към имението, преди да ги последва. То се издигаше предизвикателно към облачното небе и изглеждаше сърдито. Можеха ли сградите да се сърдят? Той не знаеше, но определено бе изнервен.

— Пфу! — обади се Слик — Това е най-грозната купчина камъни, която някога съм виждал.

За пръв път тази сутрин Нютън се усмихна.

Коридорът бе мрачен като пещера и таванът му потъваше в сенките. Бе като излязъл от балада за Стария свят. Кристални полилеи светеха с мека светлина над главите им. Маслени портрети на навъсени представители на фамилията Уърмуд, отдавна отишли си от този свят, покриваха всеки сантиметър от стената. Стъпките им шумно отекваха по черния мраморен под.

— Моля, изчакайте тук — каза слугата и изчезна от погледа им, докато се изкачваше по широко, покрито с плътен килим стълбище.

Слик мушна Нютън по врата.

— Любопитно ми е какво смяташ да кажеш, за да се измъкнеш и този път.

— Всичко ще е наред.

Изобщо не бе сигурен в това.

— Щом си рекъл — весело отвърна Слик, — убеден съм, че губернаторът ще те разбере. Наистина, срамота е, че не хвана вещицата, неприятно е, че корабът стана на нищо и това, че развали празненството, със сигурност не е най-благата вест, но съм сигурен, че можеш да обясниш всичко.

Нютън прехапа устни. Фейта не го улесняваше, но все пак се радваше, че си има спътник.

Дори това да бе Слик.

Той се замисли за човека, с когото му предстоеше да се види. Губернатор Юджийн Уърмуд, директор на компанията „Кокатрис“ и от вчера сутринта губернатор на Порт Фейт. Трите търговски компании — „Кокатрис“, „Страхопочитание“ и „Зорница“ управляваха града от край време. Те се редуваха на върха на властта, като се сменяха всяка година в началото на Фестивала на Морето.

По стара традиция, компанията на новия губернатор заплащаше сметките по тържеството, за да покаже както щедростта, така и огромното си богатство. Това означаваше, че бе лоша идея да причиняваш каквито и да е било проблеми по време на Голямото тържество. Това, че Юджийн Уърмуд бе най-богатият човек с най-много връзки измежду собствениците на трите компании, бе още по-лошо.

Нютън, разбира се, не бе *уплашен*. Можеше обаче да се каже, че е *притеснен*.

Слугата се появи отново на върха на стълбището.

— Господин губернаторът ще ви види веднага.

Нютън си пое дълбоко въздух.

— Направи ми услуга и не говори нищо — промърмори той на Слик. Феята изсумтя и изплю една малина.

Губернатор Юджийн Уърмуд бе застанал с гръб към тях. Мاستиленосинята му мантия блестеше като люспите на някакво странно морско създание, а самият той бе загледан в ширналия се далеч под тях Абаносов океан.

Вълма червеникав пушек се издигаха от лулата на губернатора и образуваха облаци над главата му. Пурпурният тютюн на Скруб, осъзна Нютън. Най-хубавият и най-скъпият.

Губернаторът се обърна към гостите си с кисела усмивка. Нютън видя, че е блед и изнервен. На официалните портрети Юджийн Уърмуд бе изобразяван като надменен млад човек с гневен поглед и блестяща черна коса. В действителност той вече не бе толкова млад, погледът му бе мек, а посивялата му коса бе внимателно сресана, така че да прикрие появилото се плешиво петно. Изглеждаше като човек, който няма търпение да седне и да се отпусне.

— Добро утро, господин Нютън. Заповядайте, моля ви. За пръв път идвате, ако не се лъжа?

— Да, ваша чест.

— Добре, много хубаво. Архитектурата винаги е представлявала голям интерес за мен — каза губернаторът замислен, сякаш Нютън го е питал за това. — Интериорът на имението е базиран върху замъка на Ворлак Могъщия, герой от късните Тъмни Времена на Стария свят. Нашите архитекти, разбира се, са направили известни подобрения, най-вече за удобство...

Нютън усети как Слик се размърдва неспокойно на рамото му. В интерес на истината му съчувстваше — той самият също не проявяваше голям интерес към архитектурата. Погледът му зашари от библиотечните рафтове с кожени томове, които опасваха стаята от пода до тавана, към глобуса, който стоеше на бюрото на Уърмуд и... това до него не беше ли детска кукла?

— ... а пък Източното крило, разбира се, бе значително променено след кончината на майка ми — продължаваше да говори

Уърмуд, — макар все още по него да има много работа.

Погледът му мина покрай тях.

— Моята майка беше неуморна и напълно посветена на имението, разбира се. Прекрасна жена.

Той въздъхна.

— Но простете. Нека свършим работа — той избута планините от книжнина и документи на бюрото си, свали лулата си, след което забеляза куклата и бързо я прибра в едно чекмедже — я да видим сега. Вие бяхте... хм, познат на полковник Деринджър, ако не се лъжа?

Той махна вяло с ръка към един от ъглите на кабинета си.

Деринджър се появи от сенките, протегнал ръка с широка усмивка на лицето. Елфът някак си бе успял да почисти униформата си, така че тя бе станала дори по-черна от обичайното.

— Ние сме добри познати с господин Нютън, Ваша чест.

Нютън кимна, но не пое стиснатата ръка. Нямаше да се прави на приятел с Деринджър, дори и заради губернатора.

Уърмуд се настани на едно огромно кресло зад бюрото си и започна да си играе с голям златен пръстен.

— Чудесно. Е, джентълмени, доколкото схващам е имало някакво... *недоразумение* — звучеше така, сякаш се извинява. — Полковник Деринджър ме информира, че сте смутили забавлението на хората по време на Голямото тържество, нали така?

— Държаха се опасно и разрушиха почти всичко — намеси се Деринджър.

Нютън се прокашля.

— Бяхме по следата на контрабандист. Оказа се по-сериозно, отколкото...

— Но ние не говорим затова, нали така, господин Нютън? — прекъсна го Деринджър — Говорим, че действахте на територия, на която нямате никаква власт.

Усмивката остана на лицето му.

— По-добре, отколкото да нямаш никаква... — намеси се Слик.

Нютън бързо се изкашля, за да заглуши последната му дума. Слик бе мълчал почти минута без да каже нищо. Това вероятно бе най-доброто, на което можеше да се надява. Поне го подкрепяше, макар че и без това му бе навик да обижда наред.

Усмивката на Кайръс Деринджър стана ледена. Губернатор Уърмуд се намръщи.

— Господин Нютън, сигурен съм, че сте информиран затова, че сигурността на града е поверена на пристанищната милиция. Така е било винаги. Макар Демонската стража да се е справяла успешно с *поне* здравите елементи в Порт Фейт, нейната дейност никога не е била санкционирана както трябва.

Нютън кимна, без да смее да отваря уста. Опасяваше се, че ще каже на господин губернатора какво точно мисли за тази малка среща.

— Всичко това е твърде неприятно. Не бих могъл да допусна подобно поведение. Особено пък по време на фестивала, два дни преди Карнавала на Морето. Даже бих си позволил да кажа, че не можем да си позволим разсейване...

— В Порт Фейт има вещица, Ваша чест. Могъща и опасна вещица. На свобода.

— Простете?

Деринджър се изсмя неприятно.

— Вещица? — повтори той. — Надявам се, че не сте сериозен. Всички в Порт Фейт знаят, че магия се практикува само с официално разрешение от властите.

— Вещица! — натърти Нютън, без да обръща внимание на елфа. — Тя нападна Хол с вампирски поглед и, в името на Талин, полетя. Кой знае какви способности има още?

— Как смееете да говорите такива небивалици пред господин губернатора?

— Ти беше там, Деринджър. Ако е нямало вещица, как според теб се озовахме на върха на главната мачта?

— Представа си нямам, но се опасявам, че има нещо общо с некадърния магьосник, който е част от вашата разпасана...

— Джентълмени, моля ви.

Губернатор Уърмуд извади една копринена носна кърпа изпод мантията си и попи потта по челото си.

— Вещица, казвате. Това звучи твърде невероятно. Не сме виждали магия, каквато описвате, от десетилетия насам. Ако това бе Стария свят и ако още живеехме в Тъмните времена...

Той се изкикоти.

— Ние, обаче, сме едно търговско пристанище. Тук, господин Нютън, такива неща не се случват.

Нютън отвори уста, но губернаторът вдигна ръка и го накара да замълчи.

— При всички положения, моето впечатление е, че реална заплаха не съществува. Че е имало някакво боричкане по време на тържеството, не отричам. Че не е приятно, също. Но по това време на годината не си заслужава разследването. Това би било досадно и ненужно. Затова прекратявам всички ваши операции до края на фестивала.

— Ваша чест... — казаха Нютън и Деринджър едновременно.

Губернаторът отново надигна ръката си.

— Достатъчно, моля ви! Взел съм решение. Моята майка щеше да бъде много по-строга, уверявам ви. Стражата няма да работи по време на фестивала.

— Но...

— А сега, джентълмени, моля да ме извините, но имам още няколко срещи тази сутрин, а се опасявам, че вече усещам слабо главоболие. Довиждане!

Смаян, Нютън се поклони и излезе от стаята. Губернаторът бе издал заповедта си и той нямаше какво да стори.

— Това мина страхотно — промърмори Слик.

Нютън изсумтя и потърка натъртените си от хватката на вещицата ребра.

— Излязохте голям късметлия, господин Нютън.

Деринджър. Елфът го бе последвал.

— Унищожихте един от корабите на властта, направихте пожар и всичко това по най-варварския възможен начин. Ако бях на ваше място, щях да подскачам от радост. Така или иначе, градът е в безопасност. Пристанищната милиция ще се погрижи за сигурността му. И кой знае, това може би ще ви научи да оставяте сериозната работа на професионалистите.

Нютън се смяташе за търпелив човек, но вече бе изтърпял много тази сутрин.

— Напомни ми, ако обичаш, къде бяха същите тези професионалисти, когато капитан Гор избяга от Коритото?

Усмивката на Деринджър замръзна. Слик се изкикоти.

— Същите, които не успяха да намерят крадците на еднорози?
Да не говорим за заговора срещу Мандевил...

Усмивката на Деринджър угасна и той изръмжа.

— Твоите уж великолепни стражи също не успяха да спасят губернатор Мандевил!

— Но поне бяха там. А ти къде беше? Гладеше униформата си?

Елфът пристъпи по-близо и очите му се свиха от ярост.

— Разберете това, господин Нютън. Ако още веднъж превишите правомощията си, ще ви заведе лично в Коритото, при всичката измет, която сте арестувал през годините. Те много ще ви се зарадват, повярвайте ми. Така че би било най-добре ако не пипна някой от така наречените ви стражи да си пъха носа където не му е работа. Защото ако го направя, това ще бъде краят на Демонската стража. Този път завинаги!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Табита не вярваше на ушите си.

— Не може да го направи! Никой няма право на такова нещо! — тя стана гневна от стола си, след това седна, също толкова гневно. — И всичко защото лигавият мамин син, който имаме за губернатор, иска да се изфука с тъпия си морски карнавал... не може просто да ни закрие така! Нали?

Стражите стояха прегърбени около една маса в малката, уютна столова в гостилницата на Бутъл — тяхното обичайно място за срещи. Други клиенти в заведението в момента нямаше и в този ден, както обикновено, госпожа Бутъл бе приготвила голям поднос с горещи пайове и чашки изстуден грог. Дори така, атмосферата бе мрачна.

— Не се безпокой, Табс — каза Франк, — убеден съм, че Нют има някакъв план. Нали така, Нют?

Нютън сви рамене и отхапа парче от пая с месо от чайка.

— Той е губернаторът — каза той, докато дъвчеше горещото месо в устата си — и не иска Демонската стража да разследва случая. Това е решението му.

Табита удари ядосано по масата. Чиниите и чашите иззвънтяха.

— Но Нют... това не е ЧЕСТНО! Уърмуд не е нищо повече от един стар глупак, който го е грижа само за парите му, за глупавата му компания и за още по-глупавия му карнавал! Докато той и дебелите богати приятели си седят на задниците, ставайки все по-богати и по-дебели, контрабандистът и откачената вещица бродят на свобода. И ти ни казваш, че не можем да направим нищо по въпроса?

Тя отново скочи на крака и тръгна да обикаля из стаята, стиснала юмруци. Не можеха да се предадат просто така, без бой, и то точно когато ставаше интересно. Проклета да беше, ако се върнеше към игрите на триомино!

— Табс има право, Нют — обади се Пади, — за вещицата, става дума. Цял Порт Фейт може би е в опасност.

Нютън кимна бавно.

— Да, така е. Целият град е в опасност.

След което отхапа още една хапка от пая си.

— Това не си ти, Нют — рече Стария Джон.

Стаята притихна.

Стария Джон седеше малко встрани от останалите, запалил лулата си, загледан в нищото. Табита бе чувала, че елфът вече бил в стражата от годините, в които Нют още е бил в пелени.

Това означаваше, че когато има да каже нещо, трябва да го слушаш.

Най-накрая Нют остави пая си настрана.

— Не се безпокойте — каза той. — Няма да оставим нещата така. Няма да допусна някаква вещица да обикаля града и да предизвиква паника. Не и по време на Фестивала на Морето. Нито по никое време.

Табита седна обратно на стола си и въздъхна облекчено. Франк и Пади се спогледаха ухилени, докато Хол кимна, полирайки очилата си. Изглеждаше невероятно блед след случката в трюма на „Проклятието на Акулата“.

— Сега обаче искам да ме чуете! — продължи Нют — Никой не бива да знае какво замисляме. Ако губернатор Уърмуд ни хване да си пъхаме носа не където трябва, няма да имаме втори шанс. А ако Кайръс Деринджър заподозре нещо, приключваме. Ясен ли съм?

— Напълно — отговориха стражите като един. Табита усети да я побиват ледени тръпки. Да не се подчиниш на пряка заповед от губернатора бе опасно, разбира се. Много опасно. Работа на страж, обаче, така или иначе не беше за страхливци.

— Затова нека подходим внимателно към проблема. Някой има ли идея каква е тази вещица и какво преследва?

Настъпи тишина. Табита се замисли.

— Някакви улики?

— Ами — Хол се намръщи и си сложи очилата — не мисля, че е от Порт Фейт.

— Да — кимна Пади, — освен ако не се е крила досега, за да не чуем за нея. Но такава силна вещица вероятно е в града отскоро. Най-вероятно е от Стария свят. Ау!

Франк го бе мушнал в ребрата.

— Гений — рече му той.

— Добре — каза Нютън. — Това означава, че наистина знаем много малко. Ето ви моята идея — да намерим контрабандната стока. Веднъж щом разберем какво се търси, ще имаме по-ясна идея за какво става дума. А ако вещицата още го търси, ще може да дойде и да си го вземе.

Хол повдигна вежда.

— Прощавай, но наистина ли мислиш, че е разумно да се изправяме на пътя ѝ. Вещица с такава сила може да...

— Не е разумно, разбира се. Но нямаме избор. Черните наметала не могат да разрешат този случай. И никой не знае какъв е планът на вещицата. Затова трябва да намерим търсената стока. Така като гледам има само един човек, който може да ни каже къде е тя и това е...

— Клаг — намеси се Табита, решена да докаже своята полезност, — капитан Финиъс Клаг.

— Точно така.

Хол все още ги гледаше скептично.

— Всичко това е прекрасно, но имаме ли идея как да го намерим. Сигурен съм, че помните неговото... отсъствие от Голямото тържество.

— Ще го намерим, нямай съмнения. Трябва ни само малко помощ.

Вратата на сладкарницата се отвори и всички се обърнаха към нея.

— Добър ден, джентълмени — каза Хлъзгавия Джеб.

Гоблинът вървеше бавно, облечен в крещящо розово със син жакет. Бе се усмихнал лукаво. Табита простена... Хитър, мазен, подъл... Джеб vyplъщаваше това, което Лигата на Светлината мразеше у гоблините.

— И това ако не е Хлъзгавия — каза Пади. — Този поглед ми подсказва, че ти знаеш нещо, за което ние нямаме и представа.

— Знам доста неща, които ти не знаеш, приятелче.

ТУП!

Табита се усети, че е забила ножа си в масата.

— Нямаме нужда от този палячо, Нют. Той носи само беди. Питай който искаш.

— Палячо, а? И това от устата на кокошката, която успя да продъни „Проклятието на Акулата“ снощи?

Табита посегна към друг нож, но големият, зелен юмрук на Франк стисна ръката ѝ.

— Откъде я изкопа тази? — изсъска Джеб. — От каналите?

— Достатъчно — намеси се Нютън, преди Табита да успее да измисли добър отговор. — Джеб, разбра ли къде се крие капитан Клаг?

— Разбира се. За аматьор ли ме смяташ? Но нека караме по ред. Носиш ли парите?

— Да. Сумата е обичайната. Ни повече, ни по-малко.

Джеб въздъхна.

— В такъв случай имам две думи за теб — капитан Гор.

На останалите им бяха нужни няколко момента, за да осмислят чутото.

— Капитан Гор? — повтори Франк — Най-злият и кръвожаден пират на Абаносовия океан?

— Да познаваш други капитани с това име? — попита Джеб. Той се разположи на една табуретка, взе си пресен пай от купчината в средата на масата и отпи от чаша грог, като успя успешно да игнорира гневния поглед на Табита.

— Гор и Клаг си имат малка сметка за уреждане. Преди няколко години в тропиците Клаг продал на Гор трийсет бурета висококачествен алкохол от Лазурната уста. Взел му добри пари. След това обаче се оказало, че буретата са пълни с морска вода. Оттогава досега Гор и пиратите му са по петите на Клаг, за да му отмъстят. Изглежда, че вчера най-после са го настигнали. Неговият старшина, великан на име Тък, целият татуиран в черно, намерил контрабандиста в някаква крайбрежна кръчма и го отнесъл до техния галеон. Наричат го „Плачещата рана“. Пуснал е котва до залива, затова е най-добре да побързаш. Гор няма да остане още дълго в Порт Фейт. Има още безброй кораби за ограбване...

Табита се измъкна от хватката на Франк.

— Откъде знаеш толкова много за капитан Гор?

Джеб ѝ се усмихна.

— Знам доста неща, момиче.

Настъпи дълга пауза.

— Хубаво — каза Пади най-накрая. — Значи ми казваш, че ако искаме да говорим с Финиъс Клаг, трябва да помолим за това капитан Гор?

— Така изглежда. Ако бях на ваше място, бих бил любезен. Особено ако искате да си го получите цял.

— Ще попитаме — каза яростно Табита. — Ние сме Демонската стража, нали? Какъв е проблемът?

— Проблемът — отговори Франк — е, че капитан Гор е маниак. От тези манияци, заради които на останалите им е излязло лошо име. Казват, че хвърлил юнгата си на една акула. И след това изял акулата.

Джеб се изкикоти и хапна още малко пай.

— Вярно е — отвърна Нютън замислено. — Няма начин Гор да изтърве жертвата си. Но щом един контрабандист го е измамил, ние също трябва да успеем. Ще трябва просто да бъдем внимателни...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джоузеф Груб, погледни се само!

Една влажна кърпа изтри лицето му и той се размърда неспокойно.

— Стой спокойно, това е само носна кърпа. Сега вече си по-добре.

Той се изкикоти и наду балонче.

Елайджа Груб го погледна възможно най-строго.

— Време е да изядеш зеленчуците, млади ми господинчо. Не може да ги похабяваш.

— Нямах шанс, Ели. Ако продължава така, ще ни трябва ръчна количка, за да го носим.

Джоузеф отново се изкикоти. Майка му размаха пръст към него, преструвайки се на сърдита.

— И не спира да се кикоти. Той е просто ужасен!

— Ужасен — промърмори Джоузеф.

И двамата се засмяха. Господин Груб хвана госпожа Груб за ръка и я целуна. Грубата му сива гоблинска кожа се притисна до нейната нежна човешка плът.

Бяха си у дома, седнали около кръглата маса за хранене в тяхната къщичка със зелена предна врата. Мама и татко, заедно, в безопасност. Бе сметнал, че са мъртви, но те бяха тук, живи и здрави. Всичко бе прекрасно. Джоузеф чувстваше, че ще се пръсне от щастие.

На вратата се потропа и госпожа Груб отиде да отвори вратата. Там, на прага, стоеше мъж с черно наметало. Страж.

Той не можеше да чуе какво казва мъжът и виждаше само гърба на майка си. Но някак си, внезапно, с болка осъзна какво става.

Баща му беше мъртъв.

Бяха дошли за него. Хората. Онези, които работеха с него по доковете. Мъже, които бяха видели красивата му човешка жена. Мъже, които уж бяха негови приятели.

Джоузеф погледна през масата към човека, който смяташе за свой баща и видя, че нещо не е наред с очите му. Те бяха жълти, а това

не бе редно, нали? И лицето му не трябваше да е червеникаво и космат, нали?

— Изяж си зеленчуците, мелез — изсъска господин Лайтли, — или...

Той потрепери.

— Спокойно — каза баща му. — Не мърдай.

— Боли ме!

— Защото падна от покрив.

Къде се намираше той?

— Не мърдай, казах!

— Мамо?

Стаята стана по-тъмна. Много по-тъмна. Някъде той чуваше как майка му плаче и се протегна към нея.

— Да не искаш да те вържа? Стой мирен!

— Мамо!

Всичко бе станало както преди. Баща му бе мъртъв, а майка му плачеше. Скоро и тя щеше да си отиде.

Той се разплака.

— Татко?

— Не съм баща ти, момче!

Стаята притъмня още повече. Той остана сам.

В мрака.

Една фигура с блестящи жълти очи се бе привела в тъмното над него, стиснала нещо малко и черно.

Къде беше той? Мъртъв ли беше?

Опита се да стане, но бе избутан обратно надолу. В полусън той се завъртя. Всичко щеше да се нареди. Бе сигурен в това.

— Здрав си като акула — промърмори фигурата — само да знаеше какво си взел...

И Груб заспа отново.

— Джоузеф, разказвал ли съм ти историята за сътворението на света?

— Разкажи я пак!

Бяха седнали на вълнолома, Джоузеф и баща му. Махаха с крака над вълните. Краката на Джоузеф бяха сивкаво-розови, а тези на баща

му — чисто сиви. Търсеха с поглед опашките на русалките по залива, а в далечината слънцето залязваше, оцветявайки Абаносовия океан в червено.

— Много, много отдавна, преди хората, гоблините или елфите да се появят, земята била обитавана от демони и ангели серафими. Те създали всичко — Стария свят, Новия свят и Средните острови, планините и моретата, създанията, които ходели по земята. Светът бил пропит от тяхната магия, Джоузеф, а вълшебниците я използват до ден-днешен.

Джоузеф кимна, ококорен.

— Минали години и между воините на Стария свят избухнала война. Така настъпили Тъмните времена. В тези дни хората казвали, че са единствените деца на серафимите, а всички останали — импи, троли, великани и прочее — били сътворени от демоните.

— А ти какво мислиш, тате?

Елайджа Груб се усмихна и прегърна сина си през рамо.

— Смятам, че са работили заедно. Във всеки има по малко от демона и по малко от ангела, Джоузеф. Не вярвай, ако някой ти каже друго.

Той посочи към морето.

— Видя ли го? Морски човек!

Джоузеф погледна, но морският човек си бе отишъл. Когато погледна към баща си, видя, че той е останал сам на кея, океанът започва да се вълнува, а водовъртежите и вълните го отдалечаваха от него...

Къде беше той?

Къде се намираше?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Квартал „Марлинспайк“ беше както обикновено мърляв. Младежи се шляеха по кьошетата, а изгърбени моряци продаваха откраднатата стока на саморъчно направени дюкяни. Над тях, наредено по въжета между къщите, се вееше пране, по-голямата част от което бе толкова кирливо, че изглеждаше невероятно, че наистина е било изпрано. Един сбръчкан стар трол бе седнал с кръстосани крака до една стена и дрънкаше някаква мелодия на латерна, а измършавялата маймуна до него спеше. Чу се слаб звън на монета, когато Нют се присъедини към малцината, отпуснали му милостиня върху парчето плат пред него. Тролът кимна почти незабележимо и продължи да свири.

— Къде отиваме? — попита Табита.

— Ще видиш.

Табита шумно въздъхна. Мразеше, когато Нютън се прави на загадъчен. Това, за нещастие, бе през по-голямата част от времето.

— Феи продавам — извика някакъв продавач. — Най-бързите феи вестоносци, евтино ги давам! Феи от Стария свят, феи от Новия свят!

Феите бяха натъпкани в клетки и протегнаха умолително ръчички към Нютън и Табита. Искаха да бъдат купени от някой. Табита се опита да не ги поглежда. Нютън не искаше да й купи фея — смяташе, че тя е твърде млада, за да има нужда от вестоносец. Това, разбира се, бе глупаво и нечестно.

— Кога ще отидем при контрабандиста? — попита тя, за да не мисли за феите.

— Скоро. Първо трябва да свършим някои неща.

— Добре тогава, аз ще ида до площада на Талин, за да видя украсата.

Нютън я погледна за пръв път, откакто бяха излезли от пекарната.

— Няма да стане, млада госпожичке. Идваш с мен.

— Но защо? Ти дори не ми казваш къде отиваме?

На лицето на Нютън се изписа виновно изражение, когато разбра, че тя има право. Табита мразеше този поглед почти толкова, колкото когато не ѝ казваха какво става. Той означаваше, че Нютън се обвинява за това, че не я гледа правилно. По някаква причина това винаги я караше да се чувства виновна.

— Извинявай — каза той. — Трябваше да ти обясня. Отиваме към...

Той замлъкна, когато видя нещо през рамото ѝ.

— Накъде? Къде отиваме?

Но Нютън вече я бе подминал, а вниманието му бе погълнато от нещо друго. Вбесена, Табита го последва.

Бяха тръгнали към едно застанало в ъгъла на улицата джудже. То имаше дълга, мазна и черна коса, черни, мръсни мустаци и брада и беше безумно рошаво. Палтото му бе разкопчано, а по хастара му бяха наредени тигани, лъжици и ножове. Табита реши, че палтото вероятно е било шито за трол, тъй като бе твърде голямо за настоящия си собственик.

Джуджето забеляза Нютън, ухили се, след което си плю на петите. За негово съжаление краката му бяха прекалено къси, а товарът му твърде тежък и затова не стигна далеч. Премина кратко разстояние, след което спря, преви се на две и започна да диша тежко.

— И това ако не е Призракът — каза Нютън и го потупа по гърба. — Радвам се да те видя.

— Вече съм просто Джак Кобли — каза джуджето и погледна към Нютън с кървясалите си очи. — Не съм направил нищо лошо.

Табита се опита да не диша през носа си. Джуджето вонеше на нещо и това нещо със сигурност не бяха шоколадови бонбони.

— Съмнявам се в това, Джак — каза Нютън, — но не се бой. Нямам намерение да те хвърлям в Коритото. Не и днес.

— Благодаря ти, благодаря ти, много ти благодаря — промърмори джуджето. Изглеждаше жалко.

— Моите дни като контрабандист вече са в миналото, нали знаеш. Научих си урока, кълна се в морето! Повече никога няма да вляза в Коритото. Докле съм жив!

И то потрепери.

— Радвам се да го чуя. Имам нужда от една услуга.

Джуджето мигновено се изпълни със съмнения.

— Услуга ли? Каква услуга?

— От стария ти кораб. Едно време го ползваше, за да пренасяш драконови зъби в бурета с двойно дъно. Спомняш ли си?

— Спомням си — джуджето все още бе намръщено и се чудеше накъде върви разговорът.

— Какво стана с корабчето?

— Закотвено е в залива. Не съм го ползвал от сума ти време, Нют, кълна се. Направо е продънено. Поправката ще ми струва по-скъпо от нов кораб, а такъв не мога да си позволя. Не и с парите, които припечелвам от продажбата на тези боклуци.

И той размаха една лъжица.

— Чудесно — каза Нютън. — Тогава го купувам.

Той отвори кесията си и извади десет дуката.

— Тези стигат ли?

Очите на джуджето блеснаха алчно. То грабна парите.

— И още как, сър.

Очите му попаднаха на Табита. Зяпна я. Тя погледна надолу и стисна зъби. Започваше се.

— Хей — ухили се джуджето, — ама аз те познавам.

— Добре — каза Нютън. — Време е да вървим.

— Не, чакайте малко. Ти си онова момиче, нали? Момичето на Мандевил. Прав съм, нали така? Не можеш ме измами със синята си боя за коса.

— И какво, ако съм аз?! — изръмжа Табита, след което направи крачка напред и го погледна яростно. — Това не ти влиза в работата, мърльо.

— Достатъчно — каза Нютън и застана между тях. Той хвана Табита за ръката и без усилие я издърпа настрана.

— Няма ли да попиташ къде съм пуснал котва? — викна джуджето подире им.

— Вече проверих — отговори Нютън, — в северната част на залива. Място номер 343.

Чак след като завиха иззад ъгъла, той я пусна.

— Нямаше да направя нищо — сопна се тя и потърка ръката си. За Нютън хватката бе нежна, но пак си болеше. — Защо непрекъснато се държиш с мен като с бебе?

— Трябва да сдържаш яда си — каза Нютън, без да отговаря на въпроса ѝ. — Някой ден нравът ти ще те вкара в беда.

— Ама ти нищичко не разбираш! Не знаеш какво е някой да те разпознава постоянно по този начин. И как би могъл да ме разбереш. Твоите родители не са...

Тя преглътна един хлип и веднага се ядоса на себе си, задето се бе разстроила. Всички тези глупави чувства за родителите ѝ отново изплуваха на повърхността. Болката, загубата. Как можеше да е толкова жалка! Все пак, когато родителите ѝ бяха загинали, тя бе още бебе.

Нютън спря и се обърна към нея.

— Не знаеш нищо за моите родители, Табс — каза меко той, — но трябва да ме чуеш. Не бива да обръщаш внимание на хора като Джак Кобли. Той е един глупак. Глупаци като него не струват и дукат. Но за да бъдеш добър страж, трябва да владееш нервите си. Да бъдеш спокойна. Ако си изпуснеш нервите, можеш да застрашиш всички ни. Разбираш ли какво ти говоря?

Когато Нютън говореше така, не можеше да не го послушаш. Тя кимна, потърка очи и си пое дълбока глътка въздух.

Той се пресегна, за да разроши косата ѝ, след което я дръпна настрана, спомнил си колко тя мрази това.

— Хайде тогава — рече той — да тръгваме и да намерим коритото на Призрака.

И те тръгнаха отново на път.

Докато вървяха, Табита поглеждаше крадешком към Нют. Той не приличаше много на истинския ѝ баща. Или поне не на образа, който тя си бе изградила за него. Очите ѝ се спряха на китките му и червените белези по тях. Веднъж се бе опитала да го пита за тях, но той само бе промърморил нещо и бе сменил темата.

„Не знаеш нищо за моите родители, Табс.“

Е, това бе истина. Имаше много неща, които тя не знаеше за него. Истинският ѝ баща би ѝ разкрил всичко за себе си. Истинският ѝ баща не би пазил тайни от нея...

Внезапно Табита се почувства много самотна.

— Защо го наричат Призрака? — попита тя, като се опитваше да звучи все едно е добре. — Неуловим ли беше или...

— Не. Той е един идиот, забрави ли? Наричахме го Призрака, защото всеки път, когато го хванехме, побеляваше като платно.

Това я накара да се засмее.

Нютън спря и я погледна. Пак носеше онзи леко виновен поглед.

— Виж — каза той бавно, — знам, че мразиш да бъдеш встрани от действието. Затова мисля да ти дам шанс да свършиш малко истинска работа като страж. Какво мислиш?

Табита усети как устата ѝ зяпва.

— Наистина? — успя само да каже.

Той кимна и я потупа по рамото, малко непохватно.

— Само ми обещавай, че ще бъдеш внимателна. Ако всичко мине по план, ще си в пълна безопасност.

„Пълна безопасност ли?“

Табита се направи, че не е чула това.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Губернатор Юджийн Уърмуд стоеше на края на масата и я гледаше предпазливо. Покривката бе колосана и без нито едно петънце. Ножовете и вилиците бяха измити внимателно и блестяха като огледала. Кристални купи бяха пълни с екзотични плодове, а свещи в златни свещници огряваха столовата в мека, топла светлина.

Но губернаторът не бе гладен. Той се замисли дали не е болен, но не беше това. Търсеше си извинение, за да се махне.

Огледът, който направи на стаята, не го накара да се почувства по-добре. Във всеки сенчест ъгъл имаше лакей, тих и неподвижен, облечен в златисточервени дрехи — цветовете на компанията „Кокатрис“. От двете страни на правоъгълната маса стояха най-богатите търговци от компанията в Порт Фейт, всички застанали зад столовете си, чакащи го да седне. Далечният стол срещу този на губернатора бе празен.

Гостите на вечерята бяха облечени с най-хубавите си дрехи, но изглеждаха нервни. Час по час хвърляха поглед към празното място, докато времето напредваше.

Губернаторът приглади своята сресана, намазана с брилянтин коса и прегледа палтото си за стотен път, за да е сигурен, че е така чисто, както бе било и преди трийсетина секунди.

Беше.

Той бръкна в джоба си, извади голям златен джобен часовник и провери колко е часа.

Това също не го накара да се почувства по-добре.

Вдясно от него господин Скълмърдейл прочисти гърлото си и се приведе към него.

— Това не ми харесва, Ваша чест.

Скълмърдейл произнасяше думите „Ваша чест“ по особен начин, все едно искаше да каже „Ваша безполезност“. Той бе висок и мършав, с късо подстригана бяла коса и тъмни очи, които изглеждаха винаги критични, като на строг директор. Губернатор Уърмуд съжали за

пореден път, че майка му не е тук. Тя не би изтърпяла господин Скълмърдейл и за минута.

— Вече трябваше да е тук, в името на Талин — процеди Скълмърдейл, — трябваше да е тук отпреди час!

— Да — съгласи се губернатор Уърмуд, — вярно. О, Боже.

Не знаеше какво друго може да каже, затова се заигра с маншетите си. Винаги бе знаел, че да си губернатор на Порт Фейт не е лесна работа. Тази вечер обаче се очертаваше дори по-проблемна от обичайното. Търговците от компанията „Кокатрис“ току-що го бяха избрали за директор, понеже бе последният от рода Уърмуд — най-богатата фамилия в Порт Фейт. Това обаче далеч не означаваше, че го харесват.

Започна да усеща появяващото се главоболие.

Скълмърдейл насочи погледа си към празния стол и промърмори нещо за лошото възпитание, липсата на уважение и неправилното поведение.

— Господин Скълмърдейл — изсъска един застаряващ имп, наричан господин Ротърингам. Той бе застанал вляво от Юджийн. — Трябва да държите езика зад зъбите си, докато посланикът пристигне. Не можем да си позволим допълнително влошаване в отношенията ни с Лигата на Светлината.

— Влошаване? — изсумтя Скълмърдейл и погледна към импа — Какво има още за влошаване?

— Нима трябва да ви напомням — изръмжа импът, — че Лигата контролира всички главни пристанища в Стария свят? Търговията върви едва-едва и сега. Ако те не вдигнат проклетите си санкции...

— Проклетата да е Лигата! — излая един елф, застанал по-надолу по масата. — Как смеят да...

— Но ще бъде глупаво, ако...

— Ще говоря каквото си искам! Не можеш да ми нареждаш...

Губернаторът извади носната кърпичка от ръкава си и попи потта по челото си. Това бе стар спор, но се бе появил отново в най-лошия момент.

За щастие, точно в този момент вратата на столовата се отвори и един необичайно пълничък елф от компанията „Кокатрис“ влезе вътре. Това бе икономът на губернатор Уърмуд. Гласовете замлъкнаха почти едновременно.

— Ваша чест — каза икономът, — негова милост херцогът на Гаран, посланик на Лигата на Светлината, пристигна.

Настроението в стаята се промени. Суетнята изчезна. Настана напрегнато мълчание.

— Много добре — каза губернаторът, а гласът му потрепна само малко. — Въведете го, ако обичате.

Но преди икономът да може да отговори, херцогът на Гаран влезе в стаята. Търговците от компанията „Кокатрис“ не можаха да се въздържат и го зяпнаха. Херцогът бе дребен човек с толкова гладка розова кожа, че приличаше на дете. Бе облечен в бяло, от триъгълната шапка, която подаде на иконома, до белите си чорапи и обувки. Дори очите му изглеждаха безцветни. Погледът му обиколи стаята, преценявайки внимателно всичко и всеки.

Нищо, освен очите, не пасваше с ужасните слухове, които се носеха за херцога на Гаран.

„Той колекционира отрязаните глави на тролове“, каза си губернаторът. „Беси гоблини надолу с главата за удоволствие. Хвърля бебета импи на кладата.“

— Добър вечер, ваша милост — каза той.

Устните на херцога се изкривиха като в усмивка, но той не изглеждаше усмихнат.

— Благодаря ви, господин Уърмуд — гласът му бе мек, любезен и студен, — надявам се да не сте ме чакали дълго.

— Съвсем не — бързо каза губернаторът, преди Скълмърдейл да се обади. — Моля, заповядайте.

Търговците от компанията с радост дръпнаха столовете си и се разположиха в тях. Никой от тях не бе свикнал да стои прав толкова дълго. Бяха чакали цял час.

Обикновено другите, по-малко важни хора чакаха тях.

— Е, Ваша милост — каза губернаторът, докато поставяше кърпата на яката си и започваше, най-накрая, да се отпуска — за нас наистина е *голяма* чест, че се съгласихте да посетите Порт Фейт и моя дом, имението Уърмуд. Надявам се то да ви допадне. Моят пра-пра-прадядо е автор на оригиналната му архитектура, знаете ли. Външно, имението е реплика на замъка на Ворлак Могъщия от Северната пустош, убеден съм, че сте забелязал...

Внезапно той млъкна. Всички бяха седнали. Всички, освен херцога на Гаран. Няколко от търговците се спогледаха нервно.

Губернатор Уърмуд се насили да се усмихне.

— Няма ли да седнете?

— За жалост не мога да остана на вечеря — каза херцогът. Безцветните му очи премигнаха за миг и все пак забележимо към двама търговеца тролове, които стояха близо до неговото място. За миг той заприлича на човек, преглътнал развалена риба.

— Тръгвам за Стария свят със следващия прилив. По спешна работа.

— Ами санкциите? — обади се господин Ротърингам. Гласът му бе малко по-писклив от обичайното.

— Искам да кажа, доколкото знам, ние щяхме да обсъдим санкциите, които Лигата на Светлината е наложила върху Порт Фейт.

Стъклените очи на херцога се спряха върху импа.

— Няма какво да обсъждаме. Санкциите няма да бъдат вдигнати. Не и без достатъчни доказателства, че компаниите „Кокатрис“, „Зорница“ и „Страхопочитание“ са тръгнали по Пътя на Светлината.

— Пътят на Светлината — каза Скълмърдейл с тон, който подозрително напомняше на ръмжене. — Така ли наричате вашите гонения? Изстреблението на така наречените „демонски чеда“ навсякъде, където ги срещнете? Кланетата, които извършвате срещу гоблините, троловете и великаните? Главите, побити на колове? Варварството, невиждано от Тъмните времена?

— Смятам, че е време да ви напусна, господа — каза херцогът, без да обръща внимание на това, което му е казано.

— Махай се тогава! — кресна Скълмърдейл. Той се бе изправил до масата, а лицето му бе поаленяло от гняв. Другите търговци го изгледаха втрещени.

— Порт Фейт никога няма да тръгне по Пътя на Светлината. Ние не сме убийци, *Ваша милост*.

— Седнете — помоли се губернаторът отчаяно. — Моля ви, господин Скълмърдейл, седнете. Простете, *Ваша милост*, Фестивалът на Морето е много напрегнат период за всички ни. Сигурен съм, че ще ме разберете...

— Разбирам ви.

— Така ли? Искам да кажа, чудесно, може би можем да оставим това зад гърба си и...

— Разбирам ви прекрасно. И няма да забравя това, господин Скълмърдейл.

Херцогът на Гаран потупа главата си с розов, месест пръст.

— Имам отлична памет. Великолепна, всъщност.

Той се завъртя на пети и излезе от стаята, взимайки бялата си сатенена шапка от иконома.

Настъпи неловко мълчание.

— Е — каза накрая Скълмърдейл, — вярно е, нали? Лигата никога няма да се примири с това, че хората в Порт Фейт живеят мирно.

— Може би — каза губернаторът, — ако сме малко по-внимателни...

— Внимателни? — изсумтя елфът, който бе проговорил по-рано. — Лигата никога не е била внимателна с нас. Нужно ли е да напомням за убийството на губернатор Мандевил?

Всички се вцепениха при тези думи. Скълмърдейл и Ротърингам погледнаха нервно към губернатора.

— Така и не отмъстихме на Лигата за това — продължи елфът. — Вие повече от всички хора, Ваша чест, трябва да знаете...

— ДОСТАТЪЧНО! — изръмжа губернаторът. Няколко търговци потрепераха. Чувстваше, че главата му ще експлодира. Той я хвана в опит да овладее болката.

— Достатъчно. Заговорът срещу Мандевил се състоя твърде отдавна, господин Бентам. Надявах се вече да сме оставили този въпрос зад гърба си. Бих се радвал, ако за в бъдеще не засягате тази тема.

Масата отново притихна. Елфът отвори уста да отговори, но после реши, че това не е разумно. Няколко търговеца се заиграха с приборите си, а други внезапно се заинтересуваха от драпериите по стените. Неколцина се загледаха в празните си чинии.

Губернаторът се изправи. Внезапно се почувства много уморен и донякъде унижен.

— Благодаря ви, джентълмени. Надявам се, че ще простите моето кратко, хм, избухване. И моля да ме извините, но няма да остана за вечеря. Не се чувствам особено гладен.

Той остави неупотребената си кърпа на покривката и на практика избяга от стаята. Чувстваше погледите на търговците при всяка своя стъпка и едва не се блъсна в слугите, носещи първото блюдо в голям сребърен супник.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Очите на Груб се отвориха, а после отново се затвориха. В стаята при него вече имаше двама души. Те разговаряха помежду си, а гласовете им долитаха до него отдалеч, като през мъгла. Той се унесе, макар да слушаше с едно ухо разговора им.

— Разбираш ли колко ценно е това?

— Да, разбира се, но сделката беше...

— Забрави сделката. Тогава не знаех, че всъщност извършвам кражба.

— Разбрахме се за двеста, нали?

— Отнесох го при господин Харисън, който прави играчки.

— Какво прави?

— Нека кажем, че господин Харисън продава и други неща, освен играчките си. Въпросът е, че импът ми обясни какво е това. Това е каиш, скъпи ми заблуден приятелю. Не разбираш ли какво може да направи някой с него?

— Какво ме интересува? Знам, че струва доста дукати.

— Триста, за да бъдем по-точни.

— Проклети да са зъбите на Пастта! Това ви е проблемът на крадците, не знаете кога да спрете. Готови сте да бръкнете и в джоба на началника си. Сигурно ще поискаш и проклетите ми обувки.

— Четиристотин дуката.

— Посмали малко. Давам треста. Но държа да знаеш, че си един мошеник. Да нямаш вяра никому в този град!

Чу се звън на монети. Груб се завъртя на една страна. Гласовете заглъхваха постепенно, но той бе почти сигурен, че принадлежат на майка му и баща му.

— Къде отивате? — попита той. — Толкова съм щастлив, че се върнахте. Защо ме оставяте отново сам?

— Събуди се — каза баща му.

— Но още е тъмно! Толкова ми се спи...

— Казах да се събудиш, мелез.

Поля го ледена вода. Той стана рязко. Бе целият мокър и напълно събуден.

— Това ти привлече вниманието, а?

Всичките му спомени се върнаха.

Опакованият предмет.

Котката.

Покривите.

Падането.

Бе седнал върху импровизирано легло от сено, поставено на каменен под. Още носеше скъпите дрехи на импа. Жълта светлина от фенер осветяваше надвесен над него гоблин, който изглеждаше много сърдит.

Сега, когато вече бе буден, Груб установи без особена изненада, че гоблинът не е баща му.

С ъгълчето на окото си видя огромни дъбови бъчви, които бяха надвиснали над тях в тъмната стая. Бе в някаква изба. Но колко време бе прекарал в несвяст? Часове? Дни?

— А това — каза гоблинът, сваляйки празната кофа с вода — е просто върхът. Да ми доведат някакъв изтърсак тук. Някакъв мелез. Какво, в името на морето, се очаква да правя с него?

Другият сви рамене. Стоеше в сенките, но слабата светлина от прага осветяваше една част от лицето му — луничавата бледа кожа, червеникавата коса, блестящите, подобни на котка, очи...

— Не можех да го оставя на улицата. Той ме видя как го взимам.

— Защо не го очисти тогава? Станал си ужасно мекушав.

Превръщенецът не обърна внимание на тези думи, а се зае да изучава ноктите си.

Гоблинът тежко въздъхна и се изправи.

— Хубаво, вече можеш да се разкараш. Нали ти платих? Приключих с теб.

— Чудесно. Винаги е удоволствие да се работи с теб, Джеб.

Вратата се отвори и след това силно се затвори.

Гоблинът, наречен Джеб, се почеса по главата и се обърна към Груб. Дрехите му изглеждаха скъпи, но му стояха като крадени. Носеше крещящо жълто палто над тъмносиня жилетка, тежки златни обици и колан, обсипан със скъпоценни камъни. Груб забеляза нещо,

увито в черно кадифе на колана. Предметът, откраднат от котката снощи. Или може би по-миналата нощ.

— Поспа си добре, а? — попита Джеб.

— Да, благодаря ви — отговори Груб.

Внимателно раздвижи крака си и установи, че не изпитва никаква болка.

— Кракът ми?

— Можеш да благодариш на оня рижав нехранимайко за това — каза кисело гоблинът. — Хайде сега ставай. Идваш с мен.

— Къде съм?

— Ще разбереш. Хайде ставай, по-живо!

Груб бавно се изправи. Крайниците му бяха изтръпнали. Не бе сигурен, че иска да ходи където и да е било с Джеб, но очевидно нямаше избор.

— Вие приятел ли сте на капитан Финиъс Клаг? — попита той.

— Приятел ли? Не. Приятелите са вятър работа. Аз съм бизнесмен.

— Какво тогава правите с предмета му?

Гоблинът се ухили и облиза острите си зъби.

— Ще го продам, естествено. Изглежда доста ценен.

— Но той е...

— Стига! — той избута Груб до вратата. — Ама и ти си един голям беляджия. Да хукнеш подир превръщенец посред нощ, след това да хъркаш цял ден, а на всичкото отгоре и да ме разпитваш. За какъв се мислиш, за Демонска стража?

Груб обаче не можа да се въздържа.

— Но този предмет не беше негов, за да си го вземе така. Не е и ваш.

Това му спечели едно перване по главата.

— Ау!

— Дръж си устата затворена, мелез. Ясно ли е?

Груб кимна. Нямаше голям смисъл да спори по въпроса.

Джеб го избута през вратата и нагоре по едно каменно стълбище. Груб усети как сърцето му почва да тупка напрегнато. Превръщенецът се бе погрижил за него, но той се съмняваше, че Джеб ще стори същото. Някой, който би платил стотици дукати за крадена стока, бе способен на всичко.

Минаха по един коридор и се изкачиха по още едни стълби, този път дървени. Пътят им бе слабо осветен от закачени на куки фенери. Освен скърцането на стъпките им, Груб дочу и звука на смеещи се хора. Те тропаха, викаха и се веселяха.

Шумът се засили.

На края на стълбището стигнаха до дебела кадифена завеса, охранявана от човек и трол с бели ризи и червени палта. Всеки от тях имаше къса и дебела пушка. Груб спря и преглътна тежко, но Джеб го избута напред и кимна на охраната. Пазачите също му кимнаха в отговор и вдигнаха завесата.

И така те се озоваха вътре.

Бяха на сцената на някакъв театър. Или поне така си помисли Груб. Никога досега не бе влизал в театър, но имаше представа как изглеждат. Огромен кристален полилей осветяваше аудиторията. Имаше тъмночервени тапети, месингови прибори, натруфени отливки, покрити със златна хартия и огромн купол. Всичко изглеждаше старо и износено.

Шумът бе оглушителен. Идваше главно отдолу, където Груб можеше да види правостоящи зрители в ниските театрални балкони и по краищата на аудиторията. Те се бутаха и махаха на приятели, в опит да видят по-добре сцената. От този ъгъл обаче Груб не можеше да разбере какво гледат.

Той и Джеб бяха в най-високия балкон, където зрителите бяха добре облечени и тихи. Стояха на плюшени столове, разхлаждаха се с ветрила и пушеха лули. Димът се бе съгъстил над тях. Отзад имаше биячи, въоръжени със саби и пистолети. Груб дори забеляза мускети.

Никога не бе виждал толкова много оръжия през живота си.

— Какво е това място?

Джеб отвори уста, но в този момент публиката задюдюка и заръкопляска, заглушавайки думите му. Все пак Груб долови нещо като „Пазарът на Хари“.

Но това не бе възможно. Груб се огледа, търсейки път за бягство. Вратите бяха нагоре по галерията, но имаше чувството, че ако хукне натам, въоръжените пазачи ще помогнат на Джеб. А нямаше начин да мине покрай тях.

Бе отвлечен.

— Джеб, мили мой!

— Ах ти, Хари, стари мошенико!

Новодошлият беше елф, висок и кльоцав, с накъдрена сива коса, подаваща се изпод триъгълна шапка. Носеше палто от някакъв странен сив материал, който Груб не бе виждал досега. На рамото му бе кацнал вестоносец-фея, облечен по същия начин.

Хари и Джеб започнаха да говорят бързо и с приглушени гласове, което попречи на Груб да разбере думите им. Затова той приближи края на балкона, за да види какво гледат останалите.

Дъхът му спря. Той веднага разбра защо има толкова въоръжени мъже наоколо. Разбра какво бе казал Джеб и разбра от какво е направено палтото на Хари.

Там, където трябваше да е сцената, имаше огромен басейн, а водата в него се пенеше.

Това не бе „Пазарът на Хари“.

Това бе басейн, пълен с акули.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Груб бе чувал за Ямите с акули. От години черните наметала се опитваха да ги затворят, но те продължаваха да съществуват, макар и тайно, скрити в складове и театри като този. Той се опита да различи акулотореца в кървавата вода, но фигурите се движеха твърде бързо. Според господин Лайтли акулоторците бяха от морския народ. Никой, живеещ на сушата, не би имал шанс. Понякога представители на морския народ идваха сами заради славата на такава битка. Но по-често собствениците на Ямите пращаха своите момчета по морето с мрежи, за да хванат бъдещи бойци. Пленените морски хора бяха затваряни като омари в подводни клетки, като им се разрешаваше само да тренират и да се бият в Ямите.

Ако Талин видеше в какво се е превърнал градът му...

Една фигура се появи от фонтаните пръски и подскочи на около метър над водата. Груб забеляза здрави, мускулести ръце, тризъбец и сребърна опашка, която вдигна водни струи. Тялото на морския човек проблесна, когато той се завъртя във въздуха и след това отново се потопи под водата.

Зрителите викаха с цяло гърло. Повечето от тях вероятно бяха направили залагания за битката. Ако акулоторецът загубеше, щеше да стане грозно, но това очевидно не ги интересуваше. Носеха се истории за комарджии, натрупали огромно богатство от залагания. Но имаше и други истории, за такива, които не са могли да си платят дълговете. Собствениците на Ями с акули не бяха от хората, които се отнасяха с разбиране към такива проблеми. А акулите им винаги бяха гладни...

Груб забеляза нещо сиво, което плуваше бързо под водата и потрепери. Бе виждал морски хора и преди, разбира се. Те плуваха в залива и понякога дори се показваха на кейовете и разменяха потънали съкровища с търговците на Порт Фейт.

Акула обаче досега не беше виждал.

— Харесват ли ти красивите ми животни, миличък?

Загледан в драмата, разиграваща се в басейна, Груб не бе забелязал Хари, който се приближи до него. Той усети как пръстите на

елфа хващат рамото му и пребори импулса да се отдръпне. Джеб бе до него. Предметът на колана му бе толкова близо, че момчето можеше да се протегне и да го вземе.

— Да, сър.

— Не съм изненадан, патенцето ми. Като гледам хубавото ти палтенце мисля, че си млад джентълмен, който оценява качествените неща в живота.

Джеб се изкикоти.

— Напомняш ми на клиентите ми ето тук — Хари махна с ръка към балкона. Гласът му бе писклив и сигурно щеше да звучи смешно, ако притежателят му не бе толкова странен и ужасяващ. Груб вече можеше да види дрехите му отблизо. Бяха направени от одраната кожа на акула и бяха целите в тъмни петна. Момчето не искаше да мисли от какво са.

— Тук са най-важните хора, момчето ми. Не се съмнявай. Виждаш ли господинът с ветрилото? — и той посочи един висок, костелив трол, облечен в скъпи дрехи. Лицето му бе напомадено с бял грим.

— Това е Артистът. Не се съмнявам, че си чувал за него... не си? Е, това е собственикът на всички казина в квартал „Марлинспайк“, мъжът, пред когото всички улични банди там се отчитат.

Хари сниши тона си.

— Дойде от Стария свят преди две години. Избили семейството му, можеш ли да си представиш? Лигата на Светлината, кой друг. Промушили ги с щикове.

Той мушна с пръст Груб по корема.

— Ето така. Няма как да не умреш след такъв удар, нали? Телата на троловете увиснали пред селото, за да е ясно, че там само хората са добре дошли. Мило, нали? Такава е Лигата на Светлината.

Груб се опита да не мисли за това, което Хари му казваше. Историите за жестокостта на Лигата се носеха из „Сакатата русалка“ от много месеци и в дните, в които господин Лайтли го биеше повече от нормалното, той си припомняше, че поне не обитава Стария свят.

— Но, докъде бяхме стигнали. Даа, дамата до него. Лейди Арлекин. Изглежда хубава, но нека това не те заблуждава. По-скоро би ти отрязала носа, вместо да те погледне.

Груб се загледа в петите си с надеждата, че жената не го е видяла как я зяпа. Фейта на рамото на Хари го забеляза и се изкикоти.

— А ето го и лорд Рен.

Хари посочи един едър мъж с превръзка на окото и лула в устата. Бе облечен целият в черно.

— Това е един от хората на Момчето-Крал. Не е истински лорд, разбира се, но не смей да му го казваш.

Хари се изсмя и Груб потръпна.

— Всички те са почетни гости, мелезче... да ме прощаваш за израза. Но предполагам, че ти си заето момче и нямаш време за приказките на стария Хари. Предполагам си дошъл заради борбите с акули, нали? Нека ти разкажа нещо и за тях.

Той потри ръцете си, а очите му заблестяха.

— Акулоборците са евтини, моето момче. Винаги, когато ми потрябват още от тях, взимаме лодка с момчетата и отиваме, ако ме разбираш, за риба. Самите акули обаче са доста скъпички. Не е лесно да намериш нови. Затова трябва да уравновесим нещата, нали? Затова акулоборците имат само един тризъбец. Сигурно се чудиш защо, нали?

Груб не се бе замислял по въпроса, но му стана лошо. Отчаяно искаше да се махне от това прокълнато място, да не чува отвратителния глас на Хари. Имаше нещо нездраво в погледа на елфа, собственик на Ямата за акули. Нещо ненормално.

— Прави битката по-автентична, ако искаш го наречи така. Старомодно, но хубаво. Тълпите го обожават, но не в това е работата. Тризъбците не могат да навредят много на акулите, а акулите могат да навредят доста на акулоборците. Това е истината. Вземи например моята Флоренс. Тя е там долу, срещу двама от най-добрите ми акулоборци, но ще се справи с тях. Ще видиш. Малката е бича акула. Идеална за целите ми. Не е прекалено голяма, но е пъргава, милата. А какви зъбки има само...

Внезапно движение във водата привлече вниманието му. Чу се приглушен писък и водата се оцвети в кървавочервено. Зловещият театър избухна в аплодисменти. Чуха се викове, тропане на крака.

Хари нададе писък на задоволство.

— Ето я, милата ми тя! — каза той и заръкопляска — Виждаш ли за какво говоря! Моята Флоренс е звездата на вечерта.

Груб погледна към краката си. Щеше да повърне. С ъгълчето на окото си видя как лакеите покрай Ямата вадят парчета от убития морски човек с дълги мрежи.

— Сега вече е настървена — вдъхновено каза Хари. — Една хапка никога не стига, не мислиш ли? Винаги има място за десерт.

Нещо в начина, по който го каза, накара Груб да погледне нагоре. Хари гледаше към някой зад него.

Към Джеб.

С крайчеца на окото си Груб видя как гоблинът прокарва пръст през гърлото си.

Разбра какво предстои да се случи. И можеше да направи само едно нещо по въпроса. Той се стрелна напред, взе предмета от колана на Джеб и го надвеси през балкона.

— Не ме докосвайте! — каза той. — Или...

Твърде късно. Биячите на Хари се появиха зад него, хванаха го и го изхвърлиха през балкона.

— Не, не, чакайте! — кресна Джеб. — Имах предвид да му прережете гърлото, не да го хвърляте в...

Но Груб вече падаше, като все още стискаше предмета в ръка. Безумният смях на Хари отекваше в ушите му.

Мозъкът му замръзна, докато светът около него се завъртя. Видя как хората с мрежите се отдалечават, как няколко изненадани лица поглеждат нагоре, зяпнали, докато той се плъосна в басейна.

Светът притъмня, всички звуци заглъхнаха.

Потъна надълбоко, а цялото му тяло се вцепени от ужас. Умът му обаче отново заработи. Усети вкус на кръв и очите му се отвориха. Около него плуваха кървави облаци, подобни на водорасли.

Трябваше да излезе от водата. Незабавно.

И тогава я видя.

Нея.

Флоренс.

Фигура във водата пред него. Тъмна и неясна и все пак бе сигурен на кого принадлежи. С мързеливо движение тя се насочи към него.

„Не мърдай“, каза си. „Може би ще реши, че си мъртъв. Може би не те е видяла. Могат ли акулите да виждат? Или разчитат само на

обонянието си?“ Какви мисли го занимаваха само... Трябваше да помисли за родителите си, за дома си, за краткия си живот.

„Затова трябваше да мислиш“, каза си той, „преди...“

Водата потръпна, когато една по-малка фигура се стрелна отляво. Бликна още кръв. Груб усети как силни ръце го хващат и внезапно излезе на повърхността.

Отново чу крясъците на посетителите в Ямата. Закашля се и изплю водата от дробовете си, докато един едър мъж го извади от басейна. Една млада русалка се появи на мястото, където бе Флоренс, и надигна тризъбеца си триумфално. Имаше бяла коса и зелени очи. Когато видя Груб да я гледа, кимна.

Аплодисментите бяха оглушителни.

— Хайде, момче — каза едрият мъж, — не е редно да пускаш някой от сушата в Ямата.

Внезапно Груб усети как устата му се пълни със слюнка. Наведе се и повърна върху обувките на спасителя си.

— Хей, момче, внимавай.

— Извинете — каза Груб. — Благодаря ви.

Той се отпусна в ръцете на човека и задиша бавно и дълбоко. Бе все още жив. Мокър и подгизнал, не съвсем добре, но жив. С изненада установи, че пръстите му все още стискат завития в черно кадифе предмет.

Още трима мъже прескочиха бариерите и го приближиха с олюляване. Държаха чаши в ръцете си и разливаха съдържанието им.

— Ха-ха — каза един. — Мелез с хубаво палтенце.

— И аз искам едно такова — отвърна един от тях тъжно.

— Нее, това не е мелез — намеси се третият, — нали падна от небето. Това е падаща звезда!

Те се закикотиха, след което единият от тях изхълца. Това накара останалите да се съсредоточат.

— Хей, мелез — каза един от тях и се наведе към Груб, — сега ще дойдеш с нас, нали? Ще прием за малкия юнак, паднал в Ямата с Флоренс и останал жив.

— Да го задържим, може да ни донесе късмет. Ще си пожелаем нещо, за което сме го видели. Нали така се правеше с падащите звезди?

— Какво ще кажеш, мелез?

Груб се опита да помисли по въпроса. Които и да бяха тези мъже, те очевидно бяха твърде пияни, за да се замислят сериозно защо той е паднал от балкона. Един от тях се бе оказал достатъчно свестен, че да го спаси. С тях сигурно щеше да е в по-голяма безопасност, отколкото с Джеб или Хари. *Сигурно...* Погледна към балкона — там, където бяха похитителите му. Вече ги нямаше. Вероятно вече бяха тръгнали към него.

— Добре — каза той, — идвам с вас. Но може ли да тръгнем веднага!

Мъжете се зарадваха и се чукнаха силно с халбите си.

Докато пиеха, Груб прибра предмета, увит в черно кадифе, обратно в джоба си. При първа възможност щеше да го отвори и да види какво има в него. Може би капитан Клаг нямаше да е доволен от това, но след срещата си с Флоренс вече не му пукаше.

Ако щеше да мре, заслужаваше да знае защо.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слик бе сред най-умните феи в Порт Фейт. Твърде умен, за да остане в компанията на два миризливи трола.

Той застана на бушприта, треперещ от вятъра, и зачака Бутъл да се преоблекат. Корабчето на така наречения Призрак си бе една вехта съборетина, досущ като собственика си. Едва удържаше тримата. Талин знаеше какво щеше да стане, когато пиратите на капитан Гор се домъкнеха на борда.

Очите му се насълзиха от свежия бриз, долитащ от морето. Той ги потърка с юмруци. От позицията им в залива, където бяха пуснали котва, можеше да види всички кораби в пристанището. Бяха дори повече от обичайното заради фестивала. Зад тях Порт Фейт приличаше на град от играчки, огрян от лъчите на стигналото своя зенит по обед слънце.

— Още ли не сте готови? — викна той надолу. Близнаците обаче или не го чува, или предпочетоха да не му обръщат внимание.

Според Слик изглеждаха нелепо — големи и непохватни чудовища, натруфени с модерните за търговците дрехи и дори с перуки. Повечето тролове бяха твърде глупави, за да си изкарват хляба с търговия, така че капитан Гор трябваше да е дори по-глупав, за да се върже на такава евтина постановка.

Ако обаче слуховете бяха верни, той беше достатъчно глупав.

Галеонът на Гор бе пуснал котва в далечината, на другия край на залива. Платната му бяха прибрани. Името на кораба бе „Плачещата рана“, а Слик успяваше, макар и с мъка, да различи кървавочервения му корпус. Самият капитан Гор бе слязъл на сушата, но когато се върнеше, затворникът му щеше да се раздели с главата си. И, ако поне половината от историите, разказвани за Гор, бяха верни, с още доста части от тялото си.

Освен ако планът им не проработеше.

— Готов ли си, Слик? — попита един от троловете, като вдигна грозната си мутра нагоре. Слик с мъка различаваше близнаците, а и, честно казано, не полагаше големи усилия да ги запомни.

— Готов съм от половин час.

Другият трол посочи една лодка, която пътуваше от Порт Фейт към пиратския кораб.

— Върви там.

Слик направи физиономия и полетя от бушприта с главата напред, като се остави за момент на ускорението, преди да размаха криле над водата.

— „Върви там“ — промърмори си той. — Ах, тези миризливи тролове.

Ако зависеше от него, щеше да ги накара да цопнат в океана.

Вълните под него се размиха и за броени мигове той стигна носа на лодката, където кацна, макар и с леко олюляване.

— Какво искаш? — изръмжа един глас над него.

Слик погледна нагоре и сбърчи нос от неприязън.

Ето го и самият капитан Гор, най-жестокият пират в Абаносовия океан.

Или поне най-миризливият.

Капитанът на пиратите се извисяваше над него, стъпил с един крак на ръба на лодката, докато десет огромни мъжаги гребяха зад него. Той бе нисък, плешив и грозен и изглеждаше по-злобен от недоспал демон. Лявата му ръка бе изкуствена, направена от дърво и ръждясала стомана. Носеше черни бричове, черни ботуши, черно палто и голям черен колан, чиято черна метална тока бе оформена като черен рак. От колана му висеше касапски сатър, колекция ножове и няколко по-необичайни метални предмета, всички направени така, че да могат да се завинтят върху изкуствената ръка на капитана. Също така личеше, че са направени да причиняват жестока болка.

Слик се прокашля.

Почваше се.

— Моите господари ви молят за услуга — каза той и посочи към кораба на Призрака. — Разбира се, не безплатна. Приготвили сме дукати.

— Дукати, а? — попита Гор, след което се обърна към гребците си. — Към пристанището!

Хмм. Очевидно капитан Гор бе дори по-глупав от очакваното.

На кораба Пади и Франк се представиха за търговци. Трябвало да отидат на кратка визита в Порт Фейт, но, разбира се, не искали да

оставят стоката си без надзор. Може би капитанът би бил така добър да я наглежда за тях?

След този разговор близнаците слязоха в трюма, следвани от Слик. Един от тях държеше фенер, а светлината му освети редици с ковчежета, ширнали се в мрака. Другият отвори капака на най-близкото, за да покаже куп кадифени рокли, обсипани с рубини.

Капитан Гор приличаше на дете, получило торта за рождения си ден. Все пак той не знаеше нито, че роклите са били купени от евтин магазин за дрехи тази сутрин, нито, че другите ковчежета са празни.

— Не се безпокойте — сподави смеха си той, ясно разкривайки намеренията си. Той посочи към един от хората си — огромен великан, покрит с черни татуировки. — Колегата Босун Тък ще доведе останалата част от екипажа, за да пренесем... ъъ... за да опазим ценната ви стока. Няма за какво да се притеснявате.

Слик едва се сдържа от това да се разсмее на висок глас. И слеп имп би прозрял, че Гор смята да отнесе товара до собствения си кораб и да отплава с него. Бе прекалено алчен, за да разбере, че той е измаменият, а не обратното.

— Скъпи ми капитане — каза единият от близнаците с престорен и абсурден акцент, — ако не възразявате да попитам... какво е станало с ръката ви?

— А, това ли? — заекна Гор, като потупа изкуствената си ръка с истинската. — Ъъ, една акула я изяде. Опитвах се да спася един юнга и...

По-скоро се бе опитвал да го хвърли на акулите, но...

— Не знам как бихме могли да ви се отблагодарим — обади се и вторият трол.

— Нямате представа какво означава това за нас.

— Ето ви двацет дуката заради всичките неприятности.

— Нека бъдат четирийсет.

— Да, четирийсет. Трудно е да се намери честен човек в тия времена.

— Нали? — грейна Гор.

Слик вдигна очи нагоре, след което излезе от трюма на палубата и полетя към възвишенията, до които „Плачещата рана“ бе пуснала котва. Почти му стана мъчно за стария мошеник.

Почти.

В пещерата беше зловещо. Прекалено зловещо, поне според Табита. Тъмнината, падащите капки вода от скалите над тях, дори тихият шум на вълните, миещи лодката им, я караха да се изнервя. Единствената светлина идваше от отвора на малък тунел в единия край, достатъчно голям, за да може лодката да мине през него, ако пътниците се наведяха в нея. Табита знаеше, че близо зад него котва е пуснала „Плачещата рана“. А ако пиратите ги намереха тук, нямаше да могат да избягат.

Тя си пое дълбоко въздух, изтри потни длани в палтото си и хвана греблата. Тази нощ почти не бе спала заради това, което ѝ предстоеше днес. Бе страшно, разбира се, но тя не можеше да си позволи да мисли за това. Нютън ѝ бе дал шанса да направи нещо истинско. Сега трябваше да се постарее всичко да мине чудесно и може би той щеше да я направи истински страж.

Очилата на Хол проблеснаха, когато той ги намести върху носа си.

— Значи се разбрахме. Ако можем, избягваме боя.

Табита кимна, след което си спомни, че Хол едва ли може да я види.

— Разбира се — каза тя и тихо му се изплези. Хол бе толкова предпазлив, че бе цяло чудо, че понякога върши работа.

Едно малко тъмно петно се появи на светлината на тунела. То се шмугна в пещерата, размахало криле.

— Слик — каза Табита и усети как в тялото ѝ се разлива вълна на облекчение, — всичко наред ли е?

— Изненадващо, но да. Този пират е по-тъп от ножовете в гостилницата на госпожа Бутъл. Троловете тръгнаха към пристанището, а Гор е помъкнал всичките си хора към корабчето. Сега от теб зависи да не оплескаш нещата.

— Много добре — отвърна Хол. — Кажи на Нютън, че сме на път. Ще се срещнем отново на уреченото място.

Табита продължи да гребе внимателно към тунела. Греблата тихо влизаха и излизаха от водата. Когато стигнаха целта си, те оставиха греблата и залегнаха в лодката. Протегнаха ръце към скалите около тях и се избутаха на открито, където започнаха да мигат на свежия въздух.

Червеният кораб на Гор се извисяваше над тях, спуснал котва на по-малко от шейсет метра от скалата, която бяха оставили зад гърба си. По-натам Табита можеше да различи последната от дългите лодки на пиратите, които плаваха към корабчето на Призрака.

Планът бе сработил, точно както бе предвидил и Нютън.

Двамата отново грабнаха греблата. Всяка секунда на открито бе рискована. Ами ако Гор бе оставил пазачи на кораба. Трябваше да е луд да не го направи. Ако ги забележеха...

Най-накрая стигнаха галеона. Табита бръкна в една брезентова торба и извади две брадвички, с които смяташе да се изкатери. Щеше да е трудно, но тя бе тренирала дълго и упорито. Знаеше, че ще се справи.

— Няма нужда — каза тихо Хол и посочи нагоре към корпуса. Пиратите бяха оставили въжена стълба, която висеше от едната страна.

Табита въздъхна и прибра брадвичките. Искаше да оцелее след мисията си, разбира се, но не ѝ се искаше всичко да е прекалено лесно.

Вързаха лодката към края на стълбата и се покатериха. Табита мина първа, като се стараеше да не се удря или ожулва в корпуса. Когато стигна върха извади нож и хвана острието му между палеца и показалеца си. Палубата бе празна, ако не се броеше един човек, овързан за мачтата с толкова въжета, все едно е великан. Мъжът бе пълен и мръсен, а мазната му коса падаше по лицето му. Това можеше да бъде само Финиъс Клаг.

Той погледна нагоре, докато тя стъпваше на палубата и се усмихна обнадеждено.

— Добър ден — каза той. — Аз съм Клаг. Капитан Клаг.

Табита не му обърна внимание и тръгна дебнешком по палубата, следвана от Хол. Задържа ножа си готов за хвърляне и се огледа за пиратите на Гор. Наоколо обаче нямаше никой. Капитанът очевидно бе решил да вземе целия си екипаж, за да пренесе несъществуващите рокли до своя галеон.

Разочароващо.

— Това не ми харесва — каза Хол, докато се взираше през люка към вътрешността на кораба. — Все трябва да е останал някой на борда. Гор не би оставил затворника си без надзор, че да му избяга.

Табита сви рамене и разгледа въжетата, приковали Клаг до мачтата.

изсмукана от него. Огромното му тяло потрепери силно два пъти и се строполи шумно на палубата.

Табита се опита да успокои дишането си. Бе близо до това самата тя да припадне.

— Това с ножа бе леко ненужно изпълнение — каза Хол, докато попиваше потта от челото си с кърпичка.

— Ако беше казал заклинанието си по-бързо, нямаше да се наложи да го използвам.

Магьосникът подсмръкна.

— Това заклинание е сложно и изисква голяма концентрация. Човек не бива да бърза с такива неща. Освен това знаеш, че мразя насилието.

— Прощавайте — попита Клаг, — ама няма ли да тръгваме вече?

— Млък! — скастри го Табита — Но да, ще тръгваме.

Слязоха до лодката. Табита все още трепереше леко заради срещата си с пирата. Това бе първият път, в който бе хвърляла нож към някого, и не бе сигурна дали това ѝ е доставило удоволствие. Хвърли един поглед през морето към корабчето в далечината. Бе трудно да се каже от толкова далеч, но ѝ се струваше почти потънало. Вероятно никога в него не се бе качвал цял пиратски екипаж.

Започнаха да гребат.

Когато шокът отмина, Табита се развълнува. Бе го направила. Бе се качила на кораба на капитан Гор и бе спасила капитан Клаг. Дори се бе справила с един пират. С помощта на Хол, де.

Може би нещата оттук нататък щяха да бъдат различни. Може би Нют щеше да осъзнае, че тя става и за друго, освен да им пази гърба. Може би щеше да ѝ даде да свърши нещо важно.

Може би...

Усмивката ѝ замръзна. На скалата зад пещерата бе застанала фигура. Единият ѝ крак бе увиснал над водата. Фигурата бе на висок, гладко избръснат мъж със синьо палто и татуировка на бузата. Той ѝ се усмихваше.

Нютън.

Бе я следил през цялото време. Знаеше го. Не я бе изпускал от поглед, за да е сигурен, че всичко ще мине по план. За да е сигурен, че ще е в безопасност.

Вълнението на Табита изчезна.

Той все още я смяташе за едно глупаво дете.
Все още.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Фестивалът винаги бе най-натоварената част от годината за магазина за играчки на господин Харисън. Само за последния половин час господин Харисън бе продал кукла на фея на един клиент от компанията „Страхопочитание“, дрънкалка на един рибар, въже за скачане на три яки деца от народа на джуджетата...

Сега те играеха с него на калдъръма до магазина, твърде развълнувани, за да изчакат да се приберат у дома.

Господин Харисън ги наблюдава през прозореца и си тананика нещо. Той обича да вижда как децата се радват на играчките му.

Без причина си спомня странен човек, който го е посетил по-рано, с червеникава коса и жълти очи, с предмет, увит в черно кадифе. Потръпва. Години наред господин Харисън се бе занимавал и с други неща в магазина си, не само с играчки. Неща, които не би искал да станат достояние на черните палта. Но вече се бе уморил от това. Бе време да тръгне по сигурен път. Един възрастен имп като него не трябваше да изкарва дните си в страх да не бъде арестуван от Демонската стража.

Децата свършиха играта си и тръгнаха към дома си за вечеря. Бе време да затваря. Господин Харисън тръгна бавно към щанда, специално направен да е наполовина по-малък от нормалното, така че да не му се налага да стъпва върху табуретка. Мина покрай дървени дракони, висящи от тавана, покрай рафтове с кутии за игра, ръкавици, изобразяващи Пастта (за които бе предупредил, че може да уплашат по-малките деца), модели на легендарни воители от Стария свят, чиито ръце с мечове се движеха и още стотина шарени предмета.

Започна да брои дукатите, които бе спечелил през деня. Не бяха малко. Предостатъчно, за да не рискува живота си с друга работа. Да. Утре щеше да си плати дълговете и да приключи с това. Не си струваше. Оттук нататък щеше да продава само играчки.

Почувства се прекрасно. Бе спокоен, сега след като бе взел решение. След утрешния ден вече нямаше да се тревожи за нищо.

Никога повече.

Вратите на магазина се отварят.

— А, добър вечер! — каза господин Харисън и бързо прибира дукатите обратно в касичката си. Протяга се през щанда и взима малък, украсен дървен диск с дълго въженце увито около него.

— Бих ли могъл да ви интересувам с това уникално ново приспособление, внесено миналия месец от...

Той се обръща и вижда кой е влязъл.

Една старица, увита в черно наметало и спуснала качулката си тъй, че лицето ѝ да не се вижда. Сърцето му прескача един удар. Веднага разбира, че тя е от другия тип клиенти. Онези, които не се интересуваха от играчките му.

Той продължава да рекламира предмета в ръката си, макар да знае, че това е безсмислено.

— Прекрасен подарък за внук. Може ли да ви покажа какво прави?

Той увива въженцето около пръста си и оставя диска да падне, след което той се връща, навивайки въженцето около себе си обратно в ръката му.

Но вместо да я стигне, дискът се увива един, два, три пъти около врата му и го стяга за гърлото.

— Не съм дошла тук за играчки — казва старицата.

Господин Харисън преглъща. Не е лесно с тази връв около врата му.

— Не, разбира се — казва той. — Последвайте ме, ако обичате.

Въженцето все още стяга гърлото му, докато той пали фенер и дръпва червената кадифена завеса зад щанда и тръгва по тясно стълбище зад нея. В края му има тежка дъбова врата. Господин Харисън вади ключ от джоба на палтото си и я отваря.

Стаята е дори по-малка и по-тъмна от магазина за играчки, с груби каменни стени и нисък таван. По стените има рафтове, по които са наредени прашасали делви, кутии и бутилки във всякакъв размер, форма и цвят.

— Какво мога да ви предложа — пита господин Харисън.

Старата жена му подава измачкан лист.

Той оставя лампата на един от рафтовете, взима една стълба на колелца, голяма колкото него и започва да работи, като взима

нещата от връчения му списък. През цялото време усеща връвта, затегната около шията му. Взима едно ведро с жълта слънчева прах, стара торба с драконови кости, малка бутилка с кръв от акула, делва с яйца от паяк...

Господин Харисън не е магьосник, но разбира много от магия. Докато събира съставките, ги смесва в ума си. Обзема го ужас. Разбира какво смята да направи тази старица.

— Вие... сигурна ли сте, че ви трябва всичко това?

Старицата не отговаря, но въжето около врата му рязко се затяга.

— Ах! Да, разбира се. Много добре. Простете.

Господин Харисън изсипва последната съставка в кожена чанта и я подава на жената. Когато ръката ѝ я взема, светлината на лампата осветява лицето ѝ. Господин Харисън не вярва на очите си.

— В името на Пастта! — изрича той — Но аз ви познавам!

Прекалено е изненадан, за да мисли ясно.

— Мислех, че сте... от колко време не сте идвали в моя магазин? Поне осем-десет години, а?

И тогава господин Харисън изхриптява. Въжето около гърлото му се стяга по-силно...

И по-силно...

И още по-силно.

ТРЕТА ЧАСТ

БУРЯ

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Небето бе покрито с облаци и скоро заваля. В залива се чу звукът от дъжда, *плас-плас* във вълните на морето, *троп-троп* по навитите платна. За броени минути заваля като из ведро, а гражданите на Порт Фейт се принудиха да потърсят подслон. Знамената на компанията „Кокатрис“ се намокриха и от тях започна да капе боя, която се стече към калдъръма, станал хлъзгав от дъжда.

В уютната столова на сладкарницата на Бутъл грееше огън. Въпреки това, Табита потръпна, докато гледаше дъжда през прозореца. Заради вълнението, което бе изпитала по-рано на пиратския кораб, почти бе успяла да забрави за старата вещица. За сбръчканото ѝ лице, за гърбавия ѝ нос, за студените, тъмни очи. Сега, загледана в здрача навън, си спомни всичко. За паяка в шкафа. Паякът, който ги дебнеше...

Стисна гладката кожена дръжка на любимия си нож. Каквото и да търсеше вещицата, Табита нямаше да я очаква подплашена като заек. Нали искаше вълнуващи приключения, искаше шанс, за да може да се докаже. Шанс, чрез който да направи така, че името Мандевил да предизвиква възхищение, а не съжаление.

Само ако Нютън спреше да я гледа като малко дете...

— Още едно парченце, миличка?

— Благодаря ви, но не, госпожо Бутъл, заситих се.

Госпожа Бутъл изцъка и поклати глава. Всички знаеха, че майката на троловете близнаци не смяташе, че човек може наистина да се засити — не и когато има още пай за дояждане.

— Някой друг?

Франк, Пади и Хол бяха насядали около масата, издули бузи с храна. Дори старият Джон си хапваше, макар, както винаги, да бе седнал настрана, загледан в далечината.

— Да, благодаря, мамо!

— Много е вкусно!

— Невероятен пай, госпожо, искрените ми поздравления!

Лицето на госпожа Бутъл светна отново и тя тръгна с подноса си.

Табита нямаше представа как другите могат да ядат в такава ситуация. Нали сега щяха да разпитат капитан Финиъс Клаг? Щяха да разберат какъв бе мистериозният му товар и какво смяташе да прави с него вещицата?

Вместо да се вълнуват от това, стражите се тъпчеха!

Самият контрабандист бе застанал до огнището с ръце, вързани зад гърба му. Слик хвърчеше около главата му и правеше плитки в мазната му дълга коса. Вестоносецът-фея бе изчезнал малко преди спасителната мисия, вероятно в търсене на захар, която да открадне, но сега, разбира се, се бе върнал. Слик никога не пропускаше възможността да изтормози някого.

— Някой няма ли да разкара тази досадна фея? — примоли се капитан Клаг.

— Пази тишина, ако обичаш — обади се Франк с пълна уста.

— Да, млъквай — доволен каза Слик. Той приближи Клаг и го ощица по челото.

— Опасявам се, че Слик се подчинява само на капитан Нютън — обади се Пади, станал сериозен, — но не се безпокой, той скоро ще се появи.

— Голям, дебел и безполезен — злорадо каза Слик, докато щипеше Клаг по носа при всяка дума. — Почакай само Нютън да дойде и ще видиш какво ти се пише. Ще плачеш за мен.

И той го оскуба.

— Ох!

— Достатъчно — чу се глас от прага.

Слик изпъшка, след което кацна на масата и се оплези на контрабандиста.

Нютън влезе в стаята. Синьото му палто бе мокро от дъжда, дъждовни капки блестяха и по темето му. Той погледна осветения от огъня Клаг и го вдигна. Табита също погледна към контрабандиста. Брадясал, с мазна коса, мръсни дрехи, ленив поглед, една-единствена потъмняла обица и мръсно старо палто.

Капитан Финиъс Клаг, криминалният гений, успял да се промъкне през магическа буря. Отблизо не изглеждаше особено заплашителен.

— Пай, господин Нютън?

— Не благодаря, госпожо Бутъл.

— Аз не бих отказал — обади се Клаг.

— Твой проблем — коментира Слик.

Госпожа Бутъл тръгна към кухнята със самотно парче пай в подноса. Клаг го изпрати с тъжен поглед.

— Добре — каза Нютън, — Клаг, знаеш ли защо си тук?

Клаг поклати глава.

Нютън въздъхна.

— Значи ще стане по трудния начин.

Той взе един стол, седна застанал лице в лице с безпомощния контрабандист, взе лулата от джоба си и започна да я пълни с тютюн.

— Първо ще ти кажа какво знаем ние. Преди три нощи ти си пуснал котва в Порт Фейт, като преди това си пренесъл някакъв товар през най-лошата магическа буря от десетилетие насам. Това само по себе си е подозрително. Всеки, който иска да мине през магическа буря с кораб, или е много луд, или не знае с какво си има работа, или не иска да привлече излишно внимание. Не ми приличаш на луд човек, Клаг, нито на някой, който не знае с какво се е захванал.

— Това означава, че си контрабандист. Нещо повече, товарът ти е бил толкова ценен, че си рискувал живота си за него. И не само своя, но и на екипажа си. Това е достатъчно, за да предизвика интереса ми. След това обаче ние се натъкваме на твоя клиент и се оказва, че това е изключително опасна вещица. С огромна магическа сила. Което още повече разпалва любопитството ми. Контрабандата е едно на ръка, но да се занимаваш с черна магия е вече нещо много опасно.

Всички гледаха контрабандиста. Той отвори уста и отново я затвори. По челото му изби пот.

— Не знам откъде идваш, но тук, в Порт Фейт, употребата на магия е забранена, освен ако нямаш разрешително. Особено магия като тази, която владее вещицата. Това означава, че си изпаднал в голяма беда, Клаг. Но има и добри новини. Аз съм щедър човек. Ще те пусна. Стига, разбира се, да ни помогнеш.

— И каква точно помощ ви трябва?

— Добър въпрос. Нека бъдем честни един с друг. Аз ти казах какво зная. Сега ти ще ми кажеш какво знаеш. Имам три въпроса към теб. Първо, коя е вещицата. Второ, какво си й носил. И трето, къде е това, което си й носил сега?

Клаг се размърда неспокойно.

— Приятел, проблемът е, че...

— Не, не. Не се опитвай да се измъкнеш с приказки. Отговаряй. Веднага.

Контрабандистът облиза устни. Пресмяташе нещо на ум.

— Какво ще стане, ако не го направя?

Табита се намръщи. Хол намести очилата на носа си. Пади се изкикоти тихичко, а Франк подсвирна.

Нютън свали незапалената си лула. Остана за миг неподвижен, а в следващия се стрелна напред, хвана предните крака от стола на Клаг и го наклони към огъня. Пламъците облизаха гърба на контрабандиста.

— АААА! — кресна Клаг — Милост! Милост!

Слик се разсмя с пълно гърло.

— Ти май не ме разбираш — обясни Нютън, без да бърза. — Ние не сме от пристанищната милиция. Това не е официално разследване. Губернатор Уърмуд ни спусна кепенците, знаеш ли? Тоест, това, което правим в момента, е незаконно. Сигурен съм, че човек като теб ще ме разбере, когато му кажа, че... *за нас няма правила.*

Пади стисна юмрук и кокалчетата на ръката му изпукаха.

— Знаеш ли как ни наричат? Демонската стража. Не мисли, че ние сме от добрите. Ние сме от опасните. Хора, които нямат време да се занимават с бавно загряващи контрабандисти.

— Сега стана ли ти ясно за какво иде реч?

Столът се наклони още малко.

И още малко.

— Да, *ДА*, приятелче, ясно е като открито небе.

Нютън дръпна стола и контрабандистът рязко се изправи напред. Столът изтрополи.

— Надявам се, че сега ще ни помогнеш.

Клаг преглътна и кимна.

— Добре, добре, печелиш. Ще отговоря на въпросите ти. Но първо искам да ме развържеш.

— Хубаво. Не прави обаче опити да избягаш.

Франк развърза възлите и въжетата паднаха на пода. Контрабандистът избърса потта от челото си с мръсен ръкав.

— Отговорите няма да ти харесат.

— Нека ги чуя, пък после сам ще преценя дали ми харесват, или не.

— Добре, приятелче. Ти си шефът.

Стражите оставиха парчетата пай настрана и се заслушаха.

За няколко мига не се чуваше друг звук освен пукането на пламъците и падането на дъждовните капки. Изчакаха контрабандистът да се посъвземе. Табита се усети, че е затаила дъх и полека го издиша.

И накрая, капитан Клаг проговори.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Срегнах я преди три месеца в една студена нощ в Скримпорт. Предполагам, не сте чували за това място. То е рибарско градче в херцогството на Гаран в Стария свят. Вали по цял ден и цяла нощ. Но трябваше да спрем там, за да затегнем малко „Проклятието на Акулата“. Най-бързият кораб, който съм притежавал, между другото. Познавах корабостроител в Скримпорт, който можеше да помогне.

— Той я взе, но му трябваха три дни. Три дни в онази забравена и от Слънцето дупка. Всяка нощ ходех на кръчма и всяка нощ тя бе пуста. Единственото живо същество беше трикракото, еднооко куче на собственика. До третата нощ.

— Онази нощ, веднага щом седнах, онази жена се появи до мен, като да бе била там през цялото време. Кълна се, че независимо от компанията, мястото изглеждаше по-пусто и мъртво от всякога. Изплаших се, да ви кажа честно. В тая жена имаше нещо, дете не е наред. Качулката, дете бе спуснала, очите, бездънни като океана и студени като нощта.

— Така и не ми каза името си, но ми каза, че скоро ще пътува до Средните острови, до Порт Фейт. Трябвало да бъде там за... как му викахте, Фестивалът на Морето. Но ѝ трябвало нещо. Нещо, което искаше да занесе, за което нямала време. Чула за мен и добрата стара Акула, дете съм ѝ капитан. Най-хубавият кораб в Абаносовия океан, казах ли ви? Проста работа, но дълъг път. Товарът трябвало да бъде взет от Порт Хел, далеко на север, след това да го занесе в Порт Фейт. А цената...

Финиъс Клаг погледна замечтано.

Табита го смушка в ребрата.

— Да? Казвай каква е цената, миризливко.

— Добре де, стигнахме и до там. Цената... ох. Десет хиляди дуката.

С крайчеца на окото си Табита забеляза как Нютън и Стария Джон се споглеждат.

— Точно там тя извади едно торбе изпод палтото си и го изпразни върху масата. Златни и сребърни монети се пръснаха и по пода. Все едно нямаха значение за нея, разбирате ли. „Вземи парите“, ми вика. „Половината сега, половината после. Ще бъда в Порт Фейт точно след три седмици, за Голямото тържество. Донеси стоката. След това ще си получиш и останалото“. Взимам аз монетите и когато вдигам глава, нея вече я няма.

Контрабандистът въздъхна и се отпусна на стола си.

— Момчета, това е всичко, което знам. Честна дума. Мога ли да си ходя вече?

Нютън поклати глава.

— Какво ѝ донесе?

— Еми товарът естествено, какво. Не ме ли слушаше?

— Схванахме това, гений — процеди Табита през зъби, — но не си ни казал какъв е бил той.

— А, това! — глуповато каза Клаг. — Интересно е, че питаш. Ами аз... таковата... не знам.

— Как така не знаеш?

— Ами така е по-лесно в моята работа. Каза ми да взема товара в Порт Хел. Така и сторих. Неприветливо място е това, казвам ви. Минавам аз по една уличка до доковете и там ме посреща един стар елф — шантав такъв, изгърбен и с очила. Дава ми той някакъв предмет, увит целия в черно кадифе и овързан със сребърна корда. Малко нещо ми се видя, дълго и тънко. Елфът обаче ми мязаше на магьосник, та не посмях да го бутам. Нали ме чакаха десет хиляди дуката? Но ще ви кажа нещо. Тоя елф не само мязаше на магьосник. Той си беше магьосник.

Пади се ухили.

— Ето, че стигаме донякъде.

— Не можеш ли да бъдеш малко по-точен? — попита Хол. — Какви точно магии правеше той?

— Че откъде да знам, приятелче?

— Знаеш ли, прав беше — отвърна Табита, докато въртеше любимия си нож. — Тези отговори не ни харесват.

— Можеш ли да ни кажеш поне къде е този предмет? — попита Франк.

Клаг отново го погледна безпомощно.

— Ами не.

— Сериозно?

— Ами аз... таковата... загубих го.

Настъпи мълчание.

— *Загубил* си го?

— Ами разсеяха ме! Хората на капитан Гор бяха по петите ми и онзи урод Босун Тък ме намери в кръчмето, а после ме преследваше с огромната си сабя. Някъде по пътя е паднало и се е изгубило.

— Къде?

— Ами аз си бях пийнал малко — няколко чашки грог и, разбира се, не видях кога и къде е паднало, гледах да си запазя главата на раменете, тъй че, ами то... кой знае?

— Никой да не го убива още — ледено каза Нютън.

Табита скочи на крака и мушна с пръст гърдите на Клаг.

— Ама ти си бил съвършено безполезен! Носил си някакъв тайнствен товар за безименна жена, не знаеш къде е, какво е, нито защо тя го иска?

Клаг се замисли и кимна.

— Знам, че не звучи добре, но... това е положението. Сега като се замисля, предметът може да е къде ли не. Всеки стар дървенияк може да го е взел и да си го е отнесъл нанякъде.

Настъпи дълго, тежко мълчание.

Отвън се чу гръм и блесна мълния. Небето притъмня и бурята връхлетя.

Магическа буря.

За втори път тази седмица.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Старицата блъсва пирата и гледа как потрошеното му тяло пада по скалите долу към разгневеното море.

Вятърът я хапе и развява наметалото зад гърба ѝ, но тя не обръща внимание на това.

Всичко е почти готово. Почти... и все пак нещо ѝ убягва. Тя е намерила пирата в отблъскваща кръчма до пристанището. Подсмърчащ, мършав елф с налудничав поглед и мръсна коса. Един поглед ѝ стига, за да разбере, че пред нея има боклук. Това ѝ впечатление бе потвърдено, когато тя го измъкна от кръчмата, за да го разпита. Не ѝ отне много време, за да разбере всичко, което той знаеше, но ѝ бе приятно.

Пиратите бяха отвлекли Финиъс Клаг, това бе разбрала. Той обаче някак си се бе измъкнал. Така стоката ѝ липсваше, заедно с Клаг.

Сама си бе виновна. Не трябваше да доверява на един пиян контрабандист такава важна задача. Но капитаните от Лазурната уста ѝ бяха казали, че няма по-бърз кораб от неговия. А имаше толкова много работа за толкова малко време...

Бе направила детинска, глупава грешка, но това нямаше значение. Все още имаше време. А който бе отмъкнал товара, бял ден нямаше да види.

Щеше да си го намери.

Сама.

Освен ако...

Очите на старицата се присвиха.

В града имаше един човек, който можеше да ѝ помогне. Защо тогава да върши всичко сама?

Старицата развява наметалото си като криле и достига до следващия скален нос, подал се в морето. Дъждът капе по нея. Тя вдига ръце към небето и вдишва дълбоко. Долавя вкуса на магията във въздуха. Облизва напуканите си устни и надава рев, подобно на звяр.

В небето се чува тътен от гръм, сякаш за да я окуражи.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дъждът не спираше да вали, но Табита отказа да побърза, за да го избегне и продължи да си върви спокойно. Държеше палтото над главата си, за да се предпазва, но то бе подгизнало и започна да капе.

— Ох! — извика седналият на рамото ѝ Слик, когато една капка го удари. — Внимавай, момиченце!

— Проклетата фея — промърмори Табита.

— Чух това.

— Тогава ще е по-добре да млъкнеш, за да не чуеш и нещо друго.

Улиците бяха почти празни. Останалите на тях странници се мъчеха да се скрият изпод каменни арки или дървени балкони. Човек изобщо не би предположил, че това е Фестивалът на Морето. И това не беше честно. Защо се случваше все на нея? Тя не бе по-лош страж от останалите, но *винаги* ѝ даваха най-лошата работа. Винаги. Дори след като бе спасила онзи смрадлив контрабандист сама. Сега я бяха пратили в дъжда да му купува грог, а единствената ѝ компания бе злобната фея на Нютън. „Ще ми помогне да се съсредоточа“, бе казал Клаг. Табита смяташе, че едно яко кроше в носа ще свърши същата работа, но за по-малко време.

Реши да си вземе чаша кадифе, преди да се върне. Бе толкова мокра и нещастна, че заслужаваше да се почерпи. И какво ако закъснееше с тъпия грог за тъпия Клаг? Той в крайна сметка бе един нищо и никакъв контрабандист. Да търчи и да изпълнява поръчките на бандити бе унизително. Какво ли следваше оттук нататък, да упъти някой към най-близката Яма с акули? Да пази плячката след някой обир, докато крадецът се отбива до тоалетна?

„Нафирканият дракон“, гласеше надписът на кръчмата, която стигна. Той се люлееше и скърцаше от вятъра, а на него имаше грозна рисунка на малък дракон в бутилка огнена вода, с кръстосани очи и изплезен език. Фенерът на вратата светеше с мека жълта светлина, която се отразяваше в тъмните локвички на калдъръма.

Ако зависеше от Табита, кръчмата можеше да се казва и „Сигурна смърт“, вони на тоалетна и тя пак щеше да влезе вътре, само

и само да е на сухо. Изстиска палтото си на прага, прокара пръсти през косата си, за да избута дъжда, влезе вътре и извади кесията си с монети. Слик я последва.

Оказа се, че „Нафирканият дракон“ е тихо и уютно заведение, което си мирише съвсем добре, поне за стандартите на Порт Фейт. В камината му пукаше огън, а един стар трол с млечнобели и невиждащи очи се бе привел на една табуретка до него и свиреше тихо на лютня. Собственичката, която бе джудже, грейна като видя Табита и остави за миг миенето на халбите. Табита ѝ се усмихна и поръча напитка кадифе за себе си и гарафа грог за Финиъс Клаг. След това седна на една малка масичка в ъгъла и зачака. Слик седна на ръба на масата и замаха с крачета.

Тя се огледа. Няколко моряка в раздърпани дрехи се бяха надвесили над напитките си, а двама пияници си разменяха бутилка с огнена вода, напълно откъснати от останалия свят.

Нищо необичайно.

Не, чакай малко. На прозореца имаше четирима мъже, които си говореха нещо. От начина, по който погледът им блестеше, Табита заключи, че вече са тук от доста време. Погледът ѝ премина по сухите им, обветрени лица, счупените носове и дрипави дрехи. Стигна до извода, че това са бедни хора. В най-лошия случай джебчий или биячи, но нищо специално.

Техният спътник обаче привлече вниманието ѝ. Това бе малко жилаво момче, горе-долу на нейната възраст, с бледа сиво-розова кожа и леко заострени уши, които го издаваха, че е мелез — наполовина човек, наполовина гоблин. Той бе увит с тежка завивка и изглеждаше унил. Дори не докосваше питието си.

— Скучно ми е — каза Слик, но тя пет пари не даваше за това.

Какъв ли бе този мелез? Той очевидно нямаше нищо общо с останалите. Явно го бяха взели под крилото си, но не му обръщаха внимание, а си говореха един с друг.

Кадифето ѝ пристигна. Тя отпи от напитката, наслаждавайки се на сладостта. После щеше да мисли за мелеза.

Мъжете се изправиха. Трима от тях отидоха до бара, а един падна на пода. Мелезът остана сам.

Тогава Табита видя нещо, което я накара да се изправи и да изплюе кадифето си на масата.

— Ръдж заложи петдесет дуката за червенокосия морски — злорадо каза дебелакът. — Петдесет! Какво ти стана бе, човече!

— Трениран е от малко рибе, казват. Днес просто не му беше ден.

— Не думай! Морският остана на пет части!

Мъжете се изсмяха и удариха нова наздравица с халбите си.

Груб се чувстваше все едно е бил в тази кръчма часове наред. Бе изтощен и му бе писнало да слуша за борби с акули, за подли комарджии и за ужасни жени, които се надяваше никога да не види. Сега бе решил да отвори предметът, нямаше търпение да разбере какво има вътре. Но нямаше как да го направи до новите си приятели. Два пъти бе опитал да иде до тоалетна, но и двата пъти мъжагите го бяха принудили да остане на мястото си.

— Чувал ли си за братовчеда на Джейк? — попита грамаданът, който го бе спасил. — Оня, дето отишъл да прави пари в Стария свят? Взели го във флота на Лазурната уста. В кораб на Лигата.

Гласът му се сниши.

— Казват, че Лигата на Светлината е подчинила Лазурната уста. А ако херцогът на Гаран и подобните нему владеят там, за какво говори това?

— На кого му пука? — попита дебелият. — Какво общо има това с нас? Това си е политиката на Стария свят. Лигата да потъва на дъното на океана, ако питате мен.

— Какво общо има това с нас ли питаш? Лигата на Светлината? Ти съвсем нищичко ли не знаеш?

— Знам, че сме хора. Да му мислят великаните и гоблините. Чувам, че ги хвърляли в ями и ги изгаряли живи. Побивали ги на колове по пътищата. Такива неща. Ние обаче не сме от децата на демоните. Няма да ни закачат.

Грамаданът поклати глава.

— Не бъди толкова сигурен, приятелю. Може да сме хора, ама сме от Порт Фейт. Лигата би унищожила това място, само да й изскочи възможност. Биха ни избили всичките, все едно дали сме хора или не. Смяташ, че биха ни пуснали на свобода? А има още нещо. Значи...

Той се приведе напред и снижи гласа си.

— Казват, че строят флота в Лазурната уста. Завоевателна флота.

Настъпи тишина, след което дебелият изсумтя.

— Това Джейк ли ти го каза?

— Точно.

— Чудесно. Тоя тип е пълно пиянде и кръгъл идиот.

Грамаданът сви рамене, разочарован от реакцията на приятеля си.

— Казвам само, че ако Лигата на Светлината иска да завладее Абаносовия океан, Порт Фейт ще пострада първи. Надявам се губернаторът да е готов, това е всичко.

— Грънци! — отвърна дебелакът. — Ожаднях от всички тези глупости.

— И аз ще пийна.

— Добра идея.

— Добре — въздъхна грамаданът, — ако не ми вярвате, сами се оправяйте после. Аз отивам до тоалетната.

Четиримата се изправиха и оставиха Груб сам.

Най-накрая дойде шансът, който чакаше. Той се озърна, за да е сигурен, че приятелите му са с гръб към него, извади предмета изпод жакета си, махна сребърната корда и свали мокрото черно кадифе.

Не знаеше какво е очаквал, но определено не беше това.

— Хей, ти!

Груб погледна нагоре, изненадан. Пред него имаше човешко момиче на неговата възраст, с дълга синя коса и сърдита фея на рамото. Изглеждаше мокра, но и пълна с решителност.

— Тъ, здрасти — отговори той.

— Откъде взе това? — попита момичето.

Усети как се изчервява.

— Това ли? — не знаеше какво да отговори — Това е... една лъжица.

И това си беше самата истина. В ръката си държеше обикновена дървена лъжица. Като тези, с които господин Лайтли бъркаше яхния.

— Виждам я аз, че е лъжица — отвърна момичето. — Ама и видях как я разопакова. Откъде я имаш?

Груб никога не бе лъгал като хората.

— Ами един човек... ми я даде. Подари ми я — каза той. Докато изговаряше думите, мънкаше и заекваше, а освен това ушите му се изчервиха от срам.

Бе дал тъп отговор.

Феята изсумтя, а момичето присви очите си.

— Мисля, че трябва да дойдеш с мен — каза тя.

— Я чакай малко — намеси се дебелакът. — Дай да видя какво е това.

Той се бе върнал от бара заедно с приятелите си. Ръцете им бяха заети с пълни халби.

— Дай го насам!

Бузите на Груб също бяха пламнали. Нямаше идея какво да прави.

— Не искам неприятности с вас, джентълмени — спокойно каза момичето, — но ми се струва, че тази вечер попрекалихте с грога. Време е да си вървите у дома. Аз ще се погрижа за приятеля ви.

Тя се обърна към Груб.

— Дойдеш ли с мен, ти обещавам, че ще си в безопасност.

Но дебелакът и приятелите му се изсмяха.

— Ти ли ни заплашваш, момиченце такова?

Грамаданът, който бе отишъл до тоалетна, също се бе върнал. Четиримата бяха описали полукръг около масата. Дебелакът остави халбите върху нея. Той бръкна изпод жакета си и извади грозен, крив нож.

Разговорите в кръчмата спряха почти моментално. Свирнята на слепия трол секна. Всички в кръчмата гледаха мъжа с ножа.

Стомахът на Груб се сви. Той забеляза кървавите петна по острието. „Сигурно са от риба“, каза си той.

— Не бих правила това, на ваше място — каза момичето. Погледът ѝ бе напрегнат.

— Долу ръцете, принцесо. Мелезът е наш.

Феята задържа яката на момичето.

— Може ли да си ходим вече? — попита той с надежда.

Момичето не му обърна внимание, а дръпна ръкава си, за да разкрие татуировката на акула върху ръката си.

— Аз съм от Демонската стража. По-добре разкарай тази играчка.

Груб реши, че не е чул правилно думите ѝ. Демонски страж? Той бе слушал за тях в „Сакатата русалка“. Контрабандистите и крадците в Порт Фейт ѝ бяха измислили това название. Те ги мразеха повече и от

черните наметала, смятаха ги за деца на Пастта. Но това момиче бе на негова възраст. Нямаше да вземе да се уплаши от нея.

И наистина, дебелакът се ухили още по-широко.

— От Демонската стража, сериозно? Никога не бих се сетил. И как се казваш, сладурче?

— Не ти влиза в работата.

— Липсва ни възпитание май. Добре, нека тогава и аз ти се представя заедно с момчетата. Това тук са редници Ръдж, Спрънт и Уотърс. Аз съм сержант Кулпепър от пристанищната милиция.

— Е, те сега я втасохме — обади се феята.

— Полковник Деринджър ще научи за това, принцесо, не се бой. Което е по-лошо, губернаторът вероятно също ще разбере. Защо не вземеш да си обереш крушите, преди нещата да станат наистина сериозни?

Момичето се замисли.

— Хей — обади се редник Спрънт, присвивайки очите си, — я чакай малко. Ама аз те познавам. Ти не си ли хлапето на Мандевил, което...

С невероятна скорост момичето сграбчи най-близкия стол и го заби в лицето на редник Спрънт. Феята отлетя и се развика от възмущение. Спрънт се олюля назад, надавайки нечленоразделни звуци. Момичето скокна на масата, хвана се за ръба и изрита сержанта в гърдите, като с това го събори назад.

Груб разбра, че докато скача като акробат, тя бе успяла да извади дълъг и тънък нож и да го забие в масата пред себе си. Той остана там, все още вибриращ. Нима тя очакваше от него да се бие редом с нея? Той дори не знаеше коя е тя...

Сержант Кулпепър се изправяше бавно на крака, докато редник Спрънт започна да търси оръжие. Редник Ръдж гонеше феята с бутилка, която бясно размахваше, докато миниатюрното човече го засипваше с грозни обиди и се мушваше изпод столове, маси и покривни греди. Военният никога нямаше да може да ги настигне, дори и да не бе изпил десет чаши грог. Бутилката се удари в крачето на един стол и Ръдж изпищя, когато стъклото се начупи и го поряза. Феята се изсмя и го напсува.

Редник Уотърс, който бе измъкнал Груб от ямата с акулите, извади кинжал от бричовите си и го загледа с поглед, замъглен от гняв

и алкохол.

„Не се паникьосвай. Не се паникьосвай.“ Груб махна завивката от себе си, свали дървената лъжица и извади ножа от масата с треперещи ръце. Бе по-лек, отколкото очакваше. Тялото му потрепери от адреналин. Изправи се.

Коленете му трепереха.

Редник Уотърс издърпа ръката си назад и в мига преди да удари, Груб разбра, че се цели нависоко. Той се наведе. Мъжът замахна с такава сила, че се завъртя и се разкри. Груб реши да го бутне и да го събори.

За негово съжаление редник Уотърс бе доста по-масивен, отколкото изглеждаше. Груб отскочи назад и падна, а рамото го болеше от удара. Ножът му издрънча по пода. Милиционерът го изгледа тъпо, все едно не разбираше какво се е случило. След това погледът му се проясни. Той се ухили и вдигна отново кинжала.

Момичето със синята коса се появи отникъде и го подсече върху каменния под.

— Един съвет — каза тя, като хвана Груб за ръката и го изправи на крака, — когато се биеш с някой, целта е да нокаутираш него, а не себе си, ясно?

Груб нямаше време да се засрами, тъй като тя го помъкна нанякъде. Един счупен крак от маса се удари там, където бе стоял допреди малко. Когато се отдръпна настрана, Груб видя как момичето стъпва върху дървения крак и удря собственика му силно по носа. Редник Спрънт изтърва оръжието и се завъртя настрана. Държеше носа си и викаше като бебе. Момичето се извърна и хвана дървената лъжица от масата.

— Внимавай! — викна Груб. Уотърс, Ръдж и Кулпепър я приближаваха, всичките въоръжени. Единият държеше шиш, вторият — счупена бутилка, третият — един стар и втвърден хляб.

Момичето замръзна за миг, след което без предупреждение метна лъжицата към него.

— Подръж това за малко — каза тя, все едно трябваше да завърже обувките си. Тя взе един стол, вдигна го и се обърна към милиционерите.

Груб се шмугна покрай вратата и излезе навън на дъжда, стиснал здраво лъжицата. Нямаше представа накъде трябва да бяга, но се

затича с всичка сила през пороя. Краката му се намокриха за броени мигове, докато пляскаха през локвите. Дробовите му горяха. Зави веднъж покрай един ъгъл, после покрай още един. „Не спирай да бягаш.“

И тогава с ужас чу как някой го преследва.

— Чакай! Спри!

Но Груб не искаше да чака никого.

Звукът от ботушите приближи и внезапно изчезна. Груб падна на земята и удари челюстта си в камък.

— ОУ!

— Сега ще спреш ли най-последно? — беше момичето със синята коса. Тя се бе проснала отгоре му и го бе притиснала към земята.

— Казах да го подържиш за малко, не да избягаш като побъркана фея.

Груб изплю малко кал и дъждовна вода.

— Коя си ти?

Искаше да прозвучи гордо и непримиримо, но излезе като тъжен грак.

— И аз бих искала да те питам същото. Аз съм Табита от Демонската стража.

— Табита, чудесно. Аз съм Груб. Може ли да станеш от мен?

— Не. Оф, да, разбира се.

Тя се претърколи настрана и той се изправи, като опъна палтото и ризата си. Бяха подгизнали и оцапани от калта по пътя. Той потърка челюстта си.

— Сега вече сме в безопасност — каза Табита и погледна надолу по пътя — онези идиоти не са в състояние да тръгнат подире ни. Стана хубава битка, обаче.

— Тъ... — отвърна Груб.

— Що за име е Груб? — попита феята. Той се бе върнал на рамото на Табита и се бе снишил зад ухото ѝ, за да се скрие от дъжда.

— Млъквай, Слик — отговори Табита.

— Само казвах, че името звучи смешно, това е всичко.

— Това е второто ми име — каза Груб. — Истинското ми име е Джоузеф.

— Джоузеф, тогава — каза момичето и подаде ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен — отвърна Груб и стисна ръката ѝ, макар да не бе сигурен, че е искрен.

— Можем ли вече да тръгваме? — попита Слик.

— Да. Върви напред и кажи на Нютън добрата новина.

— И коя точно е тя? Че се сби с милицията или че си осинови домашен мелез?

— Хей! — възмути се Груб.

— Не му обръщай внимание — каза Табита. — Слик, кажи на Нютън, че намерихме търсената стока. Надявам се това няма да е трудно за теб.

Вестоносецът въздъхна пресилено, след което хвъркна надолу по улицата. Крилцата му блестяха от дъжда.

Груб гледаше момичето, което от своя страна гледаше Слик.

— Ама ти вярно ли си от Демонската стража? — попита той.

Тя кимна.

— Мхм.

Той се замисли върху това. Можеше да ѝ даде дървената лъжица, която всички тези луди хора търсеха. Можеше да се върне в „Сакатата русалка“, да се извини затова, че е избягал и да приеме наказанието си. Господин Лайтли може би щеше да му прости и той щеше отново да мие чинии и да обслужва клиенти по цял ден, и да спи на студения под на кръчмата. Бе мокър до кости и всичко го болеше. Време бе да се откаже от приключенията и да се върне вкъщи. Да ѝ даде тъпата лъжица и да забрави за всичко това. Така бе най-разумно.

Нали?

— М-мога ли... мога ли да дойда с теб? — попита обаче той вместо това.

Табита се усмихна.

— Разбира се. Даже настоявам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато летеше, Слик се забавляваше, като си повтаряше всичко, което Табита му бе казала. „Надявам се това няма да е трудно за теб.“

Детенце, което си позволяваше да му дава заповеди. Някой ден щеше да ѝ даде да се разбере.

Той зави по една уличка в обратна посока спрямо тази на гостилницата. Трябваше да посети някой. Някой тайнствен човек, който даваше повечко захар от Нютън.

След като мина по няколко улички, той се намери пред дебела дървена врата, на която почука. Едър бияч с червено палто я отвори. Слик хвъркна надолу по коридора, направи един завой и застана пред друга врата.

Втори бияч му я отвори.

— Слик — скара му се Хлъзгавия Джеб, — къде, по дяволите, беше до сега?

Гоблинът крачеше напред-назад по килима пред огромно махагоново бюро с повърхност, направена от сивата кожа на акула. Хари бе до него, а собствената му фея стоеше на рамото му, докато той наливаше тъмночервено питие. Без обичайната триъгълна шапка, сивата му коса бе залепнала за черепа му, мазна и с някой и друг кичур, щръкнал в странна посока.

— Здравсти, слънце — каза той.

Слик се отправи към мекото кожено кресло в далечния край на бюрото и седна на една от облегалките му, без да изпуска от поглед зловещия елф. Никога не се чувстваше спокоен в Ямата на Хари и причината за това бе в самия Хари. Елфът печелеше много пари от нея, но не това бе мотивацията му да продължава. Него го бе грижа само за акулите. Това, че ги наричаше с имената на бившите си съпруги, бе само по себе си зловещо. Но слуховете говореха още, че той слиза всяка нощ при тях и им говори, часове наред.

В Порт Фейт бе пълно с идиоти. Слик знаеше това по-добре от всеки.

Но Хари не бе идиот. Той бе нещо по-лошо.

Беше напълно луд.

— Хайде — каза Джеб — да те чуем какви новини носиш, Слик. Какво замисля Нютън? Някакви следи от онзи миризлив мелез?

— Отпуснете се, момчета — каза Хари весело, — много нервни ми изглеждате.

— Естествено, че съм нервен — каза Джеб — нещо повече. Разстроен съм. Ядосан съм.

— Това не е добре за здравето ти, Джебъдий.

Хари подаде една чаша като за гоблин на Джеб и една като за фея на Слик. Те се чукнаха и отпиха. Слик се закашля, когато горчивата течност изгори гърлото му.

— Какво е това, за бога? От морето ли го наля?

— Малък коктейл, който си измислих.

— Отвратителен е! Какво има в него?

Хари се намръщи, докато се мъчеше да си спомни.

— Чакай сега да видим. Малко огнена вода, есенция от пъстърва, някои лютив библики от Новия свят и три пръста кръв от грифон.

Слик и Джеб изплюха напитката и оцветиха килима в червено.

Хари и феята му се изкикотиха.

— Шегувам се, патенца мои. Няма кръв от грифон.

— Това не беше смешно, Хари — изръмжа Джеб.

Не бе трудно да си представят, че елфът може да им сипе кръв от грифон. Тя бе отровна, но Хари бе луд и бе способен на всичко.

— Както казах, душици мои, трябва да се отпуснете. Този път губите. Голяма работа. Следващия път победата ще е ваша. Остави го това мелезче. То те надхитри честно и почтено.

Ушите на Джеб потръпнаха от ярост.

— По дяволите, Хари. Наистина ли мислиш, че ще се откажа? Този предмет струва хиляди дукати. Може би десетки хиляди. И когато си го върна, ще го продам и ще стана несметно богат.

— Хайде пак старата песен. Дукатите това, дукатите онова.

— По-добре, отколкото да кисна тук с проклетите ти риби!

Слик затаи дъх. Феята на Хари изписка, отлетя от рамото на господаря си и се скри зад графата с коктейла и надникна иззад нея.

Хари погледна Джеб лошо.

— Внимавай, мили мой — каза накрая, — внимавай какво говориш за моите милички акулки.

— Единственото, което казвам, е, че ако се занимаваше с бизнес толкова, колкото и с рибоците си, щеше да бъдеш много по-богат. Казвам ти го. Имам предвид, погледни това място!

Той посочи с ръка стените на кабинета. По тях имаше красиви маслени картини.

На акули. Всичките картини бяха на акули.

— Това не е редно, Хари. Не е редно.

Хари пресече разстоянието, което го делеше от Джеб, с две огромни крачки и хвана гоблина за яката, като събори коктейла му на дървения под. Джеб замръзна от ужас. Червената напитка закапа от върха на полираната му кожена обувка.

— *А така!* — каза феята на Хари.

— Искам да ме чуеш внимателно, сухоземен плъх такъв — прошепна Хари. — Кажеш ли още нещо за моите акулки, ще те...

Слик се прокашля.

— Вие искате ли да чуете проклетите новини или не?

Хари пусна гоблина. Джеб залитна, изправи се, оправи палтото си и се изкашля в опит да възвърне обичайния си самодоволен вид.

— Добре, хубаво. Давай. Нека чуем какви новини ни носиш.

— Ами захарта, която ми обеща?

— Първо да чуем новините.

Слик въздъхна тежко.

— Добре тогава. Предметът, който търсите. Лошата новина е, че той вече е в ръцете на Демонската стража.

— А каква е добрата?

— Да съм казвал, че има такава?

Джеб се замисли върху това, след което бавно приближи Хари, който отваряше още една гарафа с огнена вода. Той се протегна и потупа елфа по гърба.

— Хари, стари приятелю... ти имаш доста якички момчета, които не правят нищо. Чудех се дали...

— О, не миличък, забрави! — каза Хари, като избуца гоблина и си наля малко огнена вода в чаша. — Няма да пратя хората си срещу Демонската стража, ако това е планът ти. Щом Нютън е докопал предмета, играта е свършила и ти си я загубил. Време е да се ориентираш към нещо друго.

— Ти така си мислиш — подсмръкна Джеб и седна на бюрото — и не ми трябваш, да знаеш. Хлъзгавия Джеб има още един трик в ръкава си.

— В смисъл?

Гоблинът се ухили и разкри остриите си зъби така, че заприлича на една от акулите на Хари.

— В смисъл, че Демонската стража е докопала не само пакета, но и някой, който е важен за мой много опасен приятел. Ще трябва да направя малък съвместен проект. Ще се оправим със Стражата заедно. Ще е по-лесно от това да удавиш имп в бъчва. Този мой приятел ще вземе това, което иска, а аз — това, което аз искам.

Слик кимна. Това бе хубав план, от любимите му. Жесток, кървав и всички печелеха от него.

Всички без Стражата, разбира се.

Хари въздъхна и поклати глава.

— Искаш прекалено много, патенцето ми, това ти е проблемът. Ще изгубиш живота си в това начинание. Помни ми думата. Откажи се, това е моят съвет.

— Откажи се — повтори феята на Хари от рамото на господаря си.

— Ще се откажа — каза Джеб, — когато съм толкова богат, че да закусвам с диаманти.

— О, бъди внимателен — каза Хари и надигна чашата си с огнена вода — могат да ти развалят храносмилането.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Братята Бутъл разпитваха Клаг вече повече от час, но капитанът още не можеше да си спомни в коя точно таверна е загубил предмета. Нютън реши, че всичко това е безнадеждно, но близнаците не се отказваха.

— Можеш ли да си спомниш нещо за тази кръчма? — попита Пади.

Клаг се намръщи, загледан в нищото. Той най-накрая беше получил храна за вечеря и възприемаше разпита като дразнещо нейно прекъсване.

— Пих много грог — каза накрая и продължи да дъвче един суров кафяв картоф.

— Невероятно. Това стеснява кръга до всички кръчми в Порт Фейт.

— И змиорки. Много вкусни змиорки.

— Чудесно — погледна към тавана Франк — и това все пак е някакво начало.

— Абе няма ли малко от оня пай? — попита Клаг. — Тия картофи имат вкус на камък.

— Няма да получиш от пая, докато не ни кажеш нещо полезно — реши Франк — и внимавай какво приказваш за картофите. Мама ги взе пресни, доставка от Стария свят.

— Добре, приятелче. Както виждате, не съм ви от голяма полза и не бих искал да губя повече от ценното ви време. Да взема да тръгвам за кораба си?

Хол го погледна лошо.

— Не? Добре тогава, няма лошо.

Нютън бе отишъл в ъгъла при стария Джон и пълнеше лулата си с тютюн. Мълчанието на елфа го успокояваше и му помагаше да мисли.

„Хиляда дуката само за един предмет.“

Нютън имаше чувството, че каквото и да е искала вещицата е нещо лошо, много лошо. Не го притесняваше само огромната сума

пари. Според Клаг тя бе настоявала предметът да пристигне в първия ден от фестивала. Сега от Карнавала на Морето ги разделяше само ден, той бе утре вечер. Защо всичко ставаше точно сега в най-важните дни за всички жители на Порт Фейт. Все още нямаше идея.

Но бе сигурен, че когато разбере причината, тя няма да му хареса.

Вратата се отвори и Табита влезе вътре. Тя се просна на един свободен стол зад Франк и постави краката на масата си. Изглеждаше невероятно доволна от себе си.

— Добър вечер — каза тя.

— Я, котката се прибрала — отвърна Франк и понечи да разроши косата ѝ. Табита се опита да го пропъди, но не успя.

— Ха-ха — рече тя, без да ѝ е забавно — научихте ли нещо от този контрабандист.

— Не. Паметта му е като на копърка.

— Копърка, която пие твърде много.

— Глупава копърка, която пие твърде много.

— Добре, разбрах ви — изсумтя Клаг, — ама съм още тук, ако сте забравили.

Близнаците не му обърнаха внимание.

— Слик върна ли се? — попита Табита.

— Не. Мислех, че е с теб. Къде е грогът. Не ми казвай, че си го забравила!

— Разбира се, че не съм го забравила. Просто донесох нещо много по-добро.

Тя кимна към вратата.

Едно малко момче влезе в столовата. Никой не го забеляза. Само Нютън му хвърли преценяващ поглед. Бе мелезче — наполовина човек, наполовина гоблин, мършаво и с ококорени очи. Бе облечено в мръсна бяла риза, мръсни панталони и мръсно сатенено палто. Изглеждаше много несигурен в себе си.

И много мокър.

— Здравейте — каза плахо той.

— Ти! — каза Финиъс Клаг внезапно. — Не се ли познаваме от някъде?

Той се мръщеше на мелеза, а наполовина изяденият картоф стоеше между чинията и устата му.

— Кой е това, Табс? — попита Нютън.

— Човекът, който търсим — гордо каза Табита. — Покажи им, Джоузеф.

Сокът от пая потече по брадичката на Груб. Той отхапа още една голяма хапка и въздъхна блажено.

— Моля те да не мляскаш като ядеш — каза Табита, без да може да сдържи отвратения си поглед.

— Извинявай — каза Груб, изчерви се и бързо глътна хапката си, — обикновено ям сам.

— Виждам защо.

Груб се засмя, но Табита остана намръщена.

— Хайде побързай, става ли? Нют и останалите искат да разберат как си намерил дървената лъжица.

Двамата стояха в кухнята на гостилницата. Милата госпожа Бутъл се суетеше около тях. Груб се радваше, че Табита е единственият страж наоколо, макар да бе нацупена. Останалите се бяха държали любезно, но още не бе готов да отговори на въпросите им. За негово щастие високият мъж на име Нютън бе предложил момчето да си почине малко и да хапне. Дървената лъжица на Финиъс Клаг явно бе важен предмет, макар той да нямаше представа защо.

Така или иначе, бе хубаво да се отпусне малко. Кухнята изглеждаше най-уютното и топло място на света. Над огъня къкреше котел, а във въздуха се носеха миризмите на лук, месо и пай. Ножът на госпожа Бутъл издаваше равномерен, успокояващ звук, докато тя режеше морковите. Бе щастлив, че е облечен в сухи дрехи. Госпожа Бутъл му бе дала чисти риза и панталони и старо избледняло синьо палто на страж, което според нея принадлежало на Франк, когато той бил малък. Дрехите му бяха прекалено големи, но Груб не възразяваше. Чувстваше се почти като страж.

— Ето — каза госпожа Бутъл, като изсипа морковите в котела — вие двамата искате ли още нещо? Още едно парче пай? Чаша кадифе?

— Не, благодаря ви, госпожо — каза Груб.

— Госпожо? Какъв учтив младеж си ти само. Родителите ти сигурно са много горди.

Груб отново се изчерви.

— О, ами аз... искам да кажа... моите родители са...

— Малко шоколадов кекс искаш ли, тогава? Изпекох го тази сутрин, а глазурата му е...

— Добре сме, госпожо Бутъл — прекъсна я Табита, — а и Джоузеф няма време за първо, второ, трето и десерт.

— Добре, щом сте сигурни. Ако ви потрябва нещо само кажете. Аз отивам да помогна на господин Бутъл да оправи леглото в свободната стая. То е пукнато, за съжаление. Един великан...

— Да, благодаря — каза нетърпеливо Табита. — Ще се видим по-късно.

Груб изгледа момичето, когато старият трол излезе от стаята. Струваше му се странно да говориш така на толкова мила жена. Може би демонските стражи се държаха така, но не му се вярваше. Отхапа още едно парче.

— Кфо е да ши штраш? — попита той с пълна уста.

Тя повдигна вежда. Той преглътна и попита отново.

— Какво е да си страж?

Тя погледна към тавана, все едно това е най-глупавият въпрос, който можеше да зададеш.

— Досега не съм правила нищо кой знае какво. Доста е нормално.

— О!

— Сега е вълнуващо, разбира се. Заради тази вещица. Но през по-голямата част от времето...

— Каква вещица? — прекъсна я Груб. Той нямаше представа какво става, но вече бе уморен от случилите се събития.

— Вещицата, която търси дървената лъжица, разбира се.

— Добре, но вещица? Тук? Коя е тя?

— Това се опитваме да разберем — каза Табита бавно, все едно обяснява нещо за стотен път. — Знаем, че тя е накарала твоя приятел контрабандист да ѝ донесе лъжицата от Стария свят и не вярваме да ѝ трябва, за да забърка голяма торта за Карнавала на Морето.

Тя кръстоса крака и протегна ръцете си до огъня на кухнята.

— А тези троли... братята стражи... те са близнаци, така ли?

— Аха.

— И госпожа Бутъл им е майка?

— Много въпроси задаваш.

— Така ли? Ами извинявай. Просто досега само бях чувал за Демонската стража.

Табита въздъхна.

— Е, добре. Сега ще ти разкажа повече. Близнаците се казват Франк и Пади. От деца са в стражата. Нют ги видял на площада на Талин да преследват джебчия и бил толкова впечатлен, че веднага ги наел. Хол е човекът с бледо лице и очила. Родителите му мечтаели да го направят страж. Те били търговци и го изпратили да учи в Академията на Лазурната уста за пет години. Сега той е магьосник. А елфът с дългата бяла коса, който винаги мълчи, се нарича Стария Джон. Според Нютън той е страж от Тъмните Времена насам. Накрая съм аз.

Груб се опитваше да следи мисълта й.

— Значи Нютън е водачът, така ли?

— Да — намръщи се тя.

— Той изглежда мил човек.

— Да, той е мил човек, но е още... как да кажа...

— Какво?

Тя го погледна с големите си сиви очи и се замисли дали да продължи. Груб внезапно се притесни, че има парченца пай по лицето.

— Е — каза тя накрая, — понякога имам чувството, че още ме мисли за бебе. Позволи ми да тръгна на мисии със Стражата само преди няколко месеца, независимо че съм добра колкото останалите. А сега ме оставиха като твоя бавачка, тъкмо когато намерих лъжицата, която всички търсят. Не е много *честно*.

— Защо не се оплачеш някак си?

— О, правя го... но не е така просто. Длъжница съм му.

— Как така?

— Ами той се грижи за мен. Винаги го е правел. Откакто съм малка.

— Но не ти е баща?

— Не, разбира се! Не бъди глупав.

Тя погледна към огъня. Настъпи дълга пауза и Груб се замисли дали не е задавал твърде много въпроси. След което тя заговори тихо. В думите й нямаше и следа от гняв.

— Чувал ли си за съзаклатието срещу Мандевил?

Той кимна.

— Цялото ми име е Табита Мандевил.

Очите на Груб се изцъклиха. *Съзаклятието срещу Мандевил.* Когато то се бе случило, той още е бил в пелени, но всички знаеха историята. В един красив слънчев ден губернаторът и хубавата му млада жена Джесика отишли на разходка по пристанището. Повечето губернатори не излизали от големите си имения в квартал Флагстаф, но господин Алфред Мандевил от компанията „Зорница“ бил известен с това, че посещавал всяка част на града и общувал с всички граждани на Порт Фейт — били те търговци или мелези.

Само че този път някой ги причакал. Неизвестен злосторник хвърлил две бутилки от висок прозорец, една към губернатора, една към хубавата му съпруга. Бутилки, пълни с кръв от грифон. Семейство Мандевил починали за минути. Никой никога не открил убиеца.

— И ти си тяхната дъщеря — каза Груб очарован.

Тя го погледна толкова яростно, че той потрепери.

— Да не си посмял да ме съжаляваш, ясно? Била съм бебе, когато това се е случило. Не е като да ги помня.

— Добре — отвърна Груб, отчаяно мъчейки се да каже нещо, което няма да я ядоса — значи косата ти е...

— Боядисана. Всъщност е синя — въздъхна тя — стражите разбрали, че има съзаклятие и се опитали да предупредят баща ми, но той не ги послушал. Казал им, че не иска да живее в страх. В деня на убийството Стражата се опитала да го защити, но закъснели. След това Нют се чувствал толкова зле, че решил да ме отгледа все едно съм му дъщеря.

— Късметлийка си.

Тя го погледна смаяна.

— Късметлийка?

— Ами да. Замисли се. Имала си късмет, че някой е искал да се погрижи за теб.

— Аз... никой никога... — тя замлъкна, изгубена в мислите си.

Груб бързо смени темата, притеснен да не би да я е ядосал.

— Е, разбрали ли са кой ги е убил, имам предвид, кой е виновен? Табита плю в огъня.

— Лигата на Светлината — процеди бавно тя, все едно всяка дума ѝ причиняваше физическа болка. — Сигурно е, че е бил някой от техните агенти. Те мразели баща ми. Преди да стане губернатор, той

посетил Стария свят и видял какво правят. Видял как копоите им избиват тролове и гоблини без никаква причина. Как, по собствените им думи, „носели светлина“.

При мисълта за това Груб усети как го полазват тръпки.

— Та, когато баща ми получил възможността да промени нещо в Порт Фейт, той забранил на търговците на Лигата да минават през Средните острови. Това било най-малкото, което можел да направи. Но оттогава насам Лигата искали главата му. Убедили някой да го убие. Някой важен.

— Откъде знаеш това?

— Не го знам, но... след случилото се Демонската стража и Пристанищната милиция искали да разследват, но отгоре им било казано да не се занимават. Трите големи компании — „Кокатрис“, „Зорница“ и „Страхопочитание“ се обединили и потулили случая. Нямаше да го направят, ако убиецът бе някой прост бияч. Затова най-вероятно е бил някой от тях. Някой от богатите обитатели на квартал Флагстаф. И след това са го покрили.

— И така ти не знаеш кой е виновен...

— Не. Не точно.

— Не точно?

Тя се спря и го погледна отново. Чудеше се дали да му се довери. Той ѝ се усмихна глупаво и това реши нещата.

— Разбрах едно нещо. Юджийн Уърмуд е замесен.

— Губернаторът? Защо мислиш така?

Табита прехапа устна за миг, след което се наведе към него.

— Един ден, преди две или три години, го видях да изнася реч на площада на Талин. Тогава той не беше губернатор, разбира се, само старши търговски представител на компанията „Кокатрис“. Бях в предните редици и той ме забеляза. Щом погледите ни се срещнаха, той млъкна по средата на изречението си. Все едно бе видял демон. Останахме загледани един в друг за няколко дълги мига и всички се чудеха какво става. След това той се извини на хората, дошли за речта му, каза, че му е станало лошо и един от заместниците му продължи да говори. Сега разбираш ли?

Тя се облегна назад и зачака реакция.

Груб не знаеше какво да каже.

— Хммм... но дали това означава...

— Знам, че не означава нищо — сопна се тя, след което се сви, видимо разочарована от него и загледа пламъците, — нищо сигурно. Но имам лошо чувство за този човек, разбираш ли? Да можех да го докопам...

Тя млъкна и втренчи поглед в жаравата.

— Съжалявам — каза Груб, — не исках.

Тя го прекъсна рязко.

— Ами ти имаш ли си родители?

Груб поклати глава.

— Сирак?

Той кимна.

— Поне помниш ли ги? Аз бих искала да помня нещо за родителите си.

— Помня мъничко. Тате беше гоблин. Работеше на доковете, пренасяйки товари срещу няколко дуката. Мама бе човек. Срещнал я в кадифенето, където тя работела.

Той остави пая.

— Съжалявам, не исках да те занимавам.

— Не, аз искам да те чуя.

— Наистина?

— Да, продължавай. Разкажи ми за дома си.

— Добре, щом си сигурна. Беше малка стара къщичка в квартал Марлинспайк.

— Я ми я опиши.

— Беше бяла и с черен покрив. Със зелена предна врата. Имахме две малки, винаги мръсни прозорчета, които гледаха към улицата. Тримата живеехме на долния етаж в една голяма стая. Тоалетната бе навън, обща за половината улица.

— Как се казваха те? Родителите ти, имам предвид.

— Тате се казваше Елайджа. Той бе дошъл в Порт Фейт от Стария свят, натоварен на един кораб докато е бил бебе. Мама се казваше Елеанор. Семейството й живяло тук от много по-отдавна, на практика от времената на Талин.

Спомените нахлуха в съзнанието му, борейки се да излязат през устата му.

— Помня, че мама ми пееше стари моряшки песнички, за да ме приспи. Помня, че си играех с тате. Обличах се в брезент и си

представях, че съм Навигатора. Играехме, че разкриваме нови земи заедно. Когато станеше време за сън, той се правеше на Пастта, която ще дойде да ме вземе, ако не си легна да спя. Мислех, че ще си живеем там завинаги... Мислех... мислех, че...

Внезапно той усети, че дъхът му излиза на пресекулки. Не беше говорил за това от години. Не и откакто господин Лайтли го бе прибрал в „Сакатата русалка“.

— Хей — каза Табита, — забрави, че те питах. Извинявай.

Тя извади една носна кърпичка и му я подаде.

— Не, аз извинявай — каза Груб. Вече не можеше да се спре.

— Винаги бе имало *проблем* с това, че тате е гоблин, а мама е човек и аз съм... мелез. Мама се разстройваше от това, а татко й казваше да не се безпокои. Но тя с право се безпокоеше, защото... един ден те дойдоха за него. Хората, с които работеше. Не понасяли да го гледат как живее с майка ми и после... и после...

Той спря и потърка очите си с кърпичката.

Табита стана и го потупа по рамото.

— Съжалявам — каза сковано тя, — толкова съжалявам.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Навсякъде имаше книги — пръснати по пода, натрупани до прозореца, подпрени до крака на стола. Въздухът бе пращен и оцветен в червено от любимата лула на Юджийн Уърмуд.

Той стоеше прегърбен на бюрото си, напрягаше очите си иззад очилата и прелистваше страниците на огромен том, наречен „Енциклопедия на морските демони, изготвена от д-р Леополд Колингсуърд“. Навън гърмеше, докато той търсеше по буквите. М, Н, О, П...

„Ето го.

Пастта. Демонът, отнел живота на Талин Навигатора. Или поне така твърдяха легендите.“

Той се опита да се съсредоточи върху книгата, но отново го заболя глава. Фестивалът на Морето сам по себе си бе голямо изпитание с организацията на Голямото тържество и Карнавалът, но пратеникът на Лигата бе влошил всичко с посещението си. Колкото и да се опитваше, той не можеше да не мисли за онази ужасна вечеря и херцогът на Гаран, за неговото меко, розово лице и студените му, безцветни очи. Майка му щеше да знае какво да направи. Щеше да се справи със ситуацията много, много по-добре от него. Той поклати глава и се постара да прогони тази мисъл от главата си.

„Малцина са виждали Пастта и са оживявали, за да разкажат за срещата си“, прочете той. „Още по-малко са оставили описания за външния вид на чудовището, а тези описания си противоречат драстично. Това ни кара да мислим, че или чудовището има уменията на превръщенец или, което е по-вероятно, разказите за срещата с него не са нищо повече от халюцинации или по-лошо, откровени измислици. Аз самият съм склонен да смятам, че последната теория е вярна.

Пастта е създание, известно най-вече с убийството на Талин Навигатора, основател на град Порт Фейт в Средните острови. Твърди се, че Талин е основал града през 1214 година и го е управлявал успешно цели десет години. Жаден за нови приключения, той отплавал

с трите си кораба, «Кокатрис», «Страхопочитание» и «Зорница» (струва си да се отбележи, че тези имена били приети от трите търговски компании, поделящи си властта в Порт Фейт от края на шестнадесетото столетие). Знае се, че пътят на Талин го е отвел до Самотния Остров и Фарианската падина, дом, според легендите, на Пастта. Има популярен детски стих, посветен на Пастта.

*Във Фарианската Падина,
спи дълбоко Пастта,
а до ден-днешен моряка,
се бои от туй, що е в дълбочината.“*

Губернаторът свали очилата си и затвори книгата. Тук нямаше нищо, което който и да е жител на Порт Фейт не знае наизуст. Бутна книгата настрана. След това, след миг колебание, дръпна едно чекмедже на бюрото си и извади куклата, която стоеше вътре.

Тя бе съвсем обикновена, няколко парчета плат, грубо съшити едно с друго и натъпкани с бобчета. Бе прокъсана. Изобразяваше пристанищен милиционер с черно палто, усмивка от конци и копчета за очи. Докато я гледаше, го завладяха странни емоции.

На вратата се потропа и един секретар подаде глава в стаята. Юджийн Уърмуд веднага остави куклата и затвори чекмеджето. Усети как се изчервява.

— Аз... — той се прокашля — надявам се това да е важно.

— Да, господин Уърмуд, много е важно, сър. Полковник Деринджър иска да ви види. Казва, че става дума за нещо неотложно.

— Добре тогава, да заповяда.

Той натъпка лулата си и потри челото си. Главата отново го болеше.

Той не харесваше полковник Деринджър. Това бе досаден и упорит човек и макар да се кланяше и да се подмазваше, губернаторът имаше неприятното чувство, че го смята за идиот. Да не говорим за самодоволната му усмивка.

Полковникът влезе вътре, усмихнат точно, както Юджийн си го бе представял. С него дойде и някакъв шишко, облечен в униформата на пристанищната милиция и райета, издаващи го, че е сержант. Той

изглеждаше смутен и Уърмуд с неудоволствие забеляза, че едното му око е насинено.

Двамата застанаха пред него и го поздравиха.

— Губернатор Уърмуд — каза полковникът и се закашля. Уърмуд забеляза, че помещението наистина е доста задимено.

— Какво искаш? — попита той много по-рязко, отколкото бе възнамерявал.

— Опасявам се, че имаме проблем с Демонската стража, губернаторе — каза Деринджър, все още усмихнат. — Сержант Кулпепър иска да ви разкаже нещо.

— Кулпепър ли ви е името?

— Да, Ваша чест — кимна войникът, още по-смутен.

— Какво имате да ми казвате?

— Сър, аз и моите момчета, тъй, колеги де, си пийвахме в „Нафиркания дракон“ в квартал Марлинспайк. Но си пийвахме, не бяхме пияни, де. Е, Спрънт бе прекалил малко, но...

— Давайте по същество, Кулпепър — настоя Деринджър.

— Ами да, сър. Простете, сър. Ами гледахме да се смесим с народа, ако ме разбирате.

Губернатор Уърмуд извади златния си джобен часовник и го погледна многозначително. Сержант Кулпепър избърса потта от челото си.

— Ами, казано накратко, говорихме си с едно момче, гoblinче-мелез и дойде онуй момиче със синята коса, смъкна си ръкава, показва на всички татуировката на Демонската стража и нареди да правим каквото каже. След това побесня и ни нападна. Сметнахме, че трябва да узнаете това, сър, защото... вие таковата... забранихте дейността на онези стражи.

— Защо ви нападна? Бихте ли обяснили?

— Да, сър. Простете, сър! Мелезът имаше една дървена лъжица, увита в кадифе. И онова момиче я искаше по някаква причина.

— Дървена лъжица?

— Мога да се справя с Демонската стража още тази нощ, Ваша чест — намеси се Деринджър. — Не трябва да се безпокоите за тях. Ще ги хвърлим в Коритото. Само кажете и...

— Тишина! — сопна се губернаторът ядосан — Мисля в момента.

Главоболието му бе станало още по-силно след появата на Деринджър.

Какво ли щеше да направи майка му в такъв случай.

Внезапно той се сети как точно би реагирала.

— Хубаво — каза той накрая и махна с ръка, за да ги изпъди. — Не ми оставиха друг избор.

— Да, сър.

Двамата го поздравиха отново. Ръката на Деринджър полегна на меча му. Уърмуд се сети за нещо.

— И още нещо, полковник. Никой не трябва да бъде ранен. Ясно ли е? Никой. Не и по средата на Фестивала. Не искам никакви сценки.

Усмивката на Деринджър стана още по-широка и губернаторът толкова й се подразни, че едва не направи гримаса.

— Няма, сър. Не бих и помислил за такова нещо.

Когато излязоха, губернаторът взе лулата и очилата си и започна нова книга, пушейки разсеяно. Но не можеше да се съсредоточи. Той се протегна към стария глобус в ъгъла на бюрото си и започна да го върти. Пръстите му минаха по неравната повърхност, като пресякоха Стария свят, Абаносовия океан, пресечен от Талин преди толкова много години. Средните острови, Порт Фейт и океана след него, за да стигнат отново до Стария свят.

Губернатор Уърмуд въздъхна и бутна глобуса настрана. Понякога се съмняваше, че Талин Навигатора наистина е съществувал. Толкова много от историите за него звучаха невероятно... като тази за Пастта например. Можеше ли такова същество да е истинско? Как можеше да разбере?

Кабинетът бе топъл и уютен, но губернатор Уърмуд потрепери.

Той отново подръпна от лулата си и звънна на секретаря си.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— И тогава се появи Табита — завърши Груб. Той не бе голям разказвач, но каза всичко толкова точно, колкото може, от нощта на Голямото тържество до събитията, разиграли се в „Нафиркания дракон“. Първоначално бе изнервен от това, че е застанал в столовата и говори пред Демонската стража. Гласът му даже трепереше. Ако публиката му обаче забеляза това, бе достатъчно възпитана, че да не каже нищо. За него бе странно да е център на вниманието и всички да го слушат. Не бе сигурен, че това му харесва.

Нютън първи направи коментар.

— Трябваше да се досетя, че Хлъзгавия не заслужава доверие.

— Той ни е предал и се е опитал да вземе предмета за себе си — каза Табита, — но това няма значение. Ще накараме този нагъл плъх да си плати.

— О, да — каза Нютън мрачно — и още как. Хол, какво можеш да ми кажеш за дървената лъжица.

Магьосникът се бе изгърбил иззад една маса и съзерцаваше предмета на вещицата, който бе разположен на една носна кърпа. Свали очилата си и се намръщи.

— Хипотезата ми е, че тази дървена лъжица е всъщност вълшебна пръчка, създадена с конкретна цел. Старият елфически заклинател, срещнат от господин Финиъс Клаг, явно обаче е професионалист, тъй като не долавям следи от работата му.

— Обясни.

— Едно некачествено заклинание би оставило вълшебна следа, която да направи идентификацията лесна. Тук обаче магията се е сляла с дървото толкова сигурно, че не е оставила и следа от себе си. Поради тази причина не може да се прецени колко силно е заклинанието и нито дори от какъв тип е. Докато някой не опита да използва лъжицата като магическа пръчка, тя си остава обикновена дървена лъжица.

— Вълшебна пръчка? — попита Франк, пълен със съмнение. — Не трябва ли да изглежда тогава по... вълшебно?

Хол въздъхна и потърка челото си.

— Всеки ден магьосниците трябва да се борим точно с такива глупави предразсъдъци. Всеки може да направи магия, просто научаването ѝ отнема време и изисква търпение. Няма нужда да имате дълга бяла брада и наметало със звездички по него. По същия начин и видът на вълшебната пръчка няма никакво значение. Това, което има значение, е, че вълшебната пръчка е физически обект, който може да канализира магическата енергия. Една дървена лъжица е чудесен избор. Тя е евтина, лесно може да се намери, добре балансирана е и ти спестява усилието да си правиш собствена.

— Добре — отговори Нютън, — разбрах те.

— Тъ... — намеси се Груб — мога ли да кажа нещо?

— Разбира се.

Всички го погледнаха.

— Значи докато стоях в избата на Ямата, чух крадеца, който я е взел, да разговаря с Джеб. Мисля, че те мислеха, че още спя. Но той каза нещо за *каиш*.

Веждите на Хол се повдигнаха.

— Какво означава това? — попита Нютън.

— Каишът е много силно заклинание, забранено във всички държави както на Стария свят, така и на Средните острови. То позволява на магьосника да нахлуе в чужд разум и да го манипулира така, както му е угодно. Кое то означава, че ако знаеш как се използва тази пръчка...

Той вдигна дървената лъжица.

— ... можеш да накараш някой да направи каквото поискаш.

Настъпи тежко мълчание.

— Е — каза Франк, — чий ум е бил целта на вещицата.

— Може да е всеки — отговори Табита.

Пади обаче поклати глава.

— Не е всеки. Десет хиляди дуката са много пари, само за да донесат това до Порт Фейт. Който и да търси вещицата, ще да е някой важен.

— Може би губернатор Уърмуд — предположи Франк — в Порт Фейт няма някой, който да е по-важен от него.

Нютън кимна бавно.

— Много е възможно. Контролираш ли губернатора, контролираш и града. Можеш да направиш всичко, което си поискаш.

— А и времето съвпада — допълни Пади. — Защо ще идва в Порт Фейт сега, в навечерието на Фестивала? Може би защото пред губернатора има цяла година управленски мандат. Талин знае какво би сторила вещицата, ако контролира губернатора като марионетка.

Франк се наведе към Груб, намигна му и го ощипа. Груб едва не извика. Болеше.

Но можеше да прецени, че жестът е приятелски.

— Ти си смелчага, знаеш ли това? — попита тролът.

— Тъ... ама аз нищо не съм направил.

— Грънци. Храбро момче си ти и мислиш бързо. Имал си късмета онези хора да те измъкнат от Ямата, но въпреки това...

— Което ми напомня — прекъсна го Табита, като спаси Груб от ново изчервяване, — забравих да ви кажа, че онези хора от Ямата бяха черни наметала. Почнаха да се заяждат, стана бой и...

Тя млъкна.

Всички я гледаха.

— Табита — каза Нютън, — онези черни наметала... надявам се, че те не са разбрали, че ти си от Стражата? Нали?

Настъпи неловко мълчание. Табита поаления и започна да си играе с копчетата на палтото.

— О, Табс — въздъхна Пади.

— Но аз... аз не знаех, че те са черни наметала, докато...

— Точно това е — заяви Стария Джон. Груб за пръв път го чуваше да говори. — Не си знаела.

Табита погледна през стаята, но никой не срещна очите ѝ. Никой не я защити. На Груб му се искаше да каже нещо, с което да помогне, но не знаеше какво.

— И защо не ни каза това по-рано? — попита Хол.

— Не се сетих... те бяха изпили толкова грог, колкото да потопи галеон. Едва ли ще си спомнят.

— Не можеш да знаеш това, Табс.

Табита отвори устата си, но не намери какво да отговори. Вместо това сви рамене и се загледа яростно в единия край на стената.

— В беда сме — каза накрая Нютън. — Доколкото познавам Деринджър, той ще отиде право при губернатор Уърмуд, а след това ще тръгне по петите ни.

— Но... — каза Табита.

— Засега мълчи — ледено я отрязва Нютън. — Вече стори достатъчно. Добре се справи с това, че откри Джоузеф и магическата пръчка, но отново постъпи безразсъдно. Казах ти, че това не е игра. Все още имаш много да учиш.

Табитата изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

— Мога да помогна, мога да...

Франк постави ръка на рамото ѝ.

— Всички правим грешки, Табс.

Омърлушена, тя погледна към пода така, че другите да не виждат лицето ѝ.

— Нямаме време — каза Нютън. — Всеки момент Деринджър ще дойде с хората си и...

В този момент се чу изстрел и прозорецът на гостилницата се пръсна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Всички да залегнат!

Груб усети една тежка ръка на гърба си и след това наполовина падна, наполовина бе съборен на колене. Някой изгаси фенерите. Чу се плисък на вода и съскане, след което огънят също угасна.

Той премигна, за да могат очите му да привикнат към сенките и лунната светлина. Можеше да чуе как стражите стъпват внимателно по краищата на стаята. Пистолетите им изщракаха при зареждането. Друга ръка го хвана за яката и той бе избутан до стената, скрит от големите фигури на Нютън и Франк. Финиъс Клаг мина покрай тях и се сви в ъгъла.

— Добър вечер — чу се спокоен глас. Звучеше, все едно идва едновременно отвсякъде и отникъде. Бе подсилен с магия.

— Кайръс Деринджър — прошепна Франк. — Този проклет елф няма ли си друга работа?

— Знам, че си там, Нютън — каза гласът, — и не съм в настроение за играчки. С хората ти имате точно три минути да излезете невъоръжени и с ръце във въздуха.

— Или какво? — извика Табита. Заради вълнението, тя звучеше сякаш се е посъвзела малко. — Ще ни оставиш на мира и ще си гледаш работата?

— Не съвсем — отвърна Деринджър, без следа от хумор. — Ще разбием това място и ще ви отведем всичките в Коритото. Без да броим загиналите, разбира се.

— Никаква изненада — промърмори Нютън. — Хол, виждаш ли нещо?

Груб едва успяваше да различи тънкия силует на магьосника в отсрещния край на стаята. Той гледаше през прозореца в мрака.

— Нищо.

— Франк, тук има ли изход, за който Деринджър да не знае.

— Един стар контрабанден тунел — отвърна тролът. — Не е ползван вече повече от столетие, но входът към него е в избата. Излиза на уличката зад гостилницата.

— Добре. Разделяме се на две групи. Хол, Джон и близнаците, вие идвате с мен. Табс, изведи останалите през тунела. И внимавай за контрабандиста. Хол, дай ми дървената лъжица.

Дървената лъжица се изтърколи по пода. Нютън я взе и я даде на Груб.

— Джоузеф, ти успя да я опазиш досега. Скрий я в колана си и не я показвай, каквото и да става.

— Да, сър! — отговори Груб, а стомахът му се сви от странно чувство, смесица от страх, вълнение и гордост. Нютън изглежда го уважаваше, а той не бе свикнал с такова отношение. Това го накара да се почувства смел, сякаш може да направи всичко. Нямаше да провали стражите. Каквото и да станеше.

— Ще се видим на фара след два часа. Пазачът там е мой приятел. Всичко е ясно, нали?

Очите на Груб вече бяха свикнали с тъмнината. Той видя как другите кимват, но му се стори, че Табита се е нацупила. Тя обаче не каза нищо и Груб също си замълча.

— Сега вървете. С наведени глави!

Груб усети как ръката на Франк хваща неговата, щом тръгва.

— Хей — каза той, — извини се на мама за прозореца.

— Ще имаме късмет — промърмори Хол, — ако се размине само с прозореца.

Дали беше разумно да остави Табс сама да се погрижи за господин и госпожа Бутъл? И за контрабандиста и сервитьорчето? Вече бе късно да се безпокои за това. Поне момчето Джоузеф изглеждаше разумно. Освен това Нютън имаше нужда от всички останали пазачи. Познаваше Деринджър добре.

Нютън се прокашля и каза:

— Добър вечер, Кайръс. Правиш голяма грешка, да знаеш.

Смехът на елфа, подсилен от магията, проехтя в помещението.

— Щом си сигурен в това, защо не се предадеш? Ако не си сторил нищо лошо, ще те пуснем на свобода.

Изстрел от мускет строши още един прозорец, а парчета мазилка паднаха опасно близо до рамото на Стария Джон. Елфът обаче не мръдна.

— Боклук — изсумтя той.

— Право думаш — каза Нютън и освободи предпазителя на пистолета си. — Защо тогава не дойдеш тук да разговаряме като цивилизовани хора?

— Имам по-добра идея — в гласа на Деринджър се долови ръмжене — вместо да ми губиш времето, излез веднага. Давам ти още две минути.

Нютън и без това не бе очаквал номерът да свърши работа. Сега наистина не му оставяха никакъв избор.

— Франк, Пади. Ще ми трябва още огнева мощ.

Близнаците се ухилиха едновременно.

— Нямах проблеми.

Те пропълзяха иззад тезгяха на гостилницата и се върнаха с огромен сандък. Франк повдигна капака и Пади му подаде съдържанието му — два мускета за Стария Джон и Хол (Хол отказа, затова Джон взе и двата), къса широкоцевна пушка за Франк и тежък пистолет с четири цеви за Нютън. Пади подаде на всички кесии с барут и няколко гюлета, след което извади тумбесто оръжие с широка, зейнала цев като фуния и бронзов модел на дракон на спусъка.

— Какво, в името на Пастта, е това? — попита Нютън, докато отваряше кесията с барут.

— Моята пушка за гюлета. Направена е от джуджета. Дълги години съм чакал повод да я пробвам.

— Добре, че родителите ти не са тук — каза Хол с погнуса. — Не съм убеден, че майка ти би одобрила това нещо.

Нютън зареди пистолета си, погледна към останалите, за да се увери, че са готови и си пое дълбоко въздух.

— Деринджър! Знаеш много добре, че няма да се дадем без бой. Ако хората ти се плашат от нас, пусни ги да си вървят.

— Много смешно — отвърна гласът на Деринджър. — Имате още една минута.

Наистина ли идеята да дойде при стражите бе добра? Засега нещата не стояха така, както Груб си ги бе представял. Той очакваше проблемите му да свършат, а вместо това тичаше из тъмния коридор на гостилница, бягайки от пристанищната милиция в опит да спаси една

дървена лъжица. Всичко това в компанията на опасен контрабандист и два стари трола по нощници. Да не говорим за новата му приятелка Табс, която вървеше напред с фенер и бе в ужасно настроение. Груб реши, че може би щеше да намери цялата ситуация за смешна, ако тя не бе ужасяваща. Той погледна назад към коридора и стаята, където бяха останали стражите.

Стражите, с които току-що се бе запознал.

Тези, които надали щеше да види отново.

— Не се разделяйте — излая Табита — и не се бавете.

Груб се затича, за да ги настигне.

— Хей, приятелче — каза Клаг и постави ръка на рамото му, — ако искаш, дай лъжицата да я пазя аз. Да не те притеснява.

— Чух това, пилешки мозък — обади се Табита, без да даде шанс на Груб да отговори, — а ти, Джоузеф. Ако она опита да направи някаква глупост, му шибни един шамар.

— Момичета — промърмори Клаг, докато слизаха по някакво стълбище. За негово щастие Табита не чу това.

Избата бе влажна и студена. Миришеше на мухъл и развалена от месеци риба. Личеше, че отдавна не е използвана.

— Та къде казвате е този таен тунел? — попита Табита.

— Чакай сега да видя — каза госпожа Бутъл. — Много време мина, откакто го видях за последно.

— Добре, но нямаме много време.

— *Мисля си*, че входът беше някъде тук — и тя посочи една стара бъчва с треперещ зелен пръст.

Табита мина разстоянието до бъчвата и я събори рязко на земята с ръмжене. Изкарваше яда си върху неодушевения предмет, който се разпадна на части, а самата Табс падна на пода.

— Гадно — обади се Клаг.

— Радвам се, че забелязваш — процеди Табита през зъби — и съм благодарна, задето те докарахме...

Чуха се изстрели и тя млъкна.

Груб потръпна. Госпожа Бутъл простена уплашено. Звукът бе приглушен, защото бяха под земята, но нямаше съмнение откъде идва.

От улицата до гостилницата.

— Е, какво чакате? — обади се Клаг, който вече отваряше тайната врата зад вече счупената бъчва. — Да си обираме крушите!

Тунелът бе много тесен, малко по-широк от самия контрабандист. Това не бе толкова зле за Груб, който бе мършав дори за гоблинско момче. Не му харесваше обаче мисълта за горките стари троли, които едва промъкваха огромните си тела и съсипваха изпраните си наскоро нощници. Усети нещо топло и влажно по ръката си и го избърса в панталоните си, опитвайки се да не мисли какво е. Нещо се размърда около другата му ръка и той я отдръпна изненадан. Каквото и да беше, си бе отишло. Той се съсредоточи върху това да следва фенера на Табита, която вървеше пред него.

Тунелът бавно се изкриви нагоре. Бе по-дълъг от очакваното. Когато най-накрая се появи и излезе през вратата над главата си, разбра защо. Бяха минали под улицата и сега бяха от другия ѝ край. Груб избута няколко стари щайги, които скриваха изхода и заедно с другите се залепи до стената. Всички започнаха да гледат уплашено като плъхове, криещи се от котка.

Дъждът най-накрая бе спрял, но въздухът бе хладен. Непрекъснато капеше вода от задръстените улуци, а калдъръмът бе целият в локви. Улицата бе тъмна и празна, ако не се брояха щайгите и една счупена стълба, подпряна на стената. Изстрелите, които се чуваха, бяха далечни, но вече се смесваха с крясъци и викове.

Груб видя старите тролове прегърнати и треперещи от студ в своите нощници.

— Заповядайте, госпожо Бутъл — каза той. — Вземете палтото ми.

Докато тя го взимаше, Груб погледна към Табита.

— Оф, добре — каза тя сърдито и свали собствения си жакет, за да го подаде на господин Бутъл.

— Много ти благодаря, Табс.

Табита бе смутена.

— Хайде — каза тя — да се махаме оттук, преди да сме измръзнали до смърт.

Без да изчака останалите, тя тръгна надолу по улицата.

И тогава от сенките се появи мрачна фигура, която застана на пътя ѝ. Бе прегърбена и загърната в дълга сива роба.

Принадлежеше на старица.

Кръвта на Груб се смрази, а моментът сякаш се разтегли във времето...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Къде е дървената лъжица? — проехтя гласът ѝ като гръмотевица. В тона ѝ се долови ръмжене, като на див звяр.

— Дайте ми я. Дайте ми я веднага!

Груб се опита да мръдне, но закъсня. Тя се бе озовала точно пред него, сякаш без да се движи. Изкривените ѝ пръсти го хванаха за гърлото и стиснаха толкова силно, че той извика задавено. Усещаше лъжицата под колана си и зачака неумолимото тупване на дърво върху калдъръма. Но лъжицата остана на мястото си, скрита от голямата му риза.

— Къде е тя? — изсъска вещицата. Гласът ѝ притихна, стана коварен и подкупен.

— Знам, че е в теб, мелез. Той ми каза, че е в теб. Кажи ми къде е. Или ще те убия на място.

Груб нямаше идея какво да прави. Може би заради магията на вещицата, може би защото бе изплашен до смърт. Така или иначе тялото му бе парализирано, а съзнанието му празно, като открито небе.

Можеше да види всяка подробност от изкривеното ѝ лице, всяка бръчка. Носът ѝ бе изкривен като клюна на буревестник, а най-ужасни от всичко бяха очите — студени и черни като обсидиан. Усети, че му прилошава, че ще припадне, повърне или и двете.

И тогава с крайчеца на окоото си видя Табита. Лицето ѝ бе почервенияло, а очите ѝ блестяха. Груб се досети какво смята да направи.

— Не, не, не — изхриптя той, — не.

Табита го избута към стената. Той се откъсна от хватката на вещицата и разумът му се проясни.

Лъжицата я нямаше. Или по-точно вече бе в ръката на Табита.

— Не! — извика той безпомощно.

Но тя вече бягаше надолу по улицата, към страничните пресечки.

— Спасявайте се! — извика тя. Гласът ѝ бе предрезгавял от вълнение.

Думите на Нютън прозвучаха отново в ума на Груб.

„Отново постъпи безразсъдно. Казах ти, че това не е игра.“

Старицата се усмихваше. Можеше да го види, въпреки че качулката бе спусната над лицето ѝ.

— Спри — каза той жалостиво, — моля те, спри. Остави я на мира.

Но гласът му прозвуча като дрезгав шепот и преди да може да каже още нещо, вещицата хукна подир Табита с такава скорост, че отстрани изглеждаше като да е полетяла.

Най-накрая глупавото му тяло се раздвижи. Той се изправи на крака и понечи да се затича подире им. Краката му обаче се спънаха в нещо и за втори път през деня той се озова с лице в калдъръма.

„Не и отново! Ох!“

Ризата му подгизна. Той се превъртя настрана и видя една фигура да се извисява над него.

— Хайде, приятелче — каза Финиъс Клаг, — вече не можеш да ѝ помогнеш. Мислех, че поне ти имаш малко разум в главата.

Груб понечи да се изправи, но контрабандистът го хвана за ризата и го задържа на земята.

— Пусни ме! Трябва да ѝ помогна!

— Не бъди глупак, хлапе. Какво смяташ, че може да направи малко гоблинче като теб срещу вещица като тази, а?

— Ти не разбираш! Аз трябва да...

— Трябва да се успокоиш.

Груб се огледа наоколо, търсейки помощ и видя семейство Бутъл. Те се бяха прегърнали и гледаха надолу към улицата, където бяха изчезнали Табита и вещицата. Очите им бяха станали големи като гюлета, а лицата — бледи като платна на кораб.

Груб разбра, че контрабандистът е прав.

— Съжалявам — каза той, в опит да се съвземе, — разбира се. Съжалявам. Не мислех. Трябва да стигнем до фара, както каза господин Нютън.

— Така е по-добре — Клаг се изправи и му подаде ръка. — На добър час, приятелче.

— Какво... как така на добър час?

Клаг оправи яката на палтото си и прибра ръце в джобовете си.

— Няма да ходя до фара. Не искам твоят капитан Нютън да ме хвърли в някоя тъмница.

Груб усети как го залива вълна от отчаяние.

— Не можеш да си тръгнеш. Мислех, че...

— Гледай сега. Ти си добро момче и аз не исках да те оставя да се втурнеш към смъртта си. Няма обаче и да ти се подчинявам. От моя гледна точка стоката е доставена. Не така, както исках, но в живота не можеш да получаващ всичко. Вече няма какво да ме държи във вашата компания.

— Значи ще си тръгнеш?

Клаг се поколеба.

— Хлапе, защо не дойдеш с мен? Послушай съвета ми. Не се забърквай в тази бъркотия.

Груб не вярваше на ушите си.

— Ами тези старци? Ами Табита?

Клаг сви рамене.

— Оправяй се с тях, тогава. На мен ми се прияде от ония змиорки. Толкова вкусни не бях ял отдавна. След това ще се махна от това проклето градче. Откакто съм тук, си имам само неприятности.

Той му намигна, обърна се и потъна в мрака.

Груб като замаян го наблюдаваше как изчезва.

— Добре — каза той на отдалечаващата се фигура. — Прави каквото искаш. И не се безпокой за никой друг, щом така предпочиташ.

Но нямаше какво да стори. Внезапно осъзна, че вратът му го боли от ръката на вещицата. Протегна се и видя, че е мокър, неприятно мокър и лепкав. Погледна надолу и видя, че по ризата му е прокапала кръв. За момент помисли, че ще припадне, но успя да се съвземе. Имаше работа за вършене. Хората разчитаха на него и не ставаше дума само за троловете. Капитан Нютън, Демонската стража... Нямаше да ги провали. Независимо дали бяха живи или... или не бяха живи...

Семейство Бутъл бяха останали почти неподвижни по време на всичко, случило се досега. Само трепереха от студ и от страх.

— Всичко ще е наред — каза той и се опита да звучи уверен в думите си, независимо от изстрелите в далечината — да се махаме оттук.

Той тръгна, попивайки кръвта по гърлото си с ръкав и премина почти половината улица преди да се спре.

— Ъъ — каза той, — а в каква посока трябва да вървим?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Слик нямаше търпение купонът да започне.

Дъждът полека-лека намаляваше и от своята позиция — свит до комина на покрив, гледащ точно към гостилницата, той можеше да види всичко.

Виждаше Кайръс Деринджър на улицата долу, коленичил зад една бъчва. Гледаше през далекоглед, за да види какво има в сградата на семейство Бутъл. Зад елфа стоеше сивокос магьосник, загърнат в черното наметало на пристанищната милиция. Слик вече бе забелязал и къде са останалите хора на Деринджър. Петима бяха скрити в сенките отляво на гостилницата и чакаха с приготвени байонети. Още петима имаше отдясно. От комина до него долитаха приглушени гласове, които му подсказваха, че Деринджър има хора и в горния етаж на къщата.

Тройна атака като по учебник. Това, което можеше да се очаква от старо куче като Деринджър.

Слик облиза устни. Бе изненадан да открие черните наметала тук. Вероятно трябваше да отиде при Хлъзгавия Джеб и да го накара да изчака. Но не искаше да изпусне представлението. Какво щеше да стане, когато Джеб се появи с опасния си приятел? Слик не знаеше, но бе готов да заложи лявото си крило на това, че ще е интересно.

Деринджър провери джобния си часовник и извади меча от ножницата си.

И тогава започна стрелбата. Изстрелите дойдоха по-надолу от улицата и бяха от пистолет. Едно стъкло се строши, а после се чу пиянско и ужасно фалшиво пеене на моряшка песен.

Деринджър свали меча си, обърна се към магьосника и му прошепна нещо.

Слик се ухили.

„Започва се.“

Група фигури застана на ъгъла. Носеха горящи факли, които осветяваха улицата и самите тях. Бяха разнородна група — от хора, джуджета, елфи, импи, гоблини, тролове и великани. Бяха поне

четирийсет души, въоръжени до зъби — със саби, пушки, ножове, тояги и брадви. Много от тях бяха боядисани в цветове на войната или бяха увили кърпи около лицата си. Спряха се пред гостилницата на Бутъл и започнаха да чупят празните си бутилки от грог по стената. Хилеха се и се закачаха един с друг. Изглеждаха невероятно неприятни. Един от тях вдигна дълъг прът с черен флаг. Вятърът го развя и разкри изображението на него — бял череп с бял сатър под него.

Опасният приятел на Хлъзгавия Джеб излезе от тълпата, нисък и плешив както винаги. Бе облечен с обичайното си черно палто, без риза отдолу. Слик можа да види изкуствената му ръка — мрежа от дърво и ръждясал метал.

Капитан Гор.

Този път на ръката му бе закачено огромно криво острие, а в дясната си ръка държеше огромен ръждясал сатър. Хлъзгавия Джеб бе до него, облечен с нелепо розово палто. Изглеждаше страшно доволен от себе си.

— Т'ва ли е, Джеб? — попита Гор.

— Да.

— Хубаво. Никой не може да лъже капитан Гор и да оживее след това. Никой.

Той отметна глава назад и изрева. Звукът изригна от гърлото му. Трябваше да накара кръвта да се смрази във вените ти.

Слик обаче не се плашеше лесно.

— ФИНИЪС КЛАГ! — ревна пиратът към гостилницата. — ДАЙТЕ МИ ФИНИЪС КЛАГ!

— И дървената лъжица — потърка ръце Джеб.

— И ДЪРВЕНАТА ЛЪЖИЦА!

Слик чу гласа на Нютън да долита отвътре.

— Защо не дойдеш да си я вземеш, трюмен плъх такъв?

Пиратите започнаха да си шушнат невярващо. Един или двама извикаха.

— Ще съжаляваш за тези думи, Нют — изсъска Джеб.

— Единственото, за което съжалявам, е, че ти се доверих, двулична гадино.

— Вината си е само твоя. Винаги съм ти го казвал, Нют. В този град не можеш да имаш вяра никому. Дори и на собствената ти фея.

Той те прецака, ако случайно се питаш.

Отговор не последва.

Капитан Гор се обърна към хората си и изръмжа.

— Избийте ги, момчета. Избийте ги всичките. Не искам заложници.

Чу се звукът от издърпани предпазители на пистолети и изтеглени саби.

Слик се изкикоти доволно. Най-хубавото беше, че пиратите бяха твърде пияни, за да разберат, че наблизо има и войници на милицията. Черните наметала на Деринджър все още се криеха и чакаха заповедите на своя лидер, който се чудеше какво, в името на безкрайната морска шир, трябва да направи.

Чу се звук от зареден мускет от стаята под него, последван от зле прикрита псувня. Слик се дръпна настрана зад комина, докато няколко пирата погледнаха нагоре.

— Какво беше това? — попита тъпо един от тях.

„Идиоти“, помисли си Слик. „Пълни идиоти.“

Сякаш за да потвърди впечатлението му, внезапен боен крясък долетя от дясната страна на гостилницата. Той погледна иззад комина и забеляза как един от войниците излиза от скривалището си, насочил байонет към смаяните пирати.

— *Ааа!* — викнаха черните наметала. — *Ааааа!*

Идиоти.

— Атака! — кресна Деринджър, който изскочи иззад бъчвата си. — *Атакаааа!*

Мускети започнаха да стрелят от стаята под него, веднага им отвърна стрелба от гостилницата. Магьосникът на милицията се изправи, разпери ръце и запрати вълшебна вълна към най-близкия пират. Стрела от арбалет разби прозорец. Друга, нескорошно изстреляна, профуча покрай покрива зад Слик. Едно гюле изскочи от гостилницата и се приземи сред пиратите с гръм.

Пиратите се бяха озовали под кръстосан огън. Те се паникьосаха и се втурнаха във всички посоки, размахвайки оръжия.

— Милицията! — ревна капитан Гор — Избийте ги!

— Зад барикадите! — кресна Нютън и прасна един пират по главата с огромния си пистолет. Пиратът се опитваше да влезе през прозореца и увисна в несвяст, наполовина влязъл, наполовина излязъл. Ножът, който стискаше в зъби, падна на земята.

Ако Нютън пипнеше Слик, феята щеше да си има сериозен проблем.

Вратата се разтърси, когато пиратите се опитаха да нахлуят от другата страна.

— Франк, Пади, подпрете с нещо тази врата!

Троловете близнаци метнаха оръжия на рамо и започнаха да мъкнат маси и столове.

Стария Джон гръмна с един от мускетите си и бе възнаграден с писък на болка от жертвата си. Той спокойно започна да презарежда.

— Как върви магията, Хол? — попита Нютън, докато вдеше пистолет от колана на припадналия пират.

— Мъча се да се съсредоточа — процеди Хол през зъби. — Условиата не са перфектни за изричане на заклинание. Надявам се да го забелязваш.

Нютън изръмжа и стреля с пистолета.

— Добре, добре. Не, че те карах да побързаш, да не си си помислил нещо?

От далечната страна на стаята един пират прескачаше разбит прозорец. Франк скокна към него, тресна го по главата с една табуретка и го избута обратно навън.

Друг влезе през съседния прозорец. Пади пристъпи напред, парира сабята му със своята пушка за гюлета, след това хвана пирата за яката и го дръпна в стаята. Човекът удари главата си в една маса с тъп звук и припадна.

Вратата отново се разтърси. Нямаха много време преди...

И ето, че най-после усетиха познатата тръпка от изречено заклинание. Нютън се обърна и видя как от ръцете на Хол се издига черен пушек. За броени секунди той покри цялата стая и скри всичко от поглед.

— Ето — каза Хол нейде из мъглата, — сега доволни ли сте?

— Не и докато не се махнем оттук. Всички, мърдайте!

Стражите излязоха от стаята, стреляйки докато вървят.

Нютън се измъкна последен. Докато вървеше, той извади кутията със снаряди, запали последните гюлета и ги метна през прозореца. Нямаше нужда да чака, за да види резултата. Той изскочи от стаята и затвори вратата зад себе си. Стените потръпнаха, когато гюлетата изгърмяха.

Нютън изтри потта от челото си.

— Какъв е пътят към избата? — попита той — Време е да се махаме.

Слик не можеше да сдържи усмивката си, докато гледаше как Хлъзгавия се оттегля, бягайки през глава надолу по улицата. Полираните обувки на гоблина изпръскваха розовото му палтенце с кал. Това бе най-хубавата гледка, която бе виждал от години. Много кръв и черва и възможност да ги гледа от покрива, където имаше прекрасен изглед. Единственото, което му липсваше, бе една голяма захарна бучка, от която да смуче.

В интерес на истината се надяваше и самият Хлъзгав да пукне, но и гледката на това как той търчи като подплашен плъх почти подмокрен от страх бе забавна. Освен това пред гостилницата ставаха и други интересни неща.

Пиратите си бяха изкарали ангелите заради атаката от двете страни и голяма част от тях вече бяха ранени или мъртви. Сега обаче те бяха готови да отвърнат на удара, а естествената им жестокост се справяше с обучението на черните наметала. Слик се изкикоти, когато един войник рухна на калдъръма, смачкан от тежестта на трима корсаря. Магьосникът с черно наметало хвърляше по някоя магия, но вече бе изпотен и стенеше от усилието. Слик прецени, че магът няма да издържи още дълго. От лявата страна на магазина Босун Тък прокарваше кървава просека през черните наметала. Сабята му описваше смъртоносни дъги.

Татуираният великан не бе за изхвърляне, но бледнееше пред Кайръс Деринджър. Елфът се хвърляше към врага, а сабята му танцуваше със смъртоносна скорост. Слик наблюдаваше с удоволствие всяка атака, всеки блок, всяко нападение. Елфите, разбира се, по природа бяха гъвкави, но това бе нещо различно. Деринджър отби една свистяща брадва, наръга притежателя ѝ в корема, завъртя се, блокира

две саби, насочени към него, отблъсна един от нападателите си и след това удари друг с тъпото на острието си.

И тогава пред него се появи капитан Гор.

Слик изписка от вълнение. Контрастът между двамата бе страхотен. Стройният елф с неговото блестящо фехтовално умение и бесният кръвожаден пират. Битката покрай тях спря и около двамата бойци се освободи кръг.

— Отсечи му главата! — ревнаха пиратите.

Двамата водачи започнаха да кръжат един срещу друг. Острието на Деринджър засъска като змия във въздуха, докато Гор надигна мощния си сатър. Ръката му бе насочена като пистолет срещу главата на противника. Пиратът изръмжа, плю и скочи напред с вдигнат сатър.

Пиратите завиха развълнувано. Слик затаи дъх. Това бе решителният момент. Слава или смърт. Най-върховният дуел, на който двамата щяха да присъстват. Борба до смърт. Двама шампиони, влезли в смъртоносна битка. Сякаш съдбата ги бе събрала заедно за този едничък момент...

Чу се тежко тупване, когато капитан Гор падна на паважа.

Кайръс Деринджър коленичи и избърса сабята си у палтото на пирата. Изглеждаше напълно спокоен, все едно не бе направил нещо повече от това да изтърбуши риба. Кръвта изпълни празните пространства около калдъръма.

Всичко свърши. Слик дори не бе видял смъртоносния удар.

Изминаха няколко секунди тишина преди Босун Тък да поеме инициативата.

— Бягайте — изграчи той.

Пиратите се обърнаха и отстъпиха като хлебарки пред пламък.

Слик удари по покрива с юмруче. Битката тъкмо бе станала интересна и сега полковникът я бе развалил.

— Гостилницата! — излая Деринджър. — Не стойте така, а претърсете гостилницата, морски охлюви такива.

Войниците внимателно влязоха навътре, изнервени от черния дим, който изпълваше прозорците и комина.

Но Слик бе загубил интерес към сражението. Той махна с криле и отлетя далеч от покривите. Този проклет Деринджър и неговата превзета фехтовка. Поне Нютън и Хлъзгавия си го бяха получили. В крайна сметка нощта бе минала чудесно.

Той полетя високо из града, ухилен, докато покривите под него се размазаха и въздухът засвистя. Той се завъртя около една заложна къща и се снижи към улицата надолу, като зави иззад един ъгъл, за да стресне кон, вързан до пивницата. Засмя се.

Бе добре, че е свободен, далеч от скучния и сериозен Нютън и от страхливия, безполезен Джеб. Може би трябваше да напусне Порт Фейт. Това бе идейно... но от друга страна, в този град имаше още захар за ядене. Може би можеше да си намери някой, достоен за услугите му. А и да не намереше, винаги можеше да предаде бъдещите си работодатели.

Да, това му трябваше. Нов работодател.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Груб се подхлъзна на една неравност по пътя и кракът му потъна в една локва. Той изпъшка, когато водата се просмука в обувката му. Само това му липсваше.

— Добре ли си, миличък?

— Добре съм, благодаря — отвърна Груб, като се постара да звучи все едно не е притеснен. В действителност обаче се чувстваше обезсърчен и малко засрамен от това, че старите тролове се справят с нощната разходка много по-добре от него.

Горе на могилата времето бе мразовито. Вятърът развяваше тревата и проникваше през подгизналите дрехи на Груб. Студът бе направо болезнен. Той се прегърна, за да остане топъл и погледна нагоре към далечния силует на фара. Не изглеждаше като да приближава.

Ситуацията се влошаваше и от това, че умът му постоянно разиграваше случилото се в уличката. Лицето на вещицата, изкривено като маска, направена да плаши малките деца. Гледката на Табита, която поглеждаше триумфиращо назад, стиснала дървената лъжица.

Но нямаше полза да мисли за това. Той се съсредоточи върху думите на вещицата, които отекваха в главата му отново и отново. „Той ми каза, че е в теб.“ Но кой беше той? Груб се опита да мисли като страж. Кой можеше да е казал на вещицата къде е? Джеб? Превръщенецът? В това нямаше смисъл. Трябваше да е бил някой, който знае, че дървената лъжица е в него, това бе сигурно. Дали не бе някой от Демонската стража? Не, това вече беше глупаво.

Мозъкът му работеше на бесни обороти. За да се разсее, той спря и погледна назад към светлините на Порт Фейт, греещи като звезди.

Но веднага се сети за Табита, която трябваше вече да е пленена, някъде измежду тъмните сгради. Какво ли щеше да каже Нютън? Той нямаше идея къде е тя. Нямаше идея къде е лъжицата. Демонската стража бе спасила живота му, бяха се погрижили за него, а той бе оплескал всичко. Бе се надявал самият той да стане страж, но това сега

бе невъзможно. Дори да бяха оцелели след сражението край гостилницата, нямаше начин да го приемат след такова фиаско.

Ушите му клепнаха, а очите му се насълзиха, което го накара да се почувства още по-зле. Изтри ги гневно с ръкав и се обърна настрани от семейство Бутъл, така че да не го видят. Бе безполезен като морски охлюв, точно като казваше господин Лайтли. Най-лошото бе, че заради него Табита бе останала сама с онази вещица...

— Господин Груб? — каза господин Бутъл. — Надявам се не се обвинявате за станалото?

Той постави нежно ръка на рамото му.

— Нямаше какво да сториш, миличък — каза госпожа Бутъл. — Никой на твое място не би могъл да направи нищо. Нито дори Нют.

Това бе нещото, което Груб си представяше, че би чул и от собствените си родители. Господин Бутъл дори малко приличаше на баща му, само дето бе два-три пъти по-голям.

Това го накара да се усмихне, затова спря да се прави на мъж и подсмръкна.

— Предполагам. Но ми се ще да можех да направя нещо.

— Вече направи много — каза му госпожа Бутъл. — Погрижи се за нас, забрави ли? Родителите ти щяха да се гордеят с теб.

— Най-доброто, което можем да сторим сега — каза господин Бутъл, — е да стигнем до фара и да изчакаме Нют. Можеш ли да се справиш с това?

Груб кимна.

— Да, господин Бутъл. Само... — той извика. Пръстите на стария трол се вкопчиха в рамото му.

— Какво е това? — попита господин Бутъл изнервен.

И тогава всички го чуха. Конски тропот, въртенето на колела.

— О, Талин! — прошепна Груб. — В храстите. Нека се скрием в храстите?

Семейство Бутъл хукнаха с всичка сила, но каляската се появи на пътя преди дори да пресекат пътя. Бяха ги видели. Трябваше да са ги видели.

Пулсът на Груб се ускори. Той трескаво се огледа за нещо, което да може да използва вместо оръжие. Не бе успял да защити Табита, но щеше да опита да защити семейство Бутъл.

Дори това да бе последното нещо, което прави през живота си.

— Вървете — просъска той — и залегнете.

Край пътя имаше едно паднало дърво и той откъсна мокър клон. Трябваше да му стигне. Бе твърде късно да се крие, затова се приведе до една коприва. Пръстите му изтръпнаха около стиснатия влажен клон.

Чу се цвилене и дръпване на юзди и каляската спря на няколко метра от него. Можеше да подуши конете и виждаше как дъхът им излиза на пара в нощния въздух. Видя кочияша — мъж с триъгълна шапка, който го гледа.

Беше трол.

Той стисна клона и се приготви за битка...

— Джоузеф? — каза кочияшът. — Какво търсиш тук?

Господин Бутъл се изправи иззад храстите.

— Пади? — попита той. — А ти какво търсиш тук?

Пади Бутъл свали шапката си и се ухили.

— Бяхме тръгнали към фара да се видим, но не бих искал да прекъсвам вашата игра на криеница. Кой печели?

— „Той ми каза, че е в теб“ — повтори Нютън, когато Груб завърши разказа си. — Това означава, че вещицата не работи сама. Някой ѝ помага.

В каляската бе тъмно и Груб различаваше стражите само по силуетите.

— Е — каза Франк, — тоя, който ѝ помага, трябва да е пълно куку. Всеки може да види, че тя е по-луда от щайга раци.

Очилата на Хол блеснаха в тъмното, когато той поклати глава.

— Не мисля така. Този, който ѝ помага, със сигурност знае какво прави. Дори да е безразсъден. Това сигурно е някой безкрайно амбициозен човек, може би...

— Какво щеше да кажеш?

— Според вас случайно ли е, че вещицата ни бе причакала, *точно* когато черните наметала на Деринджър нападнаха гостилницата?

Настъпи тишина, докато всички се мъчеха да осмислят думите на магьосника.

— Кайръс Деринджър — каза Нютън.

— Смяташ, че той помага на вещицата? — попита Франк. Гласът му бе пълен със съмнение.

— Възможно е. Може би той ни е нападнал пред магазина, докато тя ни е чакала отзад.

— Но какво би спечелил той от това?

— Сила. Власт. Деринджър не се интересува от парите, но ако вещицата му е предложила някой специален пост, например на важен съветник на губернатора или нещо от този род... това би предизвикало интереса му.

Франк подсвирна.

— Значи през всичките тези години той се прави на по-добър от нас, а сега предава целия проклет град.

— Може би — каза Нютън, — но нека го забравим засега. Дървената лъжица вече е у вещицата. Длъжни сме да предупредим губернатор Уърмуд за това. И то бързо.

— Да — каза Хол, — но имението Уърмуд ще е пълно с черни наметала. Освен това не сме сигурни дали вещицата е подир губернатора.

— И това е вярно. Точно сега обаче това е най-доброто предположение, с което разполагаме. Така че, освен ако няма по-добра идея...

— Ами Табс? — попита Груб. Въпреки тъмнината, той усети как погледите на всички се спират върху него. — Трябва да я спасим. Нали?

За няколко мига никой не посмя да отговори. След това Груб усети как Франк слага ръка върху рамото му.

— Джоузеф, на вещицата не й пука за Табита. Най-вероятно тя вече е тръгнала към имението Уърмуд. Табс или е с нея, или...

Той не довърши. Настъпи неловка тишина.

Стария Джон се наведе напред и подаде нещо на Груб.

То бе тежко, направено от дърво и метал.

Пистолет.

— Ще ти потрябва — каза елфът, — ако идваш с нас.

— Ами ние? — изсумтя госпожа Бутъл. — Какво да правим, докато вие си правите кефа при губернатора?

— Не се безпокойте, госпожо Бутъл — каза Нютън. — Първо ще ви свалим на фара — той се протегна и почука към тавана на

каляската, която внезапно тръгна напред. Лунната светлина грейна през прозореца и разкри стражите, седнали на скамейката пред Груб. Всички бяха намръщени.

Каляската продължи напред в тишина. Груб стисна пистолета си толкова силно, че кокалчетата на ръката му побеляха.

— Смятате ли, че тя ще е добре? — попита той след малко.

Нютън погледна през прозореца. Стария Джон извади нож и пробва острието му с пръст.

Никой не му отговори.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Влажната кърпа охлади челото на Юджийн Уърмуд и прогони болката, заедно с лошите мисли. Опита се да забрави. Затвори очи, потъна назад в креслото и стисна куклата по-силно.

Картината на стража, Нютън, изникна неканена в ума му.

„В Порт Фейт има вещица, Ваша чест. Могъща и опасна вещица. На свобода.“

Бе искал да разследва случая, а Юджийн Уърмуд му бе отказал. Какво друго можеше да направи?

А сега бе възможно Нютън вече да е мъртъв.

Той стисна зъби. Не мисли за това! Мисли си за куклата. Куклата винаги го успокояваше. Можеше да си спомни деня, в който я бе получил. Всеки детайл, всеки мирис, всеки звук...

Спомените бяха странно нещо.

Тогава още бе момче, разбира се. На осем годинки. Майка му го караше да учи по цял ден, всеки ден. Но веднъж седмично го взимаше със себе си в града — до магазина на феите, до чайната, до работилницата за играчки на господин Харисън. Арабела Уърмуд бе едничкото дете на Изая Уърмуд, директор на компанията „Кокатрис“. Неин дълг бе да защитава интересите на компанията в Порт Фейт. Веднъж седмично малкият Юджийн можеше да си поиграе малко в работилницата за играчки, докато Арабела говореше с нейния собственик-имп.

Дори сега той можеше да си представи работилницата все едно още е в нея. Редиците увиснали марионетки, купчините ярки червени топки, обръчите, въжетата, свирките... Но най-хубави от всички бяха куклите на войничета, наредени в перфектни редици, с еднакви униформи и усмихнати лица.

Бяха толкова различни от истинските войници с черни наметала, които виждаше по улиците. Те се биеха и се напиваха.

Играчките бяха толкова по-хубави.

Веднъж той сподели това с майка си, стиснал здраво ръката ѝ. Каза, че харесва войничетата, каза, че би искал едно такова.

„Само глупавите деца си играят с играчки“, бе отговорила тя.

Стиснал мокрия плат, губернатор Уърмуд се намръщи.

Мисълта за куклите го бе обсебила. Ден след ден, всеки път, когато ходеха в магазина, той бе имал очи само за куклите. Стоеше и ги гледаше, искаше ги... но накрая винаги си тръгваха.

Един ден едно младо момиче елф видя куклите с войничета, бързо взе една, а баща ѝ я плати с усмивка. Лицето на Юджийн прескочи един удар и той намрази малкото момиченце и се чувстваше зле цяла седмица, понеже вината наистина не беше нейна.

Но след това, бе искал кукла повече от всякога.

И тогава настъпи денят, който така и не бе успял да забрави. Майката на Юджийн му бе казала да я изчака и да не пипа нищо, докато тя и господин Харисън не отидоха в задното помещение да разговарят. Оставиха го сам в магазина, без надзор.

Мина една минута. Сърцето му бясно затупка.

Две минути. Дланите му се изпотиха.

Три минути. Можеше ли да направи това? Никога не бе крал. Никога не бе възразявал на майка си.

Никога не бе отказвал да ѝ се подчини.

Вратата на задната стая се бе отворила и, без да мисли, Юджийн се бе протегнал, бе взел най-близката кукла и я бе натъпкал в чантичката си. Когато го стори, ръката му закачи съседната кукла и я бутна настрана.

Майка му влезе в стаята, следвана от господин Харисън.

— Хайде — излая тя. — Много време загубихме. Трябва да се връщаш при уроците си.

Юджийн кимна. Лицето му бе пламнало. Нямаше как да скрие постъпката си. Майка му щеше да разбере. И тогава видя, че господин Харисън е забелязал нещо, видял е наклонената кукла! Очите му се спряха на чантичката на Юджийн, а после върху лицето му.

Той бе разбрал.

И тогава стана това, което Юджийн помнеше най-ясно. Стариет имп се бе усмихнал. Всичко беше наред. Всичко щеше да бъде наред.

Те си тръгнаха от магазина. Юджийн бе стиснал ръката на майка си, а куклата бе на безопасно място в чантичката му.

Губернатор Уърмуд свали влажната кърпа от лицето си и погледна надолу към куклата. Тя бе изгубила триъгълната си шапка и мъничкия си мускет. Черното ѝ наметало бе износено, а едното ѝ око се бе разхлабило.

Той стисна куклата по-здраво, по-силно отвсякога, а по бузата му се търкулна една сълза. Това някак си винаги оправяше нещата.

„Само глупавите деца си играят с играчки...“

ИНТЕРЛЮДИЯ

Прекрасен летен ден. Двойка се разхожда покрай кея. Хванати са ръка за ръка. Моряци и докери им кимват, докато те минават покрай тях, свалят шапки и им се усмихват.

Табита знае, че сънува, тъй като това са нейните родители.

Баща ѝ казва нещо смешно. Майка ѝ се смее. Изглеждат точно така, както си ги бе представяла. Той — висок, широкоплещест, тъмнокос, хубав. Тя — млада, красива, с дълга руса коса, блеснала на слънчевите лъчи. Табита ги следва като призрак. Исква да ги настигне, но не може да се движи с нужната за това бързина. Не може дори да види лицата им, да чуе за какво си говорят...

А вече чувства, че нещата се променят. Слънцето е прекалено ярко, небето твърде синьо. Покривите са назъбени като зъбите на дракон. Знае, че ще стане нещо лошо. Отваря уста и завива, но не се чува нито звук, а родителите ѝ продължават напред. Не може да направи нищо. Най-накрая стигат къщата с отворения прозорец. Табита вика и крещи, колкото сила има. Баща ѝ поглежда през рамо и за миг тя вижда лицето му. Сърцето ѝ я заболява от болка и копнеж.

Две кървавочервени бутилки падат от отворения прозорец. Шумът от строшено стъкло е оглушителен. Светът се разпада. Майка ѝ пада, стиснала лицето си. Към тях тичат стражи в черни наметала. Чува се виковете, плач. „Отрова“, крещи някой.

А прозорецът е все така отворен. Тя се изпъва нагоре, колкото се може повече. Исква да види кой е вътре.

А вътре има една фигура. Тя е загърната в сенки и е недостижима.

Само да можеше да види кой е това. Всичко щеше да бъде различно. Всичко щеше...

Тя се буди. Тъмно е, не знае къде е. Единствената светлина идва от свеещия, грееща някъде отвъд малкия кръгъл прозорец на

вратата. Няма начин да разбере дали навън е ден или нощ. Стои неподвижна на студен, каменен под. Минутите текат.

Най-накрая се изправя. Чувства главата си така, все едно всички от Карнавала на Морето са стъпили върху нея. Тя внимателно се опитва да си спомни какво е станало. Тичала е, след това се е обърнала и... вещицата се е спуснала отгоре ѝ като кошмар. Очите ѝ са черни и изпъкнали. Ръце, подобни на нокти, я хващат и после...

Нищо.

Сънувала е родителите си. Странно. От години не бе имала този сън.

Табита се изправя, използва грубата каменна стена, за да се подпре на нея. Стаята е мъничка — колкото да легнеш в нея, но трябва да се изгърби, за да стане. Тя надзърта през прозореца и вижда тесен коридор и табуретка, върху която е поставена свещ. Няма никой. Тя проверява колана и джобовете си. Дървената лъжица я няма. Взети са и ножовете ѝ.

Това не ѝ харесва.

— Ехо! — вика тя. Тропа по вратата и се опитва да я отвори, но тя е заключена, разбира се. Разстроена, ядосана и уплашена, тя отново сяда. Изтощена е.

Въпросите нахлуват в главата ѝ, борят се за вниманието ѝ. Къде е тя? Къде е Демонската стража? Дали са в безопасност? Какво е станало с Джоузеф? Тя се намръщи. Какво я интересува той? Той я бе скарал със сервитърчето Нютън, в крайна сметка. Знаеше, че не е честна, но реши, че заслужава малко самосъжаление.

Но за едно нещо е сигурна. Не е мъртва. Вещицата още не я е убила. Странно. Това вероятно означава нещо, но още не е сигурна какво.

Тя подпира глава на стената и затваря очи.

Когато момичето заспива, вещицата излиза от сенките на стаята. Тя се привежда и отмята кичур синя коса от лицето ѝ. Да, не я бе познала в началото, на кораба. Но сега, отблизо, приликата е невероятна. Такова гордо, упорито лице.

Старицата се усмихва, когато спомените нахлуват в главата ѝ.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

КАРНАВАЛЪТ НА МОРЕТО

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Груб изскочи иззад орнаментираната ограда, наведе се колкото може и се стрелна напред, докато не стигна до плинта на една каменна статуя. Надзърна иззад това си прикрытие и успя да види как прозорците по приземния етаж на имението Уърмуд блещукат на светлината на звездите. Бяха на не повече от шест метра от него. Трябваше да направи още един кратък спринт и щеше да е вътре.

Вдигна пистолета си. „Не вдигай предпазителя, докато не влезеш вътре“, бе го предупредил Франк. „Ако гръмне преди това, или ще се простреляш в крака, или ще те хванат черните наметала. А може би и двете.“

— Готов ли си? — прошепна глас над рамото му. Той се обърна и застана лице в лице с Нютън, който бе приклеknал зад него. Дълъг черен жезъл почиваше на коляното му. Груб недоумяваше как е възможно едрият човек да се движи толкова тихо.

— Готов съм — потвърди той.

Нютън даде сигнал към един фонтан на около метър от тях, зад който бяха залегнали Хол и Стария Джон, след което го потупа по рамото.

— Върви!

Груб се стрелна напред и мина покрай статуята. Краката му се хлъзгаха при всяка крачка върху влажната трева. Опита се да не мисли за това какво би станало, ако войниците го забележат.

„Просто бягай“, каза си той.

В края на градината имаше ивица чакъл, точно под прозорците на имението. Когато я стигнаха, стражите се свиха до стената и се постараха да запазят пълна тишина.

Четиримата спряха задъхани и се заслушаха. От вътрешността на имението се чуваха приглушени гласове.

— Как става така, че все на нас дават тия тъпи задачи? — попита някой.

— Как така тъпи? — отговори му друг. — Това е важно. Животът на губернатора зависи от нас.

— Хайде стига глупости. Нищо няма да стане. Човек трябва да е идиот, за да се опита да проникне тук преди Карнавала на Морето.

Без да продума, Нютън посочи на Груб най-близкия прозорец. Груб кимна и тръгна натам. Сърцето му бясно затупка, когато го стигна. Изправи се и надзърна вътре.

Видя най-голямата стая, която бе виждал някога. В центъра ѝ имаше дълга маса, покрита с бяла покривка, което му подсказа, че пред очите му има трапезария. Лунна светлина влизаше през огромните прозорци и осветяваше древните гоблени по стените, фините изображения, изографисани по дървените столове и елегантните сребърни свещници.

В стаята имаше двама войници с черни наметала. Единият беше дебел и по дрехите му имаше сребърни ивици, издаващи го, че е сержант. Той се бе облегнал на един стол и бе вдигнал краката на масата си. Другият, който бе нисък и набит, седеше на самата маса и люлееше краката си.

И двамата носеха арбалети на гърбовете си.

На Груб му отне няколко мига да ги разпознае, тъй като бяха в униформи. Пред него се намираха сержант Кулпепър и редник Спрънт.

— Белята е — казваше Спрънт, — че Деринджър не те харесва. Замисли се само. Защо бихме останали тук, да се правим на бавачки на губернатора, когато ние бяхме тези, които докладваха за момичето и глупавата му лъжица? Би трябвало да викнат нас, за да се справим с Демонската стража, ама на... викат Фарингтън и Смайт, както винаги. Просто не те харесва.

— Това не е вярно — отговори Кулпепър, но звучеше несигурно.

— Съвсем вярно си е. Така ми каза и ефрейтор Финч.

— Какво ти е казал?

— Дочул как полковник Деринджър разговаря със сержант Смайт. Казал му, че си безполезен като пивница, в която грогът е свършил.

— Казал го е друг път.

— Абе като ти казвам, че го е казал, значи го е казал!

Груб се обърна обратно към стражите и вдигна два пръста, за да покаже колко войника има в стаята. След това направи знака, който Франк му бе обяснил, че означава „арбалет“. Нютън кимна. И той, и Стария Джон бяха въоръжени — Нютън с дългия си, полиран черен

жезъл, а Стария Джон с вехта, крива дъбова тояга. Преди два дни Груб щеше да се шокира да види възрастния елф с такова грубо оръжие. След като бе хвърлен в яма с акули и нападнат от вещица обаче, той вече не се впечатляваше толкова лесно.

— Добре де — долетя отново гласът на Спрънт, — може и да не го е казал. Фактите обаче си остават. Стоим тук, без да правим нищо, докато останалите войници се покриват със слава. Това не е справедливо. Поне получаваме една спокойна нощ, това е всичко, което...

Чуха се изстрели и някъде в сградата се счупи стъкло.

— Какво, в името на морето, става?

— Сега! — кресна Нютън.

В същия миг той и Стария Джон разбиха по един прозорец и скочиха в сградата. Приземиха се на килима като ангели на възмездието — дори Стария Джон, който вероятно бе на около сто години. Сержант Кулпепър и редник Спрънт едва бяха свалили арбалетите си, когато жезълът и тоягата ги стигнаха.

Тун! Пук!

В следващия миг той и Хол минаха през счупените прозорци, докато Нютън и Стария Джон взеха падналите арбалети и ги изхвърлиха навън.

Груб не можеше да повярва, че се намира в имението на губернатора. Докосна един разкошен дървен стол, за да се увери, че е истински и погледна възхитено гоблените. Те показваха ловни сцени от Тъмните времена. На изображенията се виждаха конници, преследващи елен. Конете и хората бяха почти в реални размери.

— Бутъл се представят повече от достойно — каза Нютън и кимна към източното крило, докато взимаше пистолетите от изпадналите в несвяст войници. Подаде единия на Стария Джон.

Шумът от източното крило предполагаше, че там се разиграва величаво сражение.

— Добре, че ги избрахме за отклоняване на вниманието — промърмори Хол.

Нютън се прицели с пистолета във въображаема цел.

— Добре, да тръгваме. Отваряйте си очите на четири и не вдигайте излишен шум. И не забравяйте — вещицата вече може и да е тук.

Груб внимателно дръпна предпазителя на собствения си пистолет, така, както му го бе показал Франк. Сърцето му тупкаше дори по-бясно, а дланите му бяха изпотени. Той прибра пистолета в подмишницата си и изтри ръце в ризата си. „Готов съм за всичко“, каза си той. Но само при мисълта за скритата в сенките вещица стомахът му се сви. Той взе пистолета и го стисна, но остави пръста си далеч от спусъка.

Оставяйки шумотевицата зад себе си, те излязоха през трапезарията, минаха по огромния мраморен под на коридора и се закатериха по покритото с килим стълбище.

Груб почти забрави страховете си, докато се оглеждаше. Всичко бе толкова огромно, че можеше да побере цялата „Саката русалка“ в себе си. Макар, че бе трудно за вярване, че заведение като „Сакатата русалка“ съществува в същия свят, в който бе и имението „Уърмуд“.

Изкатериха се по стълбите, минаха през първия етаж, спуснаха се по един тъмен коридор и завиха иззад един ъгъл. Нютън им направи знак да спрат и се спря, за да помисли върху положението. Тръгна, после се спря.

— Сигурен ли си, че помниш пътя? — попита нервно Хол.

Нютън поклати глава.

— Не. Това място е същински лабиринт.

Това беше вярно. Коридори имаше във всички посоки и изглеждаха еднакви — мрачни, тапицирани, осеяни с полирани дъбови врати и картини в златни рамки. Всъщност, картините бяха единственото различно нещо по коридорите. Някои бяха портрети на отдавна починали представители на фамилията Уърмуд. Други изобразяваха кораби в морето. Повечето обаче показваха древни сражения, в които, облечени в сребърно и златно, герои посичаха цели армии троли и гоблини. Жертвите им бяха изобразени като гротескни чудовища — с брадавичеста черна кожа, огромни зъби и червени очи.

Минаха покрай огромен прозорец. Лунната светлина, минаваща през него, освети огромна картина, почти два пъти по-голяма от останалите. Груб я погледна. Тя представляваше портрет на губернатор Уърмуд, седнал в стол и облечен в скъпо кадифено палто. Черната му коса бе сресана назад, а очите му блесяха уверено.

— Мисля, че е това — каза Нютън, след като мина покрай още няколко врати надолу по коридора.

Груб се канеше да го последва, когато видя още една, по-малка картина до тази на губернатора, останала почти скрита в сенките. Тя изглеждаше забравена и покрита с прах, но бе красива. Показваше млада жена с високи скули на лицето, остър нос и руса коса, дръпната силно назад. Имаше волеви поглед и изглеждаше строга, дори малко жестока. Струваше му се някак странно позната. Златен надпис показваше коя е тя. „Арабела Уърмуд“. Груб я погледна отново. Очите ѝ привлякоха вниманието му. Бяха тъмни, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни.

„Черни като обсидиан.“

Челюстта му увисна. Почувства се все едно са го ударили. Можеше ли да е... погледна по-внимателно картината и главата му се замая. Думите на вещицата отекнаха в главата му.

„Той ми каза, че е в теб.“

Бе точно така, както бе предвидил Нютън. Вещицата не действаше сама. Но не полковник Деринджър бе помощникът ѝ.

— Чакайте! — каза той — Всички изчакайте малко.

— Всички готови ли са? — попита Нютън и завъртя жезъла си в една ръка.

Стражите кимнаха.

Ботушът на Нютън изрита вратата и тя зейна отворена. Той се спря за миг, напрегна се и погледна към вътрешността на стаята, готов за бой.

— Какво, в името на морето... — обади се някой отвътре.

— Грешка — каза Нютън. — Бягайте.

Войници в черни наметала изскочиха от вътрешността на стаята зад него, докато той хукна по коридора.

— Не стреляйте! — викна някой от войниците. — Хванете ги живи!

Хол и Стария Джон вече бягаха, а Груб се присъедини към тях. Те минаха покрай един завой, а Стария Джон стреля с пистолета си.

Нютън излезе пред тях и отвори по-малка врата.

— Влезте тук — прошепна той. Четиримата се натъпкаха вътре, а Нютън завъртя ключа в ключалката. — Ще барикадираме вратата. Това трябва да ги забави докато...

— Какво търсите тук?

Всички се обърнаха. Стаята, която Нютън бе избрал, бе огромна, прашна библиотека, пълна с махагонови рафтове. Както и останалата част от имението, тя бе осветена от бледа лунна светлина, идваща от прозорците в далечния край на стаята и достигаща както пода, така и тавана ѝ. Но това, което им направи впечатление, бе фигурата, появила се от сенките до прозорците и застанала пред огромното, покрито с книги и свитъци бюро. Фигурата, която ги бе заговорила.

Губернатор Юджийн Уърмуд.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Лицето на губернатора не отговаряше на това на портрета му. Бе много по-старо, сбръчкано и бледо. Очите му бяха хлътнали, сякаш собственикът им бе недоспал. А на мястото на самоуверения, горд поглед се бе възцарило изражение на пълен ужас.

— Излезте — каза той — незабавно.

Очилата за четене потръпнаха в ръката му.

— Губернатор Уърмуд — каза Нютън, — слава на Талин, задето ви намерихме! Животът ви е в опасност.

— Чакайте — каза Груб, — не е така, както изглежда...

— Вещицата, за която ви предупредих вчера, е по петите ви, Ваша чест. Тя идва за вас. Тя притежава изключително опасна възшебна пръчка и ще...

— За какво говорите?

— За Арабела — каза Груб. — Говори за Арабела Уърмуд.

Нютън го погледна втрещено. Устата на губернатора потръпна, а погледът му мина покрай тях.

Настъпи тежко мълчание.

— Арабела — каза меко губернаторът. — Да, така се казваше.

Груб пристъпи напред.

— Видях лицето на вещицата — каза той — в онази уличка зад гостилницата. И след това го видях отново. Стана току-що. На онази картина. Там е много по-млада, но е същият човек. Сигурен съм. Госпожица Арабела Уърмуд е вещицата. Тя е...

— Майката на губернатор Уърмуд — довърши Хол.

Губернаторът бе пребледнял още повече.

Нютън поклати глава.

— В това няма никаква логика. Арабела Уърмуд почина преди десет години.

— Но не... не може да е починала. Видях я. Ами ако се е крила... или нещо такова. Или... или...

Той погледна към губернатора с надеждата той поне да намекне правотата му. Но Юджийн Уърмуд гледаше право напред, загледан в

нищото. Груб усети хлад в стомаха си. Ако грешеше за това...

Чу се тропане по вратата и всички подскочиха.

— Зает съм — излая Уърмуд така, че всички подскочиха отново, — оставете ме на мира!

— Да, Ваша чест. Прощавайте!

— Господин Уърмуд — каза Нютън, когато чу стъпките на отдалечаващите се войници, — нямаме много време. Трябва да ни кажете истината.

Очите на губернатора бяха втренчени в килима.

— Не знаех, че е още жива — гласът му звучеше като грачене и той преглътна, — не и до този следобед. Тя дойде да ме види и помоли да ѝ помогна да намери нещо. Една дървена лъжица. Казах ѝ... аз... после дойде полковник Деринджър с един от сержантите си. Човекът влязъл в кръчмарска схватка за лъжицата. Не знаеше за какво е. Но аз знаех. Мама... казах на мама къде да ви намери.

Той взе носната си кърпа и попи потта от челото си.

— По-добре ни кажете какво става! — каза тихо Нютън. — Бързо.

Губернаторът се поколеба само за миг. След това отиде до един стъклен рафт до бюрото, повдигна капака му и извади нещо. Оказа се най-красивият меч, който Груб някога бе виждал. Изглеждаше като реликва от Тъмните времена. Усукващи се мотиви бяха изобразени върху острието, а дръжката му бе инкрустирана с бели скъпоценни камъни. Губернаторът го държеше внимателно, стиснал плоската част на острието в длани, сякаш се боеше, че мечът всеки миг ще се счупи. Бе очевидно, че човекът не знае да борава с оръжие.

— Това е мечът на Корин Храбри — каза той с приглушен глас, като че ли може да обиди меча, ако говори по-високо. — Някой от вас да има по случайност представа за историята на рода Уърмуд?

Стражите поклатиха глави.

— Корин е нашият най-велик предтеча. Той бил велик воин и герой. Обикалял Стария свят преди повече от петстотин години, в ранния период на Тъмните времена и се борил за слава. Посветил живота си на защитата на човечеството. С този меч съсякъл безброй много трOLI, гоблини и великани.

Той вдигна острието така, че то да отрази лунната светлина. За миг Груб видя нещо неочаквано в очите на губернатора. Не беше ли...

тъга?

— Както знаете, Лигата на Светлината се е заклела да почете паметта на мъже като Корин. Те смятат, че сме се покварили от мира, че войната е единственият начин да се отървем от чедата на демоните и да върнем светлината в този свят. Това им дело е почти осъществено в Стария свят. Сега са се насочили към Порт Фейт. А след това ще стигнат и до Новия свят. Те искат да докарат нов изгрев за човешкия род.

По време на речта си, той не бе посмял да погледне никой от стражите в очите.

— Вие сте губернаторът на Порт Фейт — изръмжа Нютън. — Ваш дълг е да защитавате народа му, а не да го предавате на Лигата.

Губернатор Уърмуд направи гримаса.

— Предателство. Каква тежка дума. Действително бях принуден да прикрия факта, че майка ми е вярна на Лигата, но все пак...

— Те са луди — обади се Хол, неспособен да прикрие погнусата в гласа си. — Биха ни върнали в Тъмните времена, стига да можеха. Не разбирате ли това?

— И какво общо има дървената лъжица с всичко това? — попита Нютън. — Какво иска да направи вещицата с нея?

Лицето на господин Уърмуд се изопна.

— Моля ви, не я наричайте така. Няма да позволя да я наричате така.

Гласът му потръпна с емоция.

— Той е полудял — каза гневно Хол. — Нищо полезно няма да научим от него!

По бузата на губернатора потече една сълза. Той залитна и падна на стола си, стискайки силно меча.

— Мамо — прошепна той.

— Не го вярвам — каза внезапно Груб. — Искам да кажа, не мисля, че вие го вярвате. Това, което казахте за Лигата...

Стражите го погледнаха.

— Джоузеф... — отвори уста Нютън.

Но Груб поклати глава.

— Не, всичко е наред. Мисля, че разбирам.

Той мина разстоянието, което го делеше от губернатора, и коленичи пред него. Един малък глас в главата му го

предупреждаваше, че е глупак, че не може да помогне. Но той го потисна и се опита да си представи, че е някой важен човек, като капитан Нютън или Талин Навигатора. Пое си дълбоко въздух и бавно издиша.

„Във всеки има по малко от демона и по малко от ангела, Джоузеф. Не вярвай, ако някой ти каже друго.“

— Господин Уърмуд. Вие не мразите гоблините, троловете и импите. Не искате да ги избие. Знаем, че искате да помогнете на майка си, но не сте като нея. Моля ви. Трябва да ни кажете какво е замислила.

Губернаторът бе застанал с меч в скута си и с пръст проследяваше един от мотивите по острието.

— Вече няма значение — каза той — какво мисля.

— Какво имате предвид?

— Всичко скоро ще свърши. Мама ще се погрижи за това.

— Защо? Какво е намислила?

Губернаторът погледна Груб яростно, а в очите му се четеше безумие.

— Тя ми е майка — кресна той, — независимо от всичко, тя ми е майка...

— Не е.

Груб съжали, че е изрекъл думите веднага, щом те изскочиха от устата му. Бе прекалил. Губернаторът щеше да се разгневи.

Но не.

Той просто си стоеше на едно място с полуотворена уста. Груб пренебрегна предупредителния глас в ума си, който му крещеше да спре и да продължи на сляпо.

— Да, била е. Някога. Но сега...

Губернаторът продължаваше да мълчи.

— Татко беше гоблин — каза Груб, мъчейки се гласът му да остане равен. — Той обичаше мама. Много. Знаем, че я обичаше. Но това не бе достатъчно.

— Не искам да слушам повече — сопна се губернаторът.

— Те го убиха, господин Уърмуд. Една нощ на доковете го обиколиха с тояги и ножове и... защото беше гоблин. *Само защото беше гоблин.*

Гняв, болка и объркване се редуваха по лицето на губернатора. Приличаше на животно в капан, което не знае накъде да бяга.

— Не искам да слушам повече — повтори тихо той.

— След това, господин Уърмуд, мама почина. Бях на пет години. Арабела е част от вашето семейство... но някои неща са по-важни. Дори от това. Трябва да ни кажете. Какво е замислила?

Губернатор Уърмуд гледаше през него, към нещо на бюрото. Груб се обърна. Сред купчината свитъци имаше парцалива стара играчка, облечена като войниче и облежната на купчината книги. Когато Груб се обърна отново, видя в очите на губернатора емоция, която не можеше да определи.

— Тя го уби, знаеш ли — каза губернаторът.

— Тя... въ... кой?

— Господин Харисън. Импът. Собственикът на работилницата за играчки. Уби го. Така ми каза.

Груб се опита да разбере смисъла на това, което Юджийн Уърмуд му казва.

— Майка ви... тя ли ви даде тази играчка? Купила я е от господин Харисън?

Уърмуд поклати глава и за пръв път, откакто бяха влезли в библиотеката, се усмихна. Бе странна усмивка, лична, срамежлива и тъжна.

Но все пак беше усмивка.

— Не, не... — каза той, — не, разбира се. Само глупавите деца си играят с играчки.

Настъпи тежко мълчание, след което мечът падна с дрънчене на пода, а губернатор Уърмуд си пое дълбоко въздух.

— О, Талин! — въздъхна той. — Добре. Хубаво. Унищожението на Порт Фейт. Това е замисълът. Унищожението на Порт Фейт.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ръцете на Груб трепереха, а дъхът му излизаше на пресекулки. Той падна на колене, мъчейки се да не мисли за това, което бе казал, да не си спомня за родителите си. Поклати яростно глава. Не бе нито времето, нито мястото за това.

— Продължавайте — каза Нютън, — продължавайте да говорите. Кажете ни всичко.

Цветът се върна на бузите на губернатора.

— Да... да, разбира се. Ще ви кажа какво знам.

Той затвори очи за момент, като че се подготвяше за нещо специално. Когато заговори гласът му бе равен и специален.

— Майка ми... тя изучавала магията от дете. Когато съм се родил вече е била най-силната магьосница в Порт Фейт, макар да е пазела това в тайна. Никога не се е омъжила, а аз така и не разбрах кой е баща ми. Вярвам, че е бил джентълмен от Стария свят. Мама и аз бяхме много щастливи, докато... докато тя не започна да се среща с агенти от Лигата на Светлината и не почна да разправя как ще продължи делото на нашия предтеча Корин. Тогава... преди десет години... нещо ужасно се случи. Тя трябваше да напусне Порт Фейт тайно.

Някой почука на вратата, но никой не обърна внимание.

— След това компанията Кокатрис направи изявление, че тя е починала. Малцина от нас знаеха истината — че е била принудена да напусне, че ѝ е казано никога да не се връща. Напусна заради престъпление, което извърши за Лигата на Светлината. Не можехме... не можехме просто да допуснем да я вкарат в Коритото.

— Какво престъпление? — попита Груб. Още докато задаваше въпроса обаче, той разбра какъв ще е отговорът. Думите на Табита отново отеконаха в съзнанието му. „Старият Уърмуд знае нещо...“

— Убийство — отговори глухо губернатор Уърмуд. — Убийството на губернатора на Порт Фейт Алфред Мандевил и неговата съпруга, Джесика Мандевил. Майка ми бе тази, която хвърли

бутилките с кръв от грифон. Майка ми бе тази, която отне живота им. *Майка ми...*

На вратата пак се потропа, този път по-силно.

— Съзаклятието срещу Мандевил, — прошепна Хол — а сега Табита също е в ръцете й.

— О, Талин — каза Груб.

Вратата се отвори и в помещението нахлуха войници в черни наметала, насочили мускети към натрапниците.

— Махнете се — изсъска Уърмуд. — Оставете ни сами.

— Невъзможно, Ваша чест. Заповедите на полковник Деринджър са да защитим вас и да прогоним натрапниците.

— Аз съм губернаторът на Порт Фейт, идиот такъв!

Сержантът се замисли над сложния казус и не успя да намери решение.

— Просто свалете оръжията си — каза той накрая. — Тогава ще можем да обсъдим...

БУМ!

Главата на сержанта се килна настрани и той падна като отсечен. Хората му паникьосани стреляха.

Тоягата на Стария Джон удари най-близкия страж и го събори върху рафт с книги. Няколко обемисти тома се търкулнаха на земята.

— Не стреляйте! — викаше някой. — За Бога, не стреляйте!

Но войниците вече вадеха саби и пистолети.

Груб скочи зад един рафт, понеже се чуха още изстрели, след което се обърна да види какво става. Губернатор Уърмуд залитна назад към бюрото си. Лицето му бе изкривено в агония. В едната му ръка имаше димящ пистолет, който все още сочеше към мястото, на което бе седял сержантът.

— Как смеят... — прошепна той — това е имението Уърмуд...

От другата страна на кабинета Нютън стреля иззад купчина рафтове, докато Хол отиде до бюрото на губернатора. Груб видя как устните на магьосника се движат с думите на заклинание. Надяваше се да е силно.

Надникна иззад ъгъла на рафта си и видя Стария Джон да събаря още един войник и след това да хуква към тях. Другите черни наметала се бяха прикрили и вероятно презареждаха оръжие.

Между стражите и черните наметала в момента имаше поне дваисет метра.

— Господин Уърмуд?

Губернаторът простена. Той се бе свил до бюрото, а кръвта капеше по килима от раната, оставена му от мускет. Той погледна Груб с блеснали очи.

— Намери я. Трябва да я намериш.

— Къде?

— В морето... на борда на фрегата „Непокварим“. На него е натоварено всичко необходимо...

Той се закашля и по устните му избиха кървави мехурчета.

— Продължавайте! — отчаяно каза Груб. — Къде точно.

— На две левги от Самотния остров. Но трябва да побързате. Утре е денят, в който тя ще стори това, което е намислила. Денят на Карнавала...

— А Табс? Къде е Табита?

— Майка я отведе със себе си — той започна да кашля кръв, — иска да я убие, естествено.

Груб погледна нервно към рафта. Отекнаха изстрели на мускети и още няколко книги тупнаха на земята. Забеляза как един от войниците с черно наметало приближава, ползвайки рафтовете като прикритие.

— Господин Уърмуд? — каза той бързо. — За какво е дървената лъжица? Какво ще прави майка ви с нея?

Губернаторът не отговори.

— Господин Уърмуд?

И в следващия момент той разбра, че Юджийн Уърмуд е мъртъв. Безжизненото тяло на губернатора се отпусна, а главата му се килна напред, точно като куклата на чина. Груб прехапа устни.

Хол стана иззад масата и разпери ръце. Стаята потрепери за миг и той падна до стената, с изсмукана на мига енергия. Чу се звук като от прашене и от всеки ъгъл започнаха да падат рафтове, като огромни карти за игра. Вдигнаха се облаци прах, навсякъде се затъркаляха книги. Когато шумът свърши, библиотеката вече не приличаше на себе си. Демонската Стража бяха обградени от барикади рафтове, които напълно ги откъсваха от войниците с черни наметала. Навсякъде имаше пръснати на земята книги. За няколко мига настана тишина.

Стария Джон счупи прозореца с тоягата си. Зад него се чуха звуци от тътрене, издаващи, че войниците търсят начин да прескочат падналите рафтове или да минат през тях.

Нютън разкара натрошените стъкла от рамката на прозореца с жезъла си, докато Стария Джон извади въже и го върза за чина.

— Трябва да издържи тежестта ни — каза той. — Всичко зависи от това дали този чин е направен като хората. Той метна остатъка от въжето през дупката, която допреди малко бе прозорец и кимна на Груб.

— Ти си пръв, момче. Време е да се махаме оттук.

Близнаците Бутъл ги чакаха на портите на имението Уърмуд. Бе почти призори, а слънцето бе започнало да се показва иззад хоризонта.

— Здравейте — каза Пади, мятайки пушката си на рамо, — намерихте ли Табс?

Стария Джон поклати глава.

— Чакайте — простена Груб. Бе пробягал дългото разстояние между имението и портите и чак сега успяваше да си поеме дъх. — Знам къде е. В Самотния остров. Натам се е запътила и вещицата. Табс е с нея.

Нютън го погледна любопитно.

— Добре се справи, Джоузеф — каза той, — по-добре от нас, това е сигурно.

Във всеки друг момент Груб щеше да грейне от тази похвала, но сега настроението му определено не бе празнично.

— Значи ще ни трябва кораб — каза Пади — и то бърз кораб.

— Да намерим кораб в навечерието на Карнавала — каза Хол, който също бе останал без дъх и все още бе много блед и не напълно възстановил се от произнасянето на заклинанието — няма да е много лесно.

— Вярно.

— Не, чакайте — каза отново Груб. Този път всички го погледнаха.

— Знам къде да намерим такъв кораб. Нещо повече — знам къде можем да намерим най-бързия кораб в Абаносовия океан.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Слик изкара една ужасна нощ.

А всичко започна обещаващо. Битката до гостилницата беше голям купон и след нея единственото, което му трябваше, бе идиот, който да го намери. Колко трудно можеше да се окаже това?

Първо бе пробвал пазара на феи в квартал „Марлинспайк“. Надяваше се да прецака търговците на феи, като се пусне за продан евтин. Но когато бе стигнал там, вече бе късно и пазарът бе затворил.

Затова той изтръска водата от крилцата си и, все още пълен с оптимизъм, полетя към пивниците. Пияниците се манипулираха лесно, а по време на Фестивала на Морето винаги бяха и много. Първият клиент, който пробва да зароби, бе прекалено пиан — един огромен, миризлив трол, който му бе казал, че не, досега не е опитвал фея и се опита да го изяде. Всички в кръчмата бяха решили, че това е много забавно.

Всички, освен Слик.

В следващата кръчма той намери елф, проявяващ интерес към услугите му. Слик винаги бе намирал елфите за достоен народ, който заслужава доверие и уважение. Бе сметнал, че това е перфектната сделка. Само дето по време на пазарлъка кльошавият трюмен плъх го бе захлупил с една чаша, хващайки го в капан и поливайки го с грог. Слик успя да избяга, чак когато в кръчмата стана сбиване и елфът не се сдоби с нож в ребрата.

Мокър, гладен и лепкав от грога, Слик се замисли дали напускането на Нютън не е било най-голямата грешка в живота му. Все още можеше да се върне при Джеб. Хлъзгавия обаче вероятно щеше да реши, че той има нещо общо с появата на милицията до гостилницата. Такива си бяха гоблините.

Най-накрая, няколко часа преди пукването на зората, той намери сухо местенце под едно чердже и си простря едно старо парче на калдъръма като дюшек. Не можеше да повярва, че той, Слик, феята, измамила капитан Нютън от Демонската стража, ще прекара една нощ в мръзнене навън на студа. Испита огромно самосъжаление.

— Я! — обади се някой зад него. — Какво си имаме тук?

Преди да може да се обърне, крилата му бяха събрани заедно и той бе повдигнат до лицето на нападателя си. Какво, в името на проклетото море...

Беше котка. Някаква котка го бе издебнала и хванала.

Това вече бе падение.

За няколко мига Слик изгуби всякакъв самоконтрол. Той започна да псува цветисто, така, както Нютън не одобряваше. Моментът обаче изглеждаше съвсем удачен за по-сочни ругатни.

— Колко миличко — каза котката, когато Слик млъкна.

Червената козина се отдели от челото и се превърна в рижава коса, котешкият нос стана човешки, а лапата, хванала Слик за крилете, се превърна в палец и показалец. Червената котка се оказа рижав човек.

Само жълтите му очи останаха непроменени.

Превръщенец.

Слик бе впечатлен, но се опита да не го показва.

Човекът извади огромна, бляскава захарна бучка. Слик едва се удържаше. Не бе ял от обед.

— Захарче ли ти се прияде, малки приятелю? — попита превръщенецът. — Питам, защото на мен ми е притрябвала фея.

Груб отвори вратата и влезе в „Сакатата русалка“.

Усещането бе странно. Всичко бе същото — задименият въздух и мъждукащата светлина на фенерите, сглобените от плавей маси и столове, клиентелата от моряци, успели да направят главата дори толкова рано сутринта. И в същото време бе по-малко. След всичко, което се бе случило, да помисли, че е прекарал последните шест години в това място...

Потрепери.

Стражите влязоха след него, а Франк затвори вратата. Груб претърси с поглед стаята. От господин Лайтли нямаше и следа, но Финиъс Клаг си бе там, точно както се бе надявал. Седеше на същата маса, на която бе седнал и по време на Голямото тържество. Този път бе в компания. Придружаваха го шестима души, на вид изглеждащи като контрабандисти. Те се бяха навели да го слушат и кимаха, докато

капитанът им разправяше небивалици. Най-малкият от тях, момче, не много по-голямо от Груб, се мръщеше в опит да не изпуска думите му.

— Значи, капитане — чу го да казва Груб, — кога точно избягахте от Демонската стража, преди или след като избихте пиратите?

— Преди — каза Финиъс Клаг. — Не, след. Но преди битката с акулата.

Публиката му закима и започна да *охка* и *ахка*.

— Ами красивата дъщеря на губернатора, капитане?

— Да, тя къде отиде?

— О — каза Клаг и махна с ръка, все едно това не беше важно, — ами тя, таковата... тръгна си. Но мисля, че е време за още пиене! И още от тези вкусни змиорки!

Груб приближи, а Нютън и близнаците вървяха зад него, готови да се намесят, ако се наложи. Почувства се десет пъти по-сигурен от нормалното.

— Простете, господин Клаг?

Клаг погледна иззад чашата си и го позна. Широка усмивка цъфна на лицето му.

— И това ако не е младият господин Груб.

След това забеляза и стражите, които хвърляха сянка върху масата.

— О, и вие сте дошли.

— Да — каза Пади и му намигна — и ние. Липсвахме ли ти?

— Груб — каза Клаг, — доверих ти се, момчето ми, а ти сега ме прецакваш. Не е мъжка постъпка това.

— Не, не се притеснявайте, — бързо каза Груб — не сме дошли, за да ви хвърляме в Коритото. Накарах ги да дадат дума. Идваме, за да ви помолим за една услуга.

— За какво?

Груб си пое дълбоко дъх.

— Трябва да... тъ... да наемем кораба и екипажа ви.

Контрабандистите се захилиха.

— Ти да не ме баламосваш нещо? — попита Клаг.

— Трябва да отплаваме веднага към Самотния остров. Пътуването трае по-малко от ден.

Капитанът направи гримаса и изпи питието си.

— По-малко от ден... е, приятелче, понеже питаш възпитано, мога и да ти помогна. Но ще искам нещо в замяна.

— Назови го — каза Франк.

Финиъс Клаг вдигна палец към стражите.

— Тези да не ме безпокоят една година и да ме оставят да поработя малко в Порт Фейт. Как ви звучи това, а?

— Получаващ един месец — каза остро Нютън.

Клаг отвори уста да възрази, след това я затвори отново. Очите му се стрелнаха нагоре, сякаш смяташе колко контрабанда може да прекара за това време.

— Добре, сладури — ухили се накрая той — всичко за старите приятели, нали?

Той се обърна към дебелото джудже до себе си.

— Босун. Пригответи „Проклятието“. Тръгваме след час.

— А така — каза Пади.

И в този момент от другия край на кръчмата се чу неистов крясък.

— *МЕЛЕЕЕЕЕЕЕЗ!*

Груб усети как ушите му потръпват и усети как през тялото му преминава тръпка. Сърцето му падна в петите. Тъкмо започваше да си мисли, че може да си тръгне оттук без да чува този глас повече, но уви.

Сред останалите клиенти настана суматоха, докато огромният, морав господин Лайтли си проправяше път към масата на капитан Клаг, стиснал един парцал така силно, все едно го душеше.

Груб застана от другата страна на масата, за да е сигурен, че между него и чичо му има здрава мебел.

— МЕЛЕЗ! — кресна господин Лайтли отново и тропна с юмруци по масата така, че халбите издрънчаха. — Ах, ти, смрадлива, подла хлебарко! Ах, ти, тролски сопол такъв! Къде, в името на необятното синьо море, се беше заврял?

— Господин Лайтли, аз...

— Как СМЕЕШ да бягаш по този начин, червей нечистокръвен! Стоя си аз тук, затънал до ушите в работа, без никой, който да ми помогне! Помисли ли за мен поне за минутка, егоистично сиво изчадие такова? Безполезно трюмно петно! Нека ти кажа нещо, мелез, ще бършеш пода, докато не почнеш да ми се молиш за милост! Ще миеш чинии, докато...

— Простете — каза Нютън, — мелез ли казахте?

Кръчмата внезапно притихна. Без да забележи това, господин Лайтли насочи месест пръст към гърдите на Нютън.

— Да, така казах. И за кой, в името на проклетия Талин Навигатора, се мислиш, че да открадваш сервитьорчето ми без дори да...

— Мелез — повтори Нютън замислен, — така се вика на куче. Не на човек.

Той направи крачка напред и се извиси над кръчмаря, който започна да изглежда много по-несигурен в себе си.

— Дядо ми беше великан — продължи Нютън — и мен ли наричаш мелез?

Той взе парцала от треперещите пръсти на кръчмаря и го остави на масата.

Господин Лайтли поклати глава. Очите му бяха изпъкнали като гюлета. Груб никога не бе виждал чичо си толкова блед.

— Виждаш ли тези белези? — Нютън вдигна ръце и разкри червените, назъбени белези, които опасваха китките му.

— Това ми е подарък от Лигата. От Лигата на Светлината. Преди много, много години, аз работех в мините за зефирум в Гаран, в Стария Свят. Само заради това, че дядо беше великан. Те го отведоха и аз го последвах заедно с цялото ми семейство. Не можехме да го оставим сам. Десет години изкарах в мините. Нещата, които преживях...

Гласът му заглъхна и настъпи тежко мълчание.

Кръчмата бе напълно притихнала.

— Бях момче, когато за пръв път избягах. Имах късмет обаче — успях да се измъкна и стигнах до Порт Фейт. Ще ми се да можех да кажа същото и за роднините си. И, виждаш ли, не съм прекосил целия Абаносов океан, за да слушам такива приказки. Ясно ли е?

Господин Лайтли кимна.

— Сега имам нужда от услугите на Джоузеф. И е време да си ходим. Ще кажеш ли довиждане?

Цялата кръчма гледаше. Господин Лайтли отвори устата си и се опита да каже нещо, с което да не се засрами. И след това се отказа.

— Довиждане — промърмори той. — Довиждане, ме... ъъ... Груб.

— Джоузеф — поправи го Нютън.

— Тъ, да, извинявай. Довиждане, Джоузеф.

За пръв път през живота си Джоузеф Груб погледна чичо си право в кървясалите, свински очички.

— Довиждане, чичо — каза той, — аз...

Той млъкна. Можеше да каже каквото си иска сега. Демонската стража щеше да го защити. Можеше да обиди господин Лайтли, да се опита да му обясни колко му е било мъчно заради обидите, които господин Лайтли бе наговорил за родителите му — за това, че бе нарекъл майка му гоблинолюбка и предателка, а баща му сивокожко, крадец или дори по-лоши неща. Но след всичко казано дотук, той вече бе уморен, но и облекчен от това, че повече няма да слуша тези неща. Никога вече.

— Няма да се върна — каза само той.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Зората бе красива. Мека розовооранжева светлина се появи в далечината на хоризонта и огря морските вълни. За нещастие на Табита ѝ бе прекалено лошо, за да оцени гледката. Тя простена и се приведе над ръба на кораба.

— Не си била в открито море преди, а? — попита кормчията.

— Що не си свариш главата някъде?

Човекът сви рамене, престана да ѝ обръща внимание и си затананика нещо. Тя поклати глава, за да проясни ума си, и погледна към изгрева в опит да прецени накъде отиват. Слънцето изгряваше от изток и залязваше на запад. Значи плаваха на север. И то бързо.

Табита отново се изпълни със самосъжаление и дори не се опита да пребори чувството. Искаше ѝ се да има някой с нея. Дори онова сервитьорче Джоузеф щеше да свърши работа. Той бе леко некадърен, разбира се, и не струваше като боец. Но това можеше да се очаква, предположи тя, предвид факта, че момчето бе търкало халби по цял ден. Освен това не се бе лигавил, когато тя му каза за родителите си. Сега, когато имаше време да помисли върху това, то ѝ се стори... сладко, някак. Той ѝ липсваше. Малко. Поне...

Стомахът ѝ се сви без предупреждение и този път тя повърна върху кораба.

Обезсърчено, момичето приклепна до ръба и се уви с тънката си завивка. Бе изтощена. Миналата нощ бе ужасно студена, а и на нея не ѝ бе било до сън. От немай-къде реши да свърши нещо. На утринната светлина можеше най-сетне да разгледа кораба като хората. Започна да търси улики, които да ѝ подкажат накъде пътуват.

Бе относително сигурна, че се намира на борда на фрегата, но това не ѝ помогна много. Войник в черно наметало охраняваше кабинката на капитана. Триъгълната му шапка бе свалена ниско, така че лицето му оставаше в сянка. Каквото и да ставаше, пристанищната милиция очевидно бе замесена. *Боклуци*. Встрани от това, нямаше за какво да се хване. Освен...

Спасителната лодка на кораба бе запълнена със странен предмет, смес от дърво и метал, какъвто Табита не бе виждала досега. Напомняше ѝ на миниатюрна версия на кран, като тези, с които хамалите разтоварваха стоките от търговските кораби. Но вместо скрипец на края му имаше дълъг метален прът със заострен връх. По синкавия цвят тя позна, че това е зефирум. Вълшебният метал. Веднъж Хол ѝ бе разказал за него. Изложен на магия, зефирумът придобиваше магически свойства, така, както желязото се нагорещяваше от огъня. Тя потърка очи и се опита да познае за какво може да служи странната машинария.

— Не се ли сети вече? — попита старицата.

Гласът дойде отникъде и я накара да подскочи. Можеше да се закълне, че допреди секунда вещицата не бе наоколо. Смътно усети, че я обзема гняв от появата на похитителката ѝ, но бе прекалено уморена и болна, за да направи нещо по въпроса.

— Няма ли да ми кажеш?

Старицата погледна към морето. На светлината на утрото изглеждаше по-различна. В уличката зад гостилницата на Бутъл бе приличала на черен демон от земите на Северната пустош. Но сега сивото палто висеше по тялото ѝ като просешки дрипи, а лицето ѝ, или поне това, което Табита успяваше да види от него, изглеждаше жалко — сбръчкано и изкривено, по някакъв начин съсипано. Не изглеждаше като опасна магьосница. Приличаше повече на уморена стара баба.

— Знаеш ли къде отиваме, дете?

— Откъде мога да знам?

— Откъде наистина — старицата облиза устни. — Чувала ли си историите за Фарианската падина?

Стомахът на Табита се сви, но този път не бе заради люшкането на кораба. Да, тя бе чувала историите за Фарианската падина. Това бяха приказки за деца и домакини. Тя погледна лицето на вещицата в очакване да намери в чертите ѝ подигравка. Вместо това обаче вещицата продължи да гледа към морето. Лицето ѝ бе каменно и безизразно.

— Наистина ли отиваме там? При падината?

Старицата кимна.

— Но... какво...

Тя замлъкна. Можеше да има само една причина да отидеш във Фарианската падина. Табита се замая, все едно бе на ръба на скала. Тя разбра за какво служи пръчката от зефирум. Досети се и какво ще прави старицата с дървената лъжица. Разбра какъв е замисълът ѝ.

— За да има ново начало — рече старицата, — старото трябва да си отиде.

— Ти си луда — каза Табита, докато се мъчеше да потисне чувството на ужас и гаденето, което отново я бе налегнало, — напълно луда. Защо, в името на Талин...

— Толкова дълго чаках този миг — рече старицата замечтано, все едно не бе чула какво ѝ говори Табита — не можеш да си представиш. Опитах се да прочистя града преди, но ми се отблагодариха, като ме пратиха в изгнание. Приятелите ми се отказаха от мен и ми обърнаха гръб. Дори синът ми не стори нищо, за да ме спаси.

— Десет дълги години изкарах далеч от дома си в Порт Фейт. Десет години, които обаче не изминаха безцелно. Когато за пръв път стъпих в Стария свят, не знаех много. Липсваха ми скъпите рокли, огледалата ми, съкровищата ми. Но се промених. Учих се, ден и нощ в библиотеките на Лазурната уста, на Ренет и Айзиланд. Знаех, че накрая ще прекося Абаносовия океан и ще се завърна в Порт Фейт.

Гласът ѝ бе станал мек и умиротворен, като в сън.

— Времената се менят, дете. Лигата на Светлината завладява Стария свят, а войните им помитат всичко по пътя си. Порт Фейт е следващата им цел. Той се е превърнал в гнездо на демони. Яма на мрака, бурен, който трябва да бъде изтръгнат. И има ли по-подходящ момент от този? От Фестивала на Морето, в който грешниците, обитаващи Порт Фейт, се събират за своя скверен карнавал? Тези, които почитат Талин Навигатора, ще умрат заради това си решение.

Табита прехапа устни, докато не усети вкуса на кръв в устата си. Имаше какво да каже за плана на старицата, но не бе добра идея да споделя мнението си с нея. Не можеше обаче и да си замълчи.

— Не може да вярвате наистина в тези глупости, че троловете и гоблините са демони. Между народите в Стария свят векове наред имаше мир, докато не се появи Лигата на Светлината. И освен това...

Тя пое дълбоко дъх и се опита да не заплаче.

— Това няма да стане. Просто ще ни убиеш.

Старицата поклати бавно глава, след което извади нещо от ръкава си. Дървената лъжица. Тя я вдигна и започна да я изучава с поглед, като дуелист, изпитващ рапирата си.

— Имам това, дете. Вълшебна пръчка, омагьосана от Каспар Хелски, най-великият магьосник на севера. Заклинанието му е попило в самата същност на пръчката. Не оставя следи. Не може да бъде засечено. Ала е по-могъщо от който и да е предмет в Стария свят. Постъпих грешно, задето поверих такъв предмет на един безразсъден контрабандист, но това вече няма значение. Тя вече е в мен. С тази пръчка за мен няма никаква опасност.

Палубата изскърца, когато един войник приближи. Полковник Кайръс Деринджър. Но тази сутрин той не изглеждаше така уверен, както друг път. Под очите му имаше торбички сякаш бе недоспал и изглеждаше изнервен.

— Какво, в името на Талин, търси този тук?

— Лейди Уърмуд. Навигаторът докладва, че вятърът е с нас и напредваме бързо. До няколко часа ще сме над падината.

— Отлично. Ще започна подготовката си.

Табита зяпна към жената.

— Лейди Уърмуд?

— Арабела Уърмуд — каза старицата. — Да, така се казвах. Както виждаш, моят страхлив син все пак успя да помогне. Той ме снабди с този кораб и екипажа му, а също така и с полковник Деринджър и неговите войници. Черните наметала.

— Но... вие сте... майката на губернатор Уърмуд?

— А ти си Табита Мандевил. Няма нужда да ми го казваш, дете. Виждала съм тези сиви очи и преди, преди десет години. Имаш хубостта на майка си... и глупостта на баща си.

Деринджър пристъпи напред и хвана Табита, когато тя скочи и се развика.

— Ах ти, подла, мръсна, воняща вещица! Изчадие!

— Не очаквах да ме разбереш — каза вещицата, а в гласа ѝ се долови тъга. — Родителите ти бяха покварени. Затова трябваше да ги убия. За доброто на човечеството.

Най-накрая тя се обърна към Табита.

— Сега разбра ли защо те доведох тук? За да видиш края, да съзреш как нечестивото място, което твоите родители защитаваха,

потъва в нищото. За да видиш триумфа на Светлината. Трябва да го видиш, дете... преди да умреш!

— Не можем ли да вървим малко по-бързо?

— Спокойно сега, приятелче, спокойно.

Хол промърмори нещо под носа си, но за щастие Клаг не го чу.

На Груб му бе странно да види Клаг начело на своя кораб. На суша той изглеждаше загубен и безпомощен, но тук, в открито море, бе в стихията си. Раздаваше заповеди на екипажа, докато въртеше руля с една ръка и размахваше с другата бутилка, за която Груб реши, че едва ли е пълна с вода. Дори уморените му очи работеха по-добре в морето.

Над тях белите платна се развяваха като облаци и ги носеха напред. Слава на Талин, вятърът бе попътен. Груб се бе притеснил относно първото си пътуване на истински кораб, но се оказа, че то му доставя удоволствие. Гледаше как хората на Клаг работят, дърпат въжетата или се катерят нагоре по такелажата. Нютън бе застанал на носа, стъпил с един крак на бушприта, втренчен право напред. Не обръщаше внимание на суетнята на контрабандистите зад себе си.

Клаг го видя накъде гледа и се изкикоти.

— Капитанът ти е пълно куку, момче.

Хол поклати отвратено глава. Бе седнал на една бъчва наблизо, пъхнал ръце в джобовете си. Изглеждаше, като да му е неудобно сред парцаливите контрабандисти.

— Опитва се да спаси наша приятелка и да арестува опасна вещица. Според теб това го прави пълно куку, така ли?

— Дам — потвърди Клаг, — трябва да си куку, за да правиш нещо, за което не получаваш дукати. Поне аз така си мисля.

— Значи те интересуват единствено парите?

— Той не ми е точно капитан — бързо каза Груб, за да предотврати назряващия спор. — Не съм от Демонската стража. Аз съм просто едно сервитьорче, забрави ли?

— Е, приятелче, на мен ми се чини, че вече си от стражата.

Груб не можа да разбере дали Клаг го обижда или го хвали.

Юнгата на контрабандиста се появи с една кошница, в която имаше закуска — парчета печен калмар. Груб си взе едно. Хол направи гримаса, поклати глава и се скри в долната палуба.

— След няколко часа ще сме там — каза Клаг с пълна уста, след което преглътна. — На две левги южно от Самотния остров. Ако искаш, кажи го на скъпоценния си Нютън. Идея си нямам обаче защо някой ще иска да ходи до Фарианската падина.

Груб спря да дъвче на средата на хапката си.

— Какво казахте? — преглътна той.

— Фарианската падина, натам отиваме, приятелче. На две левги от Самотния остров. Ако искаш да си изкарваш прехраната като контрабандист, трябва да знаеш тези работи.

— Но падината не е истинска, нали? Просто приказка?

Клаг изсумтя.

— Разбира се, че е истинска.

— Не може да бъде — каза Груб.

— Какво не може? — попита Нютън, който вървеше по палубата към тях.

— Дървената лъжица. Май се сетих за какво е.

— Какво? Как?

— Отиваме до Фарианската падина, нали така?

Лицето на Нютън замръзна.

— Пастта — каза той.

— Някой ще ми каже ли за какво, в името на синьото море, си приказвате?

Нютън промърмори под носа си:

*Във Фарианската Падина,
спи дълбоко Пастта,
а до ден-днешен моряка,
се бои от туй, що е в дълбочината.*

— Морски демон — каза Груб. Почувства се глупаво, задето го казва. Всички знаеха, че демоните вече не съществуват. Но нали Клаг сам го бе казал. Защо иначе му бе на някой да пътува до Фарианската падина?

— Демонът, убил Талин Навигатора. Според приказките той живее в падината.

— Не само според приказките — отвърна Нютън. — В Тъмните времена корабите не смеели да приближат Самотния остров. Затова го и нарекли така. Цели кораби потъвали с все екипажите си.

Клаг изсумтя.

— Хайде стига, момчета. Морски демон? Прекалено дълго сте общували с магьосници, които са ви напълнили главите с глупости. Демоните са измрели преди векове. Онези, които не били убити от вършещи подвизи герои, разбира се.

— Няма как да знаеш това — каза Нютън. — Госпожица Арабела Уърмуд очевидно смята, че поне един е все още жив.

— И затова е търсела дървената лъжица — каза Груб, — за каиш, но не предназначен за човек. А за демон.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Утрото се бе смрачило. Бе задухал леден вятър. Най-накрая фрегатата застана по вълните над Фарианската падина.

Десетина голи до кръста мъже въртяха с мъка шпила. Спасителната лодка, натоварена с тайнствения си товар, се спускаше към мътната вода.

Всички войници от пристанищната милиция вече бяха на палубата. Бяха се подредили в две редици от по десет човека, всички застанали мирно, с арбалети и мускети, насочени към небето. Бяха впечатляващи, но на Табита ѝ трябваше само да погледне лицата им, за да разбере колко са изнервени. Никой от тях не знаеше какво става.

Арабела Уърмуд бе сменила дрехите си. Парцаливото сиво палто вече го нямаше, заменено от плътна бяла мантия, на чиито гръб бе избродирано златно слънце — знакът на Лигата на Светлината. Качулката, както винаги, бе спусната. Бе застанала близо до носа — самотна фигура, очертана срещу мрачното небе.

Табита погледна към морето пред тях. Можеше ли вещицата наистина да призове Пастта от дълбините? Опита се да си представи как водата се разделя и морският демон надига глава над вълните. Дали изобщо имаше глава? Тя не можеше да знае, разбира се. Бе виждала статуята на Талин Навигатора и илюстрациите в детските книжки, които бе чела като малка, но те бяха измислици — въображаеми изображения на демона. Понякога Пастта бе огромна водна змия със зейнала паст и завита опашка. Друг път бе кракен, с огромни, мазни пипала. Трети — гигантско черно създание с рога и червени очи...

Табита се подпря на ръба, за да се успокои. Беше ѝ лошо, виеше ѝ се свят. Звярът, който бе убил Талин, сега щеше да се надигне на фестивала, за да унищожи града, който Навигаторът бе създал. И трябваше да признае, че вещицата бе права. *Какъв по-логичен край от този?*

— Внимателно, глупаци такива! — просъска Арабела на двамата моряци, които спускаха дървеното ковчеже до лодката. Те кимнаха,

ококорили очи от страх, и продължиха така, все едно ковчежето бе от стъкло.

Внезапно някой от екипажа извика.

— Хей, кораб! На юг от нас.

Капитанът извади далекоглед и погледна през него към хоризонта. Табита също го виждаше като петънце в далечината.

— Идва от Фейт, милейди — каза капитанът. — Плава право към нас.

— С каква скорост?

— Висока. С този вятър ще ни настигне след по-малко от час.

Арабела насочи студените си очи към Табита.

— Това са несъмнено твоите приятелчета. Само дето закъсняха.

Капитане, пригответи оръдията.

— Да, милейди.

— Полковник Деринджър?

Военният отдаде чест.

— Поемете командването на кораба и се погрижете за онези червеи.

— Тъъ... да, милейди. Но... може би... имам предвид... не бива ли да изчакаме да видим какво искат, преди...

Лицето на жената се изкриви от гняв.

— Не ми казвай какво да правя, елфе — изръмжа тя. — Ще се погрижиш за тях. Аз си имам по-важна работа.

— Ти знаеш какво прави тя, нали?! — извика внезапно Табита.

— Ще призове демон от морето! И ти просто ще й го позволиш?

Арабела не каза нищо. Няколко от моряците се спогледаха. Деринджър погледна към вещицата.

— Виж й робата, в името на Талин! — кресна Табита. — Сляп ли си? Тя е агент от Лигата на Светлината! Ще ни избие всичките!

Деринджър бе пребледнял като платно.

— Моите заповеди — каза той накрая — идват от губернатора. Трябва да защитавам лейди Уърмуд с цената на живота си.

Табита едва не изпищя от безсилие.

— А ти, момиче — процеди с омраза Арабела, — идваш с мен.

Тя хвана Табита за ухото и я поведе към лодката.

— Ето ги! — извика Пади и вдигна победно юмрук във въздуха.
— Плава под флага на компанията „Кокатрис“.

Беше прав. Фрегатата на вещицата се издигаше пред тях, а знаме в златно и червено се вееше над главната мачта. „Проклятието на Акулата“ я приближаваше бързо.

— Казах ли ви, че ще ги стигнем — ухили се Клаг. — Това е най-бързият кораб в Абаносовия океан.

— Сигурен ли си? — попита Пади, тъй като Клаг не за пръв път споменаваеше този факт.

Франк тупна контрабандиста по гърба, като едва не го събори.

— Добре се справи, капитан Копърка. Веднъж в живота си да свършиш нещо полезно.

— Трябва да им попречим да призват Пастта — рече Нютън. — Клаг, подготви хората си за битка.

Усмивката се стопи от лицето на Клаг.

— Чакай малко, приятелче. Да бъдем откровени един с друг. Не спомена нищо за битка, нали? Защо не ви пусна тук и всеки да си тръгне по пътя?

— Не бъди такова бебе — весело каза Пади.

— Нали не е някоя страхлива рибка? — добави Франк.

— Добре де, хубаво. Ама няма да се бия за без пари. Какво можете да ми дадете.

— Самоуважение — отговори Нютън.

— Шанс да изкупиш греховете си и да покажеш, че си нещо повече от обикновен мошеник — добави Хол.

— Добре звучи. Много изкусително. Хайде обаче да добавим още един месец към оригиналната сделка, месец, в който да правя каквото си искам. Плюс плячката на оня кораб там. Споразумяхме ли се?

Троловете простенаха като един.

— Споразумяхме се — отговори обаче Нютън.

— Достатъчно.

Табита остави греблата и се отпусна върху тях. Мускулите я боляха. Тежестта на апарата на вещицата бе направил краткото пътуване тежко. Лодката се люлееше леко на вълните на известно

разстояние от кораба. Бе странно тихо. Морето бе спокойно, а небето — ясно. „Имаше нещо странно в тези води“, осъзна Табита.

Нещо не бе наред.

— Повече няма да ме безпокоиш — каза вещицата.

Преди да може да отговори, Табита усети как ръцете ѝ се събират заедно, все едно някой ги дърпа. Събраха се с шляпване зад нея. Опита се да се изправи, но краката ѝ се събраха по същия начин. Опита се да отвори уста, да възрази, но устните ѝ бяха като залепени и отказваха да се отворят. Бе бясна, но и безпомощна. Можеше само да стои и да гледа.

Арабела отвори дървеното ковчеже и извади няколко бутилчици с прах и цветна течност, дървено чукало, хапан и една огромна книга. Отвори я и започна да чете на език, който Табита не познаваше.

Първоначално не се случи нищо. След това — дали не си въобразяваше — небето притъмня. Задуха силен вятър.

Контрабандистите бяха не повече от двайсетима и никой от тях не изглеждаше като боец. Имаха нацърбени стари саби, тъпи брадви и ръждясали пушкала. Всичките шаваха неспокойно и хвърляха разтревожени погледи към вражеския кораб. Вероятно се чудеха как са оставили Клаг да ги придума за такава авантюра.

Демонската стража обаче изглеждаха уверени в себе си. Стария Джон бе седнал на една бъчва. Лицето му, както винаги, бе спокойно, а тоягата почиваше на коляното му. Франк и Пади се протягаха като атлети и тренираха удари с мечове. И двамата изглеждаха необичайно сериозни. Хол бе седнал с кръстосани крака на палубата и се съсредоточаваше върху заклинанията си. С него бе и магьосникът на контрабандистите, мършав човечец, облечен в мръсно старо палто. Нютън въртеше жезъла в ръце, превръщаше го в размазано петно и го прехвърляше от ръка в ръка. Загледан в стражите, Груб се почувства малко по-сигурно. Той вдигна малката брадва, която му бе дал Пади, за да изпита тежестта ѝ. Чудеше се какво ли е усещането да я използваш в битка.

— Слушайте сега всички — каза Нютън и вдигна ръка. Настъпи тишина.

— Ето го и планът. Нямаме амуниции за оръдия, но и нямаме време, за да влезем в престрелка. Затова ще тръгнем право към тях, ще стреляме с пистолети и след това ще стъпим на борда.

— Сега — продължи той — ние нямаме идея колко хора има на онзи кораб. Не знаем дали са прости моряци или въоръжени до зъби войници. Така или иначе не ми пука. Вие не познавате Порт Фейт така, както го познавам аз. Провалим ли се обаче, целият град загива — мъже, жени, деца и старци. Това е шансът ни да ги спасим. Разбрано?

Отвърна му глухо мърморене.

— В такъв случай, нека Талин ви пази. Пригответе се!

Моряците викнаха одобрително. Не много силно, но одобрително.

— Готови за бой! — викна капитан Клаг.

— Ако разчитаме само на Талин, доникъде няма да стигнем — чу мърморенето на един контрабандист Груб.

Вятърът духаше по-силно, виеше над водата, вдигаше пръски и клатеше лодката. Табита усети и капка дъжд по лицето си, а след това и още една. Внезапно заваля. Гласът на вещицата се издигна заедно с вятъра, смеси се с него, дори го заглуши. Тя смачка прахта от бутилките в хавана, а след това намаза с нея машинарията и изля течностите в морето. През цялото това време не спираше да ломоти текста от книгата.

За огромно удивление на Табита, металният прът смени цвета си и започна да блести, все едно през него минава пара. След това заблестя в мрачна светлина. Арабела Уърмуд завъртя една ръчка и съоръжението потъна във водата, потъвайки все по-дълбоко и по-дълбоко, докато накрая не се скри от повърхността.

Дъждът се превърна в порой.

Гюлетата се забиha в корпуса на „Проклятието на Акулата“ и вдигнаха облаци дървени трески. Груб се хвърли на палубата, парализиран от ужас.

— Корабът ми! — кресна Клаг — Ах, вие, мръсни, проклети, смрадливи... аааа!

— Наведи се — долетя гласът на Нютън. Звучеше изумително спокойно.

От кораба на компанията „Кокатрис“ долетяха изстрели, но контрабандистите и стражите бяха залегнали и куршумите и стрелите на арбалетите или отскочиха от корпуса, или разкъсаха платната.

Вятърът духаше невероятно силно и „Проклятието на Акулата“ се движеше с него, приближавайки „Непокварим“. Бяха толкова близо, че Груб чуваше гласовете на противника.

— Презареди! — крещеше някой. — Бързо!

— Смених си мнението — обади се Клаг. — Обратно към пристанището!

Но вече бе късно за това. С оглушителен трясък корабът на контрабандистите се заби във фрегатата.

— Атака! — викна Нютън. — *Атакаааа!*

Абордажни куки профучаха над главите им и се захванаха за палубата на „Непокварим“. Груб извика с всичка сила. Не можеше да каже дали е уплашил противника, но се почувства по-добре. Изправи се, стъпи на носа и скочи в кораба на вещицата.

На борда му имаше група войници в черни наметала, повечето от които все още презареждаха. При вида на нападателите, те захвърлиха пушките си, извадиха саби и също нададоха бойни викове. Чуха се още изстрели, викове, звуци от удари и звън на стомана, ударила се в стомана. Груб не можеше да каже какво точно става. Той размаха брадва насам-натам. Отчаяно искаше да задържи войниците далеч от себе си.

Отчаяно му се живееше.

Явно бе тичал напред, тъй като в един момент се измъкна от сражението. Той погледна назад и видя, че контрабандистите още нападат черните наметала като вълни, спускащи се към брега. Сърцето му бясно затупка. Той се наведе зад предната мачта, за да се скрие от битката и огледа кораба на вещицата. Табита и Арабела ги нямаше никакви. Спасителната лодка на кораба обаче липсваше. Той погледна към морето и я видя, недалеч от кораба. Бе натоварена със странна машинария и имаше двама пътници. Закачулена фигура в бяло и момиче със синя коса...

Можеше да стори само едно нещо. Той се затича до края на кораба, прескочи ръба му и се гмурна във водата.

Докато падаше, си даде сметка каква невероятна глупост е направил. А след това ледената вода го блъсна.

Той излезе на повърхността и започна да плюе солена вода, докато търкаше очите си. Какво, в името на необятната морска шир, си мислеше, че прави? Да не се имаше за някой герой, като Нютън? Той не беше такъв. Той бе просто сервитьорче, на което непрекъснато хрумваха лоши идеи.

„Пастта. Пастта е някъде под мен.“

Погледна към корпуса на кораба. Нямахте как да се покатери обратно на него. Водата бе толкова ледена, че го изгаряше.

Сега му оставаше само едно нещо. Той си пое дълбока глътка въздух и заплува към лодката на вещицата.

Нютън повали двама мъже с два последователни ловки удара на Баншито. Единият припадна, а другият зави, стиснал кървящия си нос с ръце. Капитанът на Демонската стража спря за момент, за да прецени как върви битката.

Повечето контрабандисти ставаха лесна плячка на обучените войници и техните смъртоносни саби. Други обаче умело използваша уменията си от кръчмарските сбивания, а Пади и Франк си проправяха пътека през редиците на врага. Хол и магьосникът на контрабандистите се биеха застанали гръб в гръб, като хвърляха вълни от магическа енергия към съперниците си и поваляйки ги по гръб. Стария Джон удари главите на двама свои противници и ги изпрати проснати на палубата.

Печелеха или поне щяха да печелят ако нямаше един малък проблем. Проблемът се наричаше Кайръс Деринджър. Тънкото острие на полковника хвърчеше по-бързо от фея и той поваляше контрабандистите с презрение. Движеше се с ловкост и бързина, които бяха достижими само за един елф и бе прибрал едната ръка зад гърба си, както учеха дуелистите от Стария свят. Сабята му носеше смърт, но лицето му бе на истински професионалист — безизразно, ледено спокойно дори в разгара на битката.

Трябваше да бъде спрян.

— Кайръс Деринджър! Не искаш ли една истинска битка!

Елфът блокира сабята на едно гоблинско момиче и я изрита в стомаха. Тя падна назад със смаяно изражение на лицето.

— Господин Нютън. Тази измет ли е всичко, с което разполагате?

— Засрами се! Предаваш собствения си дом.

— Изпълнявам заповедите на моя губернатор! — излая Деринджър, но Нютън видя как по лицето му минава сянка на съмнение. — И ако трябва, ще те пратя на дъното на океана.

— Хайде тогава — изръмжа Нютън — за Порт Фейт.

Ръцете и краката на Груб го боляха, дробовете му изгаряха, а пръстите на ръцете и краката му бяха замръзнали. Колкото и бързо да плуваше, не изглеждаше като да приближава. Той се издигаше и спускаше с вълните, поемаше си дъх, когато може, и хвърляше отчаяни погледи към Табита. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба, синята ѝ коса бе мокра и залепнала по лицето. Видя и вещицата, чу ужасния ѝ глас, който напяваше странни, зловещи думи, които призоваваха Пастта.

Очите на Арабела Уърмуд се въртяха бясно, черни като нощта, а гласът ѝ не бе като на човешко същество, повече напомняше рева на див звяр. Тялото ѝ трепереше, докато тя фокусираше магическата енергия през себе си и я пращаше в машината и морските глъбини.

И със звук така нисък и дълбок, че бе повече почувстван, отколкото дочут, лодката помръдна. Причина за това не бе нито вятърът, нито морските вълни или плющиящият все по-силно дъжд.

Нещо в дълбочината се размърда.

Кайръс Деринджър прехвърляше сабята си от ръка в ръка, описваше с лекота кръгове във въздуха, докато Нютън го изчакваше, без дори да помръдва с жезъла си. Палубата бе станала хлъзгава от кръв и дъждовна вода. Навсякъде около тях се чуваха крясъци и виковете.

Нютън прецени на око съперника си. Елфът беше дяволски бърз, а сабята му — още повече. От друга страна обаче бе надменен,

прекалено самоуверен и сигурен в собствената си победа. Може би това бе слабостта му.

Може би.

Деринджър отметна влажната си коса и скочи напред, след което замахна с меча си.

Нютън стъпи встрани, а Баншито посрещна острието. Без да мисли, той нападна с другия край на жезъла така, както го бе научил преди много години Тори Хобгоблина. Не бе достатъчно бърз. Деринджър вече бе отскочил назад, а острието пееше в ръката му. Скоростта на елфа накара Нютън да се почувства непохватен и тежък, все едно се движеше във вода.

Елфът се усмихна. Острието на сабята се размаза във въздуха. За един миг приближи и принуди съперника си да отстъпи, сечейки като побеснял във всички посоки. Нютън отчаяно блокираше удар след удар.

В следващия момент болката в крака му избухна и той падна на едно коляно. Деринджър триумфално надигна меча си...

Наистина бе твърде наперен. Краят на Баншито го удари силно в гърлото. Очите на Деринджър се изцъклиха нелепо. Изтърва меча, хвана се за гърлото и се хлъзна назад по палубата. Нютън веднага се изправи, подпрял се на здравия си крак. Деринджър посегна към меча си, но Нютън го изрита настрана. Погледна надолу и се ядоса, че бедрото му е цялото в кръв.

Повали елфа с Баншито.

— Твоят губернатор — изръмжа той — нареди да спрем вещицата преди смъртта си.

Видя как по лицето на Деринджър се изписват объркване и недоверие.

— Може да му е била майка, но тя е от Лигата на Светлината. Не разбираш ли? Тя е врагът.

— Но губернаторът каза...

— Забрави губернатора! Какво смяташ, че прави тя в момента? Призовава демон, ето какво. Демон, който ще унищожи Порт Фейт. И ние с теб трябва да я спрем. Заедно.

— Заедно? — повтори елфът замаян.

Вещицата отметна качулката си и Табита се сви от гледката. Сивата ѝ кожа бе опъната по черепа, няколко кичура бяла коса се развяха на вятъра, а черните ѝ очи не спираха да се блещят и въртят. Тя отвори широко уста и нададе вой, които профуча над океана и разтърси корабите.

— *ЕЛА! ЕЛА! ЕЛА!*

Вятърът замлъкна, а морето се успокои.

Чу се ниско боботене, а Груб почувства как водата под него започва да вибрира.

Боботенето се превърна в рев.

На борда на „Непокварим“ битката свърши. Всички погледнаха към океана, замръзнали от ужас. Някои се досещаха какво ще стане, но не искаха да го повярват. Други усетиха нещо във въздуха и почувстваха необяснима паника.

Арабела Уърмуд извади дървената лъжица от ръкава си и я надигна триумфално над главата си.

То идваше.

Пастта.

Идваше.

Морето се раздели на две.

Груб може би изпищя. Ако го бе направил, не забеляза. Тялото му потръпна, когато огромна вълна го отхвърли настрана като кукла, захвърлена от капризно дете.

Нютън видя всичко.

Над океана падна сянка. Докато войниците и контрабандистите се хвърлиха на палубата в ужас, за да скрият лицата си от света, хванали се за каквото могат, той продължи да гледа какво става като вкаменен.

Пастта нададе звук — клокочещ рев, който сякаш спря сърцето му.

Не приличаше на статуята на площада на Талин.

Груб излезе на повърхността, бореше се за глътка въздух, докато плюеше морската вода. Лодката бе пред него, а зад нея... зад нея...

Не гледай. Съсредоточи се. Съсредоточи се върху лодката. Съсредоточи се върху Табита преди... преди да стане нещо лошо. Той се протегна отчаяно, мъчейки се да я приближи.

Арабела Уърмуд редеше заклинания. Табита отвори очи внимателно, уплашена да не види съществото, издигнало се над тях. Вещицата стоеше, стиснала лъжицата със затворени очи, съсредоточавайки цялата си енергия, за да влезе в ума на Звяра.

Табита се замята в опит да освободи ръцете и краката си, но без резултат. Бяха като залепени. И тогава в ума ѝ изникна странна картина. Спомни си как Джоузеф се бе хвърлил към войника във „Фиркания дракон“ и бе паднал по задник. Толкова храбър. Толкова глупав.

Но той не бе единственият, който знае този номер.

Тя се изправи на крака и скокна назад, като някак си успя да не падне. След това се наведе леко и се стрелна през лодката с всичка сила.

С половин секунда закъснение Арабела забеляза какво се случва. Тя свали дървената лъжица, а очите ѝ се присвиха заплашително... и тогава Табита я удари. Двете се преплетоха, а Арабела започна да съска. Табита усети как ръцете и краката ѝ се освобождават, тъй като вещицата бе изгубила концентрация. За миг видя нещо зад рамото на Арабела — сиво-розовото лице на мелезчето, което се издигаше и спускаше с вълните — преди двете да паднат във водата като кесии с дукати.

Груб видя как лодката се накланя, видя пляска, а след това и Табита, която не бе на повече от шест метра от него. Синята коса бе залепнала за главата ѝ. Тя се огледа, забеляза го и му помахаше.

— Поддръж това за малко — каза тя и нещо прелетя във въздуха към него, ръсейки капки.

Груб се протегна колкото може и хвана дървената лъжица.

— Хайде — каза Табита — плувай обратно към кораба.

Груб остана за миг залюлян от вълните, задъхан и несигурен. Нямаше да се върне без нея. Не и този път.

Демонът нададе още един пронизителен писък. Водата забълбука от него, а кръвта му замръзна във вените. Не смееше да погледне кошмарното създание, но с крайчеца на окото си видя, че то се движи.

„О, Талин.“

Бе тръгнало към корабите.

— Какво чакаш, бе? — извика Табита. — Нямаме много време.

И тогава нещо изригна от водата зад нея, хвана я за яката и я издигна нагоре.

И нагоре.

Табита се задави и се хвана за врата в опит да се отърве от ледените ръце, които се бяха вкопчили в нея.

Ръцете на Арабела Уърмуд.

Тя погледна надолу и видя, че лодката е на три метра под тях. Видя как Груб я гледа, ококорил очи като гюлета. Краката ѝ безсилно заритаха във въздуха.

С крайчеца на окото си видя бялата роба на вещицата. Бяла, като крилете на ангел.

— Тази пръчка е моя! — ревна вещицата. — Дай си ми я, мелезче. Дай ми я или тя умира!

Табита се опита да му каже да отплува, да се махне. Но от устата ѝ излезе само един приглушен писък. Оставаше ѝ само да изчака решението му.

Какво щеше да направи баща му? Или капитан Нютън? Или Талин Навигатора? Те бяха силни, щяха да направят каквото трябва. Да вземат важното решение. Да спасят града, а не едно-единствено момиче. Но Груб не можеше да мисли за тях, не можеше да се съсредоточи. Там бе Табита, която се бореше, но бе твърде слаба, за да се измъкне. Табита, чието лице стана червено, а после и мораво.

Табита, чиято съпротива отслабваше все повече и повече, докато натискът на вещицата се засилваше...

Той вдигна ръка и пусна лъжицата.

И тогава вещицата се спусна над водата като гигантска чайка, стиснала Табита в една ръка и дървената лъжица в другата.

И полетя към демона.

Бяха изгубили, осъзна Груб. Заради него. Само заради него.

Той продължи да плува, но усети как се вцепенява отвътре. Какво бе очаквал, наистина? Арабела Уърмуд бе по-силна от него, много по-силна. *Бяха изминали целия път напразно.* Нищо повече не можеше да направи, но и каквото и да бе сторил, всичко щеше да свърши така.

Не беше достатъчно силен. И заради това, всички щяха да умрат. Накрая, отчаян, той погледна към Пастта.

Първото нещо, което забеляза, бе, че небето потръпва и сякаш се разпада около него. Това бе магията на демона, която изкривяваше реалността с всяко негово движение.

После осъзна размера му. Демонът бе надвиснал над корабите, а те изглеждаха пред него като играчки във вана. Щеше да се разсмее, ако можеше.

След това видя, че Пастта крачи като човешко същество — но също така и все едно водата не го забавяше, все едно демонът и океанът съществуваха в две напълно различни измерения. Тялото му бе тъмно, с цвета на водораслите и всеки сантиметър от него се гънеше кощунствено. Не можеше да се каже колко огромно бе това тяло под водата. Съществуването бе изгърбено, а гърбът му бе покрит с шипове. Крайниците обаче приличаха на тези на паяк, дълги, тънки и заострени. С всяка крачка създанието вдигаше пръски до небесата.

Но най-отвратителна от всичко бе главата. Пастта нямаше уши, нос или уста. Очите му обаче бяха безкрайни като тези на риба, ала увеличени хиляда пъти. Цветът им бе като на бурно море и бяха едновременно напълно безизразни и изгарящи от ненавист към всичко живо.

Демон.

Изчадие.

Кошмар, придобил плът и кръв.
Почти бе стигнал корабите.

Треперещ, Груб се добра до изоставената лодка и се качи в нея. Пастта изпълваше мислите му до такава степен, че той почти се успокои. Хвана греблата и започна да гребе, като обърна лодката към демона. Бягството нямаше да го спаси. Щеше да си отиде, но заедно с приятелите си. С Нютън и Табита. С Франк и Пади, с Хол и Стария Джон. С капитан Клаг. Почти се засмя, като си даде сметка какво върши. Може би вече бе полудял. Но му се струваше, че вече няма полза да е разумен.

В далечината видя надвисналата вещица, едно бяло петно срещу черната, гърчеща се кожа на Пастта. Все още държеше Табита. От фрегатата се чуха изстрели на мускети. Опитваха се да прогонят демона, но със същия успех можеха да нападнат дракон с перо.

Пастта протегна един от крайниците си, който се уви около главната мачта на „Непокварим“ и я изтръгна с все платната, след което я метна настрана като счупена клечка за зъби.

Разнесоха се писъци.

Планът на вещицата бе проработил. Разбира се. Тя щеше да ги избие всичките, а след това идваше редът и на Порт Фейт. Груб загреба по-бързо. *Ако не друго, искаше му се да приключи с това.*

Пастта откъсна бушприта, изтръгна въжетата за катерене.

А след това се обърна.

Нещо не бе както трябва.

Нещо не бе наред.

Гласът на вещицата достигна до Груб, писклив, ядосан и най-вече...

Отчаян.

Вещицата я пусна. Табита падна, хлъзна се по едно платно, отскочи от рейките и се плъосна на палубата. Полежа малко, стенийки, след което погледна нагоре. Цялото тяло я болеше.

Арабела бе увиснала във въздуха, там, където се бе издигала мачтата и бе стиснала дървената лъжица като меч. Твърде, твърде

силно. Очите ѝ щяха да изскочат, а тя редеше заклинанията все по-бързо и по-бързо.

Демонът бе прекратил атаката си и се бе обърнал към Арабела. Дали не я... наблюдаваше?

И тогава, сред развалините, писъците и търчащите във всички посоки хора, Табита разбра истината. *Вещицата не можеше да контролира Пастта.* След всичко, което бе направила, старицата нямаше никаква власт над демона. Съвсем никаква.

Арабела бе побесняла. Табита го виждаше по лицето ѝ. Тя отдели едната си ръка от дървената лъжица и запрати вълна черна магия по демона. Плътта му се разтърси и той нададе пронизителен крясък.

Тя се опитваше да набие Пастта, все едно биеше упорит кон или лошо куче.

Табита някак си намери сили да се изсмее.

С невероятна скорост Пастта замаха към своята мъчителка. Вещицата отскочи назад, а бялата ѝ роба се развя от вятъра. Тя се скри зад мачтата, а крайникът на Пастта разби рейките. Отново замахна към нея. Тя се издигна по-нависоко и блъсна демона с още един залп черна магия. За втори път демонът зави, макар да нямаше уста.

За пореден път се протегна към нея и тя се издигна, по-високо и по-високо, сякаш искаше да напусне света.

Но Пастта се оказа по-бърз.

Крайниците му се удължиха по светотатствен начин, настигнаха я и я хванаха, а след това я дръпнаха обратно надолу.

Вещицата успя да освободи едната си ръка и Табита видя как хвърля дървената лъжица към демона. Последен, отчаян опит. Тя отскочи и изчезна в пяната отдолу. Пастта хвана свободната ръка и я притисна до тялото ѝ, стискайки така силно, че тя се озова в капан. Бе напълно безпомощна. Очите ѝ се бяха изцъклили, а на лицето ѝ бе изписана гримаса на пълен ужас. Тя вече бе едно нищо. Една нищо и никаква изплашена до смърт старица. И независимо от всичко, в сърцето на Табита се появи жалост към вещицата.

Арабела запищя без думи, с цяло гърло и Табита усети как кръвта замръзва във вените ѝ. Накрая трябваше да запуши ушите си. Писъците преминаха в ридания, но Пастта нямаше нито уши, нито милост. С оглушителен рев демонът се гмурна обратно в морските глъбини и отнесе Арабела Уърмуд със себе си.

Огромни вълни се издигнаха от мястото, където се бе гмурнал демонът. Груб се напрегна и се опита да задържи лодката, докато тя се люлееше със страшна сила. Най-накрая той се просна върху греблата задъхан и остави разпенените води да го носят през дъжда и вятъра.

Изминаха няколко минути. В далечината нещо изплува. Фигура, която бе повече червена, отколкото бяла. Кървава и смачкана, тя приличаше на чайка, сдавена от пес. Изплува на повърхността с лице насочено към водата. Златното слънце на гърба ѝ бе разкъсано и просмукано с кръв.

Груб се наведе над ръба на лодката и повърна.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Табита спеше в кабината на капитан Клаг. Нютън бе слязъл долу, за да седи до нея и да е сигурен, че тя ще може да си почине. Никой от двамата не бе и продумал след битката.

На палубата атмосферата бе унила. Битката бе свършила бързо, но не всички от контрабандистите бяха оцелели след нея. Някои бяха намерили смъртта си в сабите на войниците или мечът на капитан Деринджър. Сред тях бе и младият юнга на Клаг, Сам. Той бе слязъл в трюма, когато гюлетата на „Непокварим“ бяха открили огън и бяха разкъсали кораба. Оцелелите контрабандисти управляваха „Проклятието на Акулата“ безупречно, но личеше, че работят свръх сили. Дори Франк и Пади си мълчаха от уважение към жертвите им.

Груб се бе навел над кърмата и гледаше кораба зад тях. „Непокварим“ бе на известно разстояние от тях. Бе повреден, но все още носеше гордо цветовете на компанията „Кокатрис“. Сега бе под командването на Кайръс Деринджър. Груб бе забелязал, че елфът страни от стражите след края на битката.

— Усмихни се, приятелче — обади се Клаг иззад руля.

Груб го направи разсеяно.

— Трябва да си щастлив, приятелче. Всичко свърши.

— Предполагам.

— Така е! И си още жив, това е единственото, което има значение. Видя ли морския демон?

Груб кимна.

— Страшна работа, а?

— Меко казано.

— Аз не го погледнах, приятелче. Бях зает да... да се грижа за кораба си.

Груб осъзна, че не бе видял Клаг по време на битката. Контрабандистът се огледа подозрително и застана на кърмата до Груб.

— Докато сме сами искам да ти направя едно предложение. Едно хлапе като теб би ми свършило работа. А мястото на юнгата, както несъмнено си забелязал, се освободи.

Колко странно, помисли си Груб. Само преди три дни бе мечтал да се присъедини към екипажа на контрабандистите и да прекоси Абаносовия океан. Но сега идеята да напусне Порт Фейт му се струваше нередна. Почти... неблагодарна.

— Благодаря — каза той, — но не ставам за контрабандист.

Клаг шумно се изхрачи в морето.

— Е, ако размислиш, предложението остава в сила.

Настъпи тишина. И двамата бяха замислени.

— Какво се обърка? — попита Груб.

— За кое?

— За демонската лъжица. Нещо трябва да се е объркало.

Клаг сви рамене.

— Нямам представа, приятелче. Може би не е била толкова добра магьосница, за колкото се е имала. Или дървената лъжица не е работила върху демони. Или, като я помня каква кукувица беше, е искала да се удави.

— Не зная. Може би.

— Няма полза да го мислиш. Последвала е великия ви Талин и няма да липсва на никой, мен ако питаш.

— Земя на хоризонта! — извика някой отгоре.

Клаг потри ръце.

— Точно навреме — ухили се той. — Дълго чаках за този ваш карнавал. Грог и наздравници за героите на Порт Фейт!

Младият представител на народа на феите стискаше решетките на клетката си с мънички ръчички и се бе усмихнал на Нютън. Бе от Новия свят, с малки прозрачни крилца, маслена кожа, блестящи очи и бисерни зъби.

— Колко струва?

— Двайсет дуката — бодро отговори търговецът на феи.

— Нека бъдат пет.

— Осемнайсет?

— Пет.

— Какво ще кажеш за петнайсет?

Нютън въздъхна.

— Стига де, Нед. И ти, и аз знаем, че трябва да има златни криле, за да струва петнайсет.

Търговецът се ухили, разкривайки гнилите си зъби.

— Което си е право, право си е. Да се разберем за десет.

— Хайде де, господине — обади се феята, — и морската вода е по-скъпа от това, а аз мога да летя по-бързо от ракета.

Ръката на Нютън надвисна над кесията му.

— Познаваш ли една друга фея, Слик? — попита меко той.

— Да — отвърна малкото човече, ококорило широко очи — да ме прощавате, господине, ама той е много тъп. Веднъж опита да открадне цял напръстник захар от братовчед ми.

— Я по-полека — обади се търговецът и разклати клетката така, че мъничкият ѝ обитател извика. — Дръж си езика зад зъбите. Говориш за личната фея на господин Нютън.

Нютън постави ръка върху рамото на мъжа.

— Беше личната ми фея. Вече не е — след което отвори кесията си. — Този ми харесва. За десет дуката се разбрахме, нали?

Търговецът не изглеждаше доволен, но накрая кимна и прибра парите в палтото си.

— Как се казваш, приятел? — попита Нютън, когато феята излетя от клетката и кацна на рамото му.

— Тай, господине. Приятно ми е да се запознаем.

— И на мен ми е приятно, Тай — той извади малка кесийка захар от джоба си.

— Казвам се капитан Нютън. Добре дошъл в Демонската стража.

Морският път гъмжеше от пъстро облечени граждани на Порт Фейт. Голямото тържество бе впечатляващо, но бе като вечеринка за чай, в сравнение с Карнавала на Морето. Нютън и Тай минаха покрай един имп, боядисал лицето си в зелено и наметнал дървени криле на раменете си. Бе се маскирал като дракон, но не приличаше много на оригинала. Момиче бе облечено като магьосник с фалшива брада, а по робата ѝ, направена от чаршаф, бяха защити звездички. Могъщ герой с броня от закрепени с връв чинийки и меч от дръжка на метла затрака, докато минаваше покрай тях.

Никой не обърна внимание на Нютън, разбира се. Но истината бе, че самият той предпочиташе да е така. Най-добре бе да остане в сенките, невидян и нечул. Винаги в очакване, винаги готов.

Карнавалът вадеше на показ най-доброто от гражданите на Порт Фейт. Почти можеше да забравиш за извергите с техните Ями с акули, за измамниците и подлеците. Високо над главите на тълпата се издигаха статуите на Талин Навигатора и Пастта, обсипани с гирлянди от цветя по празничния повод. Едно дете трол пробяга покрай тях. Смееше се и размахваше огромна близалка.

Да. Може би градът си струваше да бъде спасен.

— Чухте ли слуховете, господине? — питаше Тай. — Казват, че старият губернатор Уърмуд се застрелял снощи.

— Така ли? — слуховете бяха наполовина верни и може би по-добри от истината.

— Да, сър, застрелял се с пистолет — добави феята. — Новият управник е Скълмърдейл.

Нютън направи гримаса. Скълмърдейл бе рядко противен човек, търговец от компанията „Кокатрис“, по-богат от цар и винаги алчен за още. Но може би бе по-добре. Новият губернатор поне нямаше луда майка от Лигата на Светлината.

— Ще му бъде тежко — продължаваше да говори Тай — понеже ще има война. Да, сър, война. С Лигата на Светлината. Гражданите на Фейт може да празнуват днес, но утре ще трябва да идат на военна служба... ще видите, господине.

— Защо си толкова сигурен?

— Да ме вземат зъбите на Пастта, всички го казват. Просто трябва да слушате внимателно, господине.

— Пастта няма зъби.

— Моля?

— Пастта... както и да е. Военна служба, казваш.

Това бяха добри новини. Скълмърдейл беше притеснен. Може би старият мошеник щеше да накара Порт Фейт да се гордее със себе си. Действаше със замах, както бе и редно. Нютън бе сигурен, че Лигата е насочила вниманието си към Порт Фейт. Тази работа с Арабела Уърмуд бе само началото. Изглеждаше, че не след дълго техните кораби ще тръгнат по Абаносовия океан.

— Капитан Нютън — каза някой и го потупа по рамото.

Той се обърна и се изненада, че пред него бе полковник Деринджър. Елфът бе облечен в черната си войнишка униформа и изглеждаше не на място сред шарените празнуващи. Дори Нютън си бе сложил червен жакет за карнавала вместо обичайното старо синьо палто.

— Добър вечер, полковник.

Деринджър се бе загледал в земята, клатеше се на петите на ботушите си и нервно пипаше дръжката на меча си.

— Реших, че ще ви намеря тук — каза той.

— Хмм — каза Нютън. Елфът очевидно искаше да му каже нещо, но го намираше за много трудно. Нютън обаче не възнамеряваше да го улеснява. Кракът още го болеше от меча на Деринджър. Раната сега бе превързана и така или иначе не беше сериозна, но все пак...

— Тази работа със семейство Уърмуд — накрая каза Деринджър — смятам, че... тъъ... смятам, че допуснах грешка.

Нютън бе толкова смаян, че почти забрави да отговори. Не знаеше какво да каже. Истината бе, че той също бе сгрешил, бе сметнал, че Деринджър ги е предал на вещицата. Не бе честен спрямо него.

— Ами... не се тревожи за това.

Деринджър кимна и продължи да гледа към земята. Когато отново вдигна поглед, Нютън забеляза, че типичната му арогантност отново се е появила на лицето му.

— Надявам се разбираш, че това не променя нищо. При първа възможност ще говоря с губернатор Скълмърдейл за твоите стражи. Можеш да си сигурен.

Нютън кимна. Това бе по-познато.

— Прави, каквото мислиш за правилно — каза той, — и се наслади на Карнавала.

Но Деринджър вече се бе завъртял на пети и си проправяше път през празнуващите.

— Кой беше този, господине? — попита Тай.

— Полковник Кайръс Деринджър, командир на пристанищната милиция.

— Приятел ли ви е?

Нютън се замисли върху това.

— Е — каза той накрая, — трудно е да се каже.

В този момент от тълпата изскочиха две гигантски риби.

— Хайде, сърдитковци, време е да се присъедините към купона!

— Франк? Пади?

Двата трола свалиха едновременно огромните рибешки глави и ги хвърлиха на земята, след което избърсаха потта от челата си. Зад тях се появиха Стария Джон и Хол, които си проправяха път през тълпата. Стария Джон бе закичил едно деликатно синьо цвете на илика, но Хол сякаш изобщо не се бе преоблякъл. Ако се съдеше по изражението му, той се сещаше за поне десет по-хубави места, на които може да бъде.

— Пфу! — изпъшка Пади. — Чувствам се като печена риба в този костюм!

— Хайде сега, Нют — каза Франк и удари ръката на Нютън със сребристия си люспест от костюма юмрук, — това е тържеството на годината, забрави ли? Време е да се повеселиш малко. Това важи и за теб, Хол.

— Погледнете само стария капитан Копърка — викна Пади. — Ето това е човек, който знае как да се забавлява.

Капитан Клаг се бе качил на една минаваща платформа и се клатушкаше върху нея, докато в същото време пееше нещо с цяло гърло. От време на време спираше, колкото да пийне от бутилката си и да се бори с шофьора.

Хол поклати глава, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Ако това е представата ви за забавление, благодаря, но ще пропусна.

— Кълна се в панталоните на Талин, Хол. Може и да разбираш от магия, но за празненствата аз и Франк имаме какво да те научим.

— Знаете ли какво? — каза Франк и намигна на Тай. — Защо не си направим състезание до гостилницата на мама? Последният плаща вечерята.

— След минутка — каза Нютън — там има едно джудже, което жонглира със саби.

Близнаците се обърнаха да погледнат и Нютън се стрелна покрай тях, тичайки с цялата бързина, която раненият му крак позволяваше.

— Ще си взема пай със змиорка — викна той назад — с много сос!

— Какво търсиш тук?

Табита сви рамене.

— Ще слезеш или аз да се кача?

Тя отново сви рамене.

Захапвайки торбата с печения октопод, Груб непохватно се качи на каручката, а оттам и на покрива.

— Искаш ли октопод?

Тя поклати глава, но после каза.

— Е, добре, дай да опитам.

Двамата задъвкаха и за известно време не говореха. Стояха заедно и гледаха далечината.

— Не бива да мляскаш — подкачи я Груб.

В отговор тя изсумтя. Очевидно нямаше да е лесно да я развесели.

— Тате носеше октопод от доковете — все пак опита той — веднъж седмично, като гощавка. Винаги се правеше, че го е забравил и го вадеше, точно когато с мама почнем да му вярваме.

Не получи отговор.

Тук, високо над задните улички бе тихо. Морският път се виждаше в далечината, осветен от хиляда фенера — неясна плетеница от светлини и звуци. Тук имаше само няколко гуляйджии, облечени в пъстри дрехи и тръгнали към пивниците за евтин грог. Груб видя как един жонгльор изпуска факлата си и започва да подскача заради пламналия си крак, докато двама зяпачи не изляха една бъчва дъждовна вода върху него.

— Каква е тази мелодия? — попита Табита.

— Хмм?

— Мелодията, която си тананикаш.

Груб не бе осъзнал какво прави.

— Нещо, което мама пееше вкъщи, докато мие чинии.

— Няма ли си текст?

Груб се поколеба за момент, след което се прокашля и запя:

*Чисти чинията, чисти,
от чистота докато заблести.*

Песничката прозвуча странно без гласа на майка му. Тънка и някак празна. Въпреки това той я изпя. И макар да не звучеше правилно, звучеше хубаво.

— Това ми харесва — каза Табита, когато той свърши, — много е сладко.

Тя натика последната хапка октопод в устата си и облиза пръстите си от соса.

След това отново настъпи мълчание.

— Отиде си — каза Табита тихо. — Арабела Уърмуд. Отиде си без моя заслуга.

Груб я погледна. Бе стиснала коленете си и продължаваше да гледа напред.

— Отмъщение ли искаше?

— Разбира се. Какво друго?

— Но тя беше луда. Как може да отмъстиш на някой, който не е с всичкия си?

— И какво от това, че е луда? Лигата на Светлината също са луди, всичките до един. Но са и опасни. Какво да кажем за теб? За бога, идиоти като тях убиха родителите ти.

Странно, че дори споменаването на това накара сърцето му да натежи като котва.

— Знам, но...

— Но какво? Вещицата си получи заслуженото. Това е хубаво. Не аз я спрях, обаче. Бе просто лош късмет, липса на шанс... наречи го както искаш.

— Може би си права.

Отново настъпи мълчание.

— Мислех, че ще се почувствам различно, — каза Табита тихо — когато вещицата си отиде. Мислех, че ще забравя, че ще мога да се откъсна... от това. Но не мога. Когато се сетя за тях, се чувствам по същия начин.

— Самотна — каза Груб.

— Самотна — съгласи се Табита.

Останаха седнали, загледани в града.

— Всички тези хора — добави Груб — я карат все едно всичко е наред. Нямаат и представа, че е имало възможност точно сега градът да бъде опустошаван от демон.

— Скоро ще го узнаят. Военните няма да могат да опазят тайната. Нито пък контрабандистите. Но гражданите на Фейт няма да се притеснят. Това ще бъде поредният слух, който ще угасне до седмица. Ще видиш.

Груб бе доволен, че бузите на Табита отново се зачервяват. Разбира се, това бе защото отново се цупеше. Но по-добре така, отколкото да я гледа тъжна.

— А ние няма да получим нищо — продължи тя. — Така е с Демонската стража. Изкарваме целия фестивал преследвайки смъртоносна магическа пръчка и опасна, изкукуригала вещица, а накрая се оказва, че сме гонили вятъра.

— Вятъра — повтори Груб.

Табита го погледна. Груб мислеше нещо. Бе загледан в покривите, сякаш си спомняше нещо.

Как не се бе сетил?

„Не долавям следи от работата му.“

— Джоузеф? Какво има.

„В този град не можеш да имаш вяра никому.“

„Това е каиш, скъпи ми заблуден приятелю. Не разбираш ли какво може да направи някой с него?“

Стомахът му изстина.

— О, в името на Талин. Ти си права.

— Какво имаш предвид? За какво съм права? — сърдито попита Табита. — Какво ти става?

— Това, което каза преди малко. През цялото време сме били на погрешната следа. Гонели сме вятъра. Една дървена лъжица. Най-обикновена дървена лъжица.

Тя го погледна така, все едно й бе казал, че е летяща риба-меч.

— За какво говориш?

— Вещицата успя да призове Пастта на повърхността, но не успя да го овладее. Защо според теб дървената лъжица не проработи? Може би защото не е била лъжицата, която капитан Клаг е пренесъл от Стария свят. Може би е била обикновена лъжица.

Табита се намръщи.

— Но в това няма никакъв смисъл.

— О, напротив. Сега всичко се нарежда. Ами ако някой е заменил вълшебната лъжица с обикновена, за да задържи истинската

за себе си? Хол каза, че най-добрите заклинатели вплитат магията в пръчката така, че да не я усетиш, докато не опиташ да кажеш заклинание. Така вещицата не е знаела, че е измамена, докато не се е опитала да я употреби.

— Добре тогава. Кой обаче я е заменил. Хлъзгавия? Червей като него е способен на такова деяние.

— Не може да е бил той. Иначе нямаше да доведе капитан Гор и хората му при гостилницата.

— Клаг тогава?

— Не мисля? За какво му е да прекосява целия Абаносов океан, заради една фалшива лъжица? Освен това той бе ужасен от вещицата. Не би поел риска.

— Кой тогава? Няма как да е бил някой от стражите.

Груб поклати глава.

„Не разбираш ли колко е ценна?“

Бе очевидно.

— Има само един човек, който е могъл да излъже — той се спусна от покрива. — Да побързаме. Надявам се, че е още в Порт Фейт.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Червенокосият закопча ризата си пред огледалото, като жълтите му очи следяха всяко движение на пръстите.

— Това е, значи? — обади се Слик от скрина и побутна дървената лъжица с крака си. — На мен ми изглежда същата като другата. Сигурен ли си, че е вълшебна?

Превръщенецът въздъхна и намести дантеленото си жабо.

— Да, сигурен съм. И номерът е именно в това, че изглежда по същия начин. Ако изглеждаше различно, нямаше да може да заблуди никого, не мислиш ли?

Слик подсмръкна и седна на лъжицата, като започна да я подритва с крака.

— Щом казваш. На мен всичко това ми звучи безсмислено.

— Не мога да кажа, че съм особено изненадан.

Слик погледна към тавана. Вече се чудеше дали да не си потърси нов работодател, а бе изкарал с този само ден.

Кабината беше мръсна, тясна и миришеше особено. След няколко часа обаче корабът щеше да вдигне котва и Слик щеше да се отърве от този миризлив град завинаги. Не бе лесно да намери кораб, който да отплава точно на Карнавала на Морето, но най-накрая можеше да се отпусне. В Стария свят щеше да си намери друг работодател. А там захар имаше колкото си искаш.

— Значи ще пътуваме към Лазурната уста, а? — попита той. — И какво ще търсим там?

— Лазурната уста е най-великото пристанище в Стария свят — отвърна превръщенецът и си сложи жилетката. — Лъжицата струва десет хиляди дуката, стига да намерим точния купувач.

Слик подсвирна.

Превръщенецът закопча жилетката, изправи се и среса рижавата си коса.

— Искам обаче да разбереш едно нещо, фейо. Ако ще ме придружаваш в Стария свят, ще трябва да се научиш на някои обноски. Това грубо провинциално поведение няма да те отведе до никъде.

Той седна на разхлабения стол в кабината и се наведе, за да върже обувката си.

— Обноските не струват нищо, но са добри за работата ни. Никой не очаква да бъде измамен от джентълмен. Вземи твоя Джеб, например.

Слик се канеше да отвърне, когато някой постави ръка на устата му и го нападна в гръб.

Феята не отговори.

— Ето за това — сопна се превръщенецът — става дума.

Обърна се към другата си обувка.

— Обноси, за бога. Поне ме слушай, когато ти говоря, ако обичаш.

— *Ммм мфф* — каза Слик.

Превръщенецът бе бърз. С едно отработено движение той извади мъничък пистолет, изправи се и ритна стола назад към този, който го приближаваше. Само дето въпросният човек знаеше този номер и бе застанал надясно.

— Играта свърши — каза Нютън, когато столът падна до стената на кабината. Той дръпна предпазителя на пистолета си, който бе насочил към главата на превръщенеца.

— *Мммммф* — каза Слик отново. Тай го бе хванал за врата и бе запушил устата му.

Вратата се отвори и останалите от Демонската стража влязоха в кабината.

Превръщенецът замръзна за миг, след което с всмукващ звук изчезна. Пистолетът му падна на пода, а дрехите му се строполиха на една купчина. От тях изскочи рижава котка, която сграбчи дървената лъжица от скрина и се стрелна към вратата на кабинката.

— Спрете го! — изрева Нютън, но котката премина през краката на стражите, изскочи на палубата и стресна двама моряци, които развиваха платната.

Груб се наведе и се протегна към животното. Опашката мина покрай ръката му, но той стисна прекалено късно и падна напред —

както бе станало и последния път, когато се бе опитал да го хване. Котаракът се покатери на една бъчва на около метър встрани от него, остави дървената лъжица и се изкикоти злобно.

— Ето ни отново заедно, мелез — каза той. — Ти, аз и твоята програма, пълна със свободни падания. Последният път едва не си счупи крака. Кой знае, този път може и да е главата.

Нютън изскочи от кабината, последван от останалите Демонски стражи, които бяха наизвадили оръжия.

— Не стреляйте! — каза Груб. — Никой да не мърда!

Стражите спряха.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — каза Нютън.

— И аз така — обади се котаракът и се изкикоти.

Груб не знаеше какво прави, но знаеше, че ако стражите подгонят котарака, ще го изгубят. Бе прекалено бърз за който и да е от тях. Знаеше го от личния си опит по покривите.

Загледа се към подвижния мост на кея. Единственият изход от кораба. Бе стар, дървен, покрит с лепки и широк колкото за двама не много едри хора. Нямах перила, нито нещо, което да го закрепя към кораба.

В ума му се появи идея.

Котаракът беше бърз, но също така арогантен и самоуверен. Дори сега, когато можеше да избяга лесно, седеше и се наслаждаваше на ситуацията. Ако успееше да го ядоса...

Нютън и останалите стражи също чакаха, тихи и неподвижни, както им бе казал. Имаха му доверие. Надяваше се да не ги провали.

— Добре — каза шумно Груб и изпъчи гърди в имитация на господин Лайтли, — слушай ме сега, дребен червей такъв. Втори път няма да ми се измъкнеш. Ще те науча аз тебе, глупава, смрадлива ТОПКА КОСМИ!

Груб се стрелна напред. Котката сграбчи лъжицата, скочи от бъчвата, стрелна се по палубата, скочи на мостчето и се спусна по него. Груб бе направил не повече от три крачки към него, когато се хлъзна и падна.

Котаракът го чу и се спря, минал половината път до сушата, за да се обърне и да му се подиграе.

Точно според плана на Груб.

Жълтите очи на котарака се разшириха, а козината му настръхна. Той изтърва дървената лъжица.

Груб не бе паднал — бе се протегнал към мостчето. Сега той хвана единия му край, събра цялата си сила и блъсна наред.

Чу се стържене на дърво в камък и мостчето остана за миг подпряно само на кея, след което бавно падна към морето, отнасяйки котарака със себе си.

— Не! — извика котаракът без следа от предишната си самоувереност. — Моля ви! Не мога да плу...

Чу се плясък и мяукане. В следващия миг котаракът бе във водата, целият мокър и отчаяно махащ с лапи. Дървената лъжица си плуваше на няколко метра встрани, напълно забравена.

Груб не бе виждал толкова уплашена котка през живота си.

Използваха една голяма рибарска мрежа, за да извадят дървената лъжица и подгизналия превръщенец. Франк бе намерил една стара клетка за раци, в която Пади го пъхна. Според Хол един превръщенец имаше нужда от часове, за да събере сила за ново превръщане, така че засега този бе прикован към формата си на котка. Той стоеше свит и треперещ, със залепнала козина по тялото и жълти очи, които гледаха свирепо към измамилото го момче.

Груб не можеше да не се почувства поне малко виновен.

— Всичко е наред — каза му той. — Капитан Нютън няма да те хвърли в затвора. Искаше, но му казах как си се погрижил за мен, след като паднах от покрива. Можеш да останеш на кораба, докато не се върнеш в Стария свят. Тогава екипажът ще отвори клетката и ще те пусне.

— Голям късметлия си — изръмжа Пади, който носеше една бутилка и запушваше с палец отвора ѝ. Слик бе свит на дъното ѝ и гледаше лошо пазачите.

— Този тука отива в Коритото, а ти се измъкваш, ясно ли е? Просто не се връщай в Порт Фейт.

Котаракът се сви и престана да им обръща внимание. Не бе казал и дума, откакто го бяха спасили.

Вратата на кабината се отвори и Хол излезе на палубата с блеснали очи.

— Това е — тихо каза той и вдигна дървената лъжица в двете си ръце, сякаш бе новородено, което стражите трябва да видят — това е истинската магическа пръчка, точно както каза Джоузеф. Истински каиш. Най-могъщият, който съм виждал някога.

Всички го погледнаха — една проста дървена лъжица, която в същото време и не беше само дървена лъжица.

Груб усети как една ръка го стисва за рамото и видя как Нютън му се мръщи.

— Трябва да ми обясниш това-онова. Откъде разбра, че котката притежава истинската пръчка?

Груб преглътна и отвори уста да отговори.

— Понеже — намеси се Табита преди той да може да отговори — тази на Арабела не проработи, нали? Затова не можеше да контролира Пастта. Някой трябваше да е взел истинската лъжица и да я е подменил.

— Ами да — каза Груб, — благодаря ти, Табс.

— Оставаше въпросът кой. И отговорът е превръщенецът. Виждаш ли, фалшивата лъжица, която Хол разгледа, нямаше и следа от магия по себе си и затова той не можа да ни каже за какво служи. Джоузеф знаеше, че е каиш, но само защото превръщенецът го бе казал в Ямата за акули. Но откъде можеше да го знае самият той? Само ако истинската лъжица бе имала истинска следа.

— По дяволите — каза Пади — всъщност всичко е съвсем просто.

— Затова, след като е откраднал дървената лъжица от Джоузеф в нощта на Голямото тържество, този шут тук я е отнесъл при някой специалист, който я е идентифицирал и е решил да я смени с фалшива. И всички ние сме преследвали фалшивата из целия Абаносов океан.

— Горкият стар Джеб — изкикоти се Франк — платил е Талин знае колко дукати, за да получи един безполезен прибор в замяна. Както винаги казваше самият той „в този град не можеш да имаш вяра никому“.

Котаракът отново гледаше Груб.

— Ти — каза той накрая — мелез, — макар да бе подгизнал и заключен, успя да каже думата като херцог, обръщащ се към изключително низш слуга — не си толкова глупав, колкото изглеждаш. Как се казваш?

Груб отвори уста да отговори, но осъзна, че не знае какво да каже.

Кой бе той?

Допреди няколко дни винаги беше бил просто Груб. Но за стражите бе Джоузеф. Това бе истинското му име. Името, с което го бяха нарекли родителите му. Не му се искаше да се отказва от него.

Накрая Нютън отговори вместо него.

— Казва се Джоузеф Груб — рече той — от Демонската стража.

ЕПИЛОГ

— Кораб на хоризонта!

— Аха — каза Тък доволно. Винаги бе знаел, че ще излезе подобър капитан от Гор и сега, когато старият мошеник бе мъртъв, най-сетне имаше шанса да го докаже. Неговото време бе настъпило. Най-после!

— Какво чакате, момчета? — ревна той. — Вадете сабите! Вдигнете черепа и сатъра! Ще отнесем тази плячка преди да стигнем Стария свят!

Пиратите завикаха одобрително. Тък събра ръце през устата си и кресна към наблюдателницата.

— Какви цветове носи корабът, Мъгс!

— Златно слънце, капитане.

— Това е Лигата — каза новият боцман на кораба, нервен, подобен на невестулка елф на име Рингъл. — Трябва да сме внимателни около тях.

— По дяволите, Рингъл. Говориш за „Плачещата рана“, за Бога. Можем да превземем всеки кораб. Нали, момчета!

Пиратите отново викнаха одобрително.

— Кораб на хоризонта!

— Чухме те и първия път, Мъгс.

— Не, не, има още един.

Пиратите погледнаха водача си.

— Нека този път не насилваме късмета си, капитане, само този път — каза Рингъл с писклив гласец, който Тък намираше за особено дразнещ.

— Не говори глупости. Ще ги тарашим и двамата и очаквам да помогнеш.

Пиратите отново викнаха, но този път не така бодро.

— Ааааа! — извика Мъгс от наблюдателницата.

— Какво „ааа“?

Тък извади далекогледа си и погледна към хоризонта. Имаше два кораба. Не, три. Не, четири, пет... Той настрои далекогледа, за да види по-ясно какво става и изстина. От хоризонта приближаваха кораби. Повече кораби, отколкото Тък бе виждал за двайсет години пиратстване в моретата по света. Платната им изпълваха небето, а над тях гордо се вееха белите знамена на Лигата на Светлината.

Армада.

Плаваща на Запад.

Към „Плачещата рана“.

И към Порт Фейт.

ОТКЪС ОТ НАРЕДБАТА, ОТНАСЯЩА СЕ ЗА ЧЕДАТА НА ДЕМОНИТЕ

ИЗГОТВЕНА ПО ПОРЪЧКА НА ЛИГАТА НА СВЕТЛИНАТА

Съставители:

Д-р Джон Фортескю, д-р Уилям Силвърбел и д-р Алфред Слотън.

Този документ, съставен с пълномощно на Лигата на Светлината, цели да опише разнообразните уроди, които в момента населяват както Стария, така и Новия свят. Ние, авторите на документа, считаме, че Човекът е най-благородното измежду всички същества, създадено от самите Ангели. Действително може да се разсъди, че Човекът е свършеното създание, а всички останали същества са негови изкривявания.

Джудже

Свадливо и дребно, това създание в повечето случаи е обрасло с брада, която расте по-бързо от благочестивото. Освен, че е ниско, джуджето също така е набито и грозно. Някои предполагат, че тези фактори са причина за прословутия зъл нрав на тези създания. Встрани от тях джуджето напомня физически, но не и по нрав, човека.

При всички положения джуджето не е от най-противните Чеда на Демона, но следва да бъде избягвано, когато е възможно, и никога да не му се вярва.

Елф

Стройно и много бледо създание с протиеестествено заострени уши. Развратните хора го намират за красиво.

Елфът прилича много на Човек и поради това често е търпян там, където другите Чеда на Демони са прогонени. Въпреки това, Лигата на

Светлината настоява, че привлекателният външен вид на Елфа и наглед достойното му поведение само го правят още по-опасен.

Фея

Миниатюрно създание, не по-високо от стрък трева. На вид напомня човек, но има крила като на пеперуда и е способно да блещука с фосфоресцираща светлина. Изключително низше създание — няма какво повече да кажем за него.

Гоблин

Със сива кожа и ръст наполовина колкото на човек. Има заострени уши и подъл характер. Гоблините са някои от най-злите Чеда на Демони. Не съграждат нищо, а вместо това се изхранва като краде от честните и благочестиви хора. Можем само да се надяваме, че един ден Лигата на Светлината ще надделее и прочисти Стария свят от тези противни създания. Гоблинът трябва да бъде избягван на всяка цена!

Имп

Странно същество, много малко и с розова кожа. Импът притежава изключителна грозота, породена от огромните му нос и уши, а също и от ситните му, подли очички. Склонно е да лъже всеки, изпречил се на пътя му, но е в общи линии безобиден, тъй като е малък и поради това, немощен.

Великан

Както импът прилича на дребен и грозен човек, така и великанът прилича на едър грозен човек. Прекомерните му ръст и тегло, съчетани с ниската му интелигентност, означават, че великанът трябва да бъде избягван винаги. За щастие, той е едно от най-редките Чеда на Демоните и се надяваме, че скоро ще бъде неприятна историческа бележка.

Трол

Разпознава се лесно заради тъмнозелената си кожа. Тролът е огромен звяр, макар и не така голям, колкото великана. Има теории, че тези създания не са Чеда на Демоните, а са произлезли от скали, в които по магически път е вдъхнат живот. Няма съмнение, че Тролът е по-интелигентен от една скала, но Лигата на Светлината настоява, че да се вярва, че тези създания са нещо различно от Чеда на Демоните, е опасно заблуждение.

Не може и не бива да има изключения, когато се върви по Пътя на Светлината!

БЛАГОДАРНОСТИ

Едно голямо благодаря за моя агент Джейн Финиган и за всички от „Лютиенс и Рубинщайн“. Благодаря на моите приятели и колеги за помощта и подкрепата, която ми оказаха по всевъзможни начини и специално благодаря за онези, които прочетоха и коментираха суровия вариант на текста. Благодаря на Ан-Мари Долтън за безценните съвети, които ми даде в началото („първо напиши книгата“). Благодарности и за невероятния тим на *DFB* — невероятния ми редактор Саймън Мейсън, Кирстен, Хана, Дейвид и Тилда. И накрая, но не и по значение, благодаря на Марк, Верити и Катрина, които обичам и които ме търпяха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.